

Giới thiệu Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ

Thể loại: cổ đại, cung đấu

Tên Hán Việt: Cung vi huyết / lãnh cung kiêu: Toàn quân thiên hạ

Edit: Ndmot99

Design: Chopper57

Quang Khải năm thứ mười chín, thái tử quay trở lại triều ca thì hoàn thượng lại đột ngột ngã bệnh, thái y nói rằng ở núi Thiên Sơn có tuyết liên có thể chữa bệnh cho thái thượng nhưng tuyết liên rất khó tìm lại bảy năm nở một lần. Mà trên đường đi tới đó vô cùng nguy hiểm nhưng thái tử vẫn một lòng muốn đi tìm liệu ngài có tìm được hay không? Chuyện gì sẽ tiếp theo sau đó mời các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Oan gia ngõ hẹp

Chân trời xa xa, hai con tuấn mã băng băng qua rừng cây tươi tốt, ánh mặt trời chói chang chiếu rọi qua khe lá.

"Giá."

Nữ tử áo tím ngồi trên lưng ngựa ra sức quất roi, trong ánh mắt nàng chỉ có thiếu niên phía trước, nàng cắn môi: "Công tử, ngài chậm một chút." Nàng hình như rất nóng, lúc quay đầu lại, phía sau ngoại trừ cây cối um tùm cũng không còn gì khác. Thị vệ đi theo bọn họ sớm đã bị ném xa vạn dặm.

Thiếu niên lên lưng ngựa màu nâu quay đầu nhìn lại, sau đó lộ ra ý cười đắc ý: "Ninh Nhi, thế mà ngươi cũng có thể đuổi kịp. Quả nhiên là chân truyền của Mạnh thúc thúc."

Mạnh Ninh bất đắc dĩ nhún mày, thờ hồn hển nói: "Chúng ta vẫn là đi chậm một chút, bọn thị vệ phía sau còn theo chưa kịp!"

"Không cần, ngươi biết ta không có kiên nhẫn đứng chờ mà!" Ánh mắt Tĩnh Nhi trầm xuống, roi ngựa trong tay giơ cao, lại hung hăng đánh tới. Lúc này, khu rừng yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng "Lộc lộc" của vó ngựa.

Mạnh Ninh cắn răng, chỉ đành thúc ngựa đuổi theo.

Quang Khải năm thứ mười chín, vừa lúc Thái tử hồi kinh được một năm, thân thể hoàng đế ngày càng sa sút. Nghe đồn Thiên Sơn có tuyết liên có thể trị được bách bệnh, Thái tử liền không màng cản trở, nhất định phải tự mình lên núi hái thuốc về chế được. Mạnh Trường Dạ can ngăn không được, chỉ đành phải thị vệ tinh nhuệ đi theo. Sở Linh Tề cũng không yên tâm, liền kêu Mạnh Ninh lên đường đồng hành.

Nhìn bóng dáng phía trước, Mạnh Ninh không khỏi thở dài, truyền thuyết kể rằng tuyết liên cứ tháng bảy mỗi năm sẽ nở hoa, hiện tại chỉ mới vào đầu tháng sáu, bọn họ lên đường dù sao vẫn còn sớm một tháng. Nếu có thể tìm được thì tốt, chỉ sợ lên núi rồi, cái gì cũng chẳng có.

Bàn tay nắm cương ngựa không tự giác mà xiết chặt, Mạnh Ninh còn nghe nói tuyết liên hoa cứ năm năm lại kết quả một lần, mà năm nay không biết có thể vừa lúc tuyết liên nở hay không.

Mạnh Ninh than thở một tiếng, hiểu tâm của Thái tử trời cao chứng giám, chỉ mong lần này đừng thất bại.

Lá cây trên cao nhẹ nhàng bay xuống, chậm rãi rơi qua trước mặt Mạnh Ninh, nàng cười ngựa phóng qua, lúc hoàn hồn mới phát hiện thiếu niên trước mặt sớm đã chẳng thấy đâu.

Mạnh Ninh chấn động, nàng vừa rồi chỉ lơ đãng, lại không nghĩ thời gian ngắn ngủi như vậy lại bỏ xa người trước mặt.

"Công tử! Công tử!"

Thanh âm nữ tử xuyên qua rừng cây, nhưng lúc này lại không nghe người nọ đáp lại. Mạnh Ninh lạnh giọng "Giá" một tiếng, vội vàng chạy về phía trước.

Con ngựa màu nâu phóng rất nhanh, giờ phút này Tĩnh Nhi chỉ một lòng muốn chạy tới Thiên Sơn, hoàn toàn không chú ý tới phía sau đã không còn bóng người. Đến trước một tháng nàng không lo, chỉ lo bản thân tới chậm.

"Giá." Nàng cắn răng quất roi đi tiếp.

Đúng lúc này, phía trước tựa hồ có thứ gì động đậy.

Tĩnh Nhi nhíu mày, đang lúc do dự không biết có nên giảm tốc độ hay không, đột nhiên, có thứ gì đó xuyên qua không khí bay tới. Tĩnh Nhi cả kinh, cúi người né qua, "Đình" một tiếng, một cây phi tiêu thẳng tắp cắm trên thân cây phía sau.

Không đợi nàng thở dốc, đằng trước càng nhiều phi tiêu bắn lại.

Một quả đột nhiên phi trúng chân ngựa, con ngựa đau đớn rống lên một tiếng, đem người bên trên hất xuống mặt đất. Tĩnh Nhi thuận thế lăn về một vòng, duỗi tay cầm lấy vỏ kiếm, chỉ là trường kiếm chưa kịp rời khỏi vỏ, phía trước lại phóng tới một tràng phi tiêu.

Tĩnh Nhi nhíu mày thật sâu, lúc này phi tiêu từ bốn phương tám hướng bắn lại, căn bản là không muốn cho nàng né tránh. Nàng cắn răng, chỉ có thể thuận thế nhảy lên thân cây bên cạnh.

Xung quanh thân cây nơi nơi đều cắm đầy phi tiêu, Tĩnh Nhi lạnh giọng quát: "Kẻ nào?"

"Ha ha ha, có phải ngươi nên rút kiếm thể hiện công phu hay không?" Thanh âm đặc ý vang lên, "Tiểu tử thú vị, bốn thiếu gia tìm ngươi thật vất vả. Từ Biên Tái tới đây, thật không ngờ bốn thiếu gia có thể bắn được ngươi. Người đâu, bắn cho ta. Ngày đó ở Biên Tái ngươi chinh bốn thiếu gia, hôm nay bốn thiếu gia phải đòi cả vốn lẫn lời!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xấu hổ mất mặt

Thanh âm vui sướng kia tiếng sau dường như cao hơn tiếng đầu.

Giờ phút này Tĩnh Nhi bất chấp người nọ đến tốt cùng là ai, bản thân chỉ lo tránh né phi tiêu bay lại.

May là lúc ở Biên Tái nàng cố gắng khổ luyện, điểm này còn không phải chuyện khó đối với nàng. Đứng trên một cành cây, Tĩnh Nhi cắn răng: "Có bản lĩnh thì ra đây một đấu một với ta!" Nàng thật không ngờ tên kia lại ngán ngại xa xôi từ Biên Tái đuổi tới kinh thành, chẳng qua nàng chỉ chinh hán một lần thôi, sao nam nhân kia lại nhỏ mọn như vậy chứ?

Thanh âm kia vẫn nhẹ nhàng truyền tới: "Vậy xin tha, nhận sai với ta đi, bốn thiếu gia sẽ tạm tha cho ngươi!"

Tĩnh Nhi cau mày, xung quanh có quá nhiều tiếng bước chân, nàng thật sự không nghe ra tên Nhan Vũ kia đang trốn ở nơi nào. Chỉ cần nàng không rút kiếm, hán có thể để nàng ngừng nghỉ như vậy, một khi chuôi kiếm đã lấy ra, vô số phi tiêu nhất định sẽ vọt tới. Thái dương Tĩnh Nhi đã chảy mồ hôi, nàng ngàn tính vạn tính cũng không ngờ được trên đường sẽ xuất hiện một vị khách không mời mà đến như vậy. Chỉ là hiện tại nàng không có thời gian ở đây chơi đùa với hán, trong lòng nàng chỉ nghĩ tới đóa hoa tuyết liên ở Thiên Sơn kia.

Thò tay chạm vào chuôi kiếm trên người, trong không khí âm thanh phi tiêu càng thêm chói tai.

"A" một tiếng, người vốn đang đứng trên cây chợt té xuống.

"Thiếu gia, người rơi xuống rồi." Một người nhìn về thiếu niên bạch y đang đứng bên cạnh."

Thiếu niên kia vẫn không chớp mắt, yên lặng nhìn Tĩnh Nhi không nhúc nhích nằm trên mặt đất, hán cười cười: "Tiểu tử thú vị, đứng dậy đi. Ngươi cho rằng ta sẽ bị ngươi gạt sao?"

Phía trước vẫn không chút động tĩnh.

Hán lại nói: "Nếu không đứng dậy, bốn thiếu gia sẽ gọi người cầm ngươi thành con nhím!"

Lời đe dọa tựa hồ không có tác dụng, người phía trước vẫn nằm yên bất động.

Sắc mặt thiếu niên rốt cuộc đã không còn bình tĩnh, người bên cạnh hán đột nhiên đè thấp thanh âm: "Thiếu gia, hình như hán bị thương rồi, ngại xem!" Thiếu niên theo ngón tay hán nhìn qua, trên đùi Tĩnh Nhi, máu tươi đỏ thẫm theo đó chảy xuống.

"Uy!" Thiếu niên hoảng loạn đẩy cây cối trước mặt ra, nâng bước đi vào phía trước. Phi tiêu cắm vào tựa hồ không cạn, vết thương trên đùi, thoát nhìn cho dù Tĩnh Nhi muốn trốn cũng trốn không được. Hán bắt giặc ngồi xổm xuống, duỗi tay đẩy người nàng, "Tiểu tử thú vị, không phải chết rồi chứ?"

Ai ngờ âm hán vừa dứt, cánh tay đang bị chế trụ, một trận đau nhức ập tới, hán còn chưa kịp kêu ra tiếng, đã thấy người trước mặt xoay người nhảy lên, trường kiếm theo đó ra khỏi vỏ, thẳng tắp dừng trên cổ hán. Thanh âm thanh thúy quen tai truyền tới: "Thù hạ bại tướng Nhan Vũ này, ngươi còn dám chơi trò xiếc này với ta sao?"

"Ngươi, ngươi... Ngươi diễn kịch?" Đôi mắt Nhan Vũ căng lớn.

Tĩnh Nhi cười nhạt, ánh mắt đảo qua bốn phía, trầm giọng: "Người xung quanh đều nghe rõ cho ta, ngoan ngoãn đứng đây mà đợi, nếu các ngươi dám động thủ, ta sẽ khiến thiếu gia các ngươi đầu rơi xuống đất!"

"Thiếu gia!" Có người từ lùm cây xông ra, khẩn trương nhìn Tĩnh Nhi, "Ngươi đừng hòng làm vậy, nếu thiếu gia bị thương ngươi đảm đương không nổi đâu."

"Hả, nơi này còn có chuyện ta không đảm đương nổi sao? Toàn bộ tránh ra cho ta!" Cánh tay chế trụ Nhan Vũ khẽ dùng sức, hắn đã thảm khóc kêu lên, "Uy uy, tiểu tử thú, ngươi nhẹ tay một chút!"

"Nhẹ tay thì ta không biết làm, nhưng nặng tay thì ta biết đó!"

"Đau, đau..."

Khỏe môi Tĩnh Nhi cong lên một đường cung thật đẹp, con ngựa chỉ bị thương nhẹ, với tốc độ cực nhanh, Tĩnh Nhi đem người trong tay ném lên ngựa, sau đó thả người nhảy lên lưng ngựa, nhanh chóng rời đi.

"Thiếu gia, thiếu gia..."

Thanh âm phía sau cũng không thể thâm bằng tiếng kêu của Nhan Vũ lúc này. Tĩnh Nhi lạnh lùng cười, ánh mắt dừng trên khuôn mặt ghen khuất của Nhan Vũ, mở miệng: "Không có bản lĩnh thì đừng ra đường làm xấu hổ, mất mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đá hấn xuống ngựa

Tuần mi Nhan Vũ nhú lại, vừa định lên tiếng đã bị Tĩnh Nhi hung hăng bịt miệng hắn, toàn bộ khu rừng lúc này chỉ còn lại tiếng kêu la thảm thiết. Nàng liếc hấn một cái, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, nhanh chóng chạy về phía trước.

Thời điểm rời Dinh Kinh, Mạnh Trường Dạ xác thật đã tuyển cho nàng ngựa tốt, tốc độ như vậy trước giờ Tĩnh Nhi chưa từng gặp qua. Chỉ mới nửa canh giờ, bọn họ đã đem đám người phía sau ném đi sạch sẽ.

Lúc này con ngựa đã ra khỏi cánh rừng, phía trước là đường nhỏ, một mặt giáp núi, một mặt giáp hồ. Mặt trời đã ngả về hướng tây, bốn phía yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng hai người hít thở.

Nhan Vũ bị nàng lôi đi một đường, xóc nảy đến đầu váng mắt hoa.

"Uy, tiểu tử thú, ngươi có thể... Có thể đừng để ta bò như vậy được không? Để ta ngồi dậy..."

Tĩnh Nhi tựa hồ mới nhớ tới trên lưng ngựa ngoài trừ nàng còn có một vị khách nữa, nàng nhíu mày, liếc hấn, không chút khách khí mở miệng: "Ngồi thì không cần đâu!" Giọng nói nàng vừa dứt, Nhan Vũ chỉ cảm thấy thân mình nhẹ đi, sau đó liền bị người trên ngựa một chân đá xuống.

Phía sau lập tức truyền tới tiếng la hét.

Sau đó Nhan Vũ mắng to: "Tiểu tử thú, lần sau đừng để bản thiếu gia bắt được, nếu không ngươi chết chắc."

"Uy, thẳng nhóc chết tiệt quay về cho ta! Nơi này hoang vu hẻo lánh ngươi bỏ mặc ta một mình, ngươi kêu bản thiếu gia làm sao bây giờ?"

"Người đâu! Cứu mạng a!"

...

Tiếng kêu thê thảm kia không ngừng bay vào tai, Tĩnh Nhi bất giác quay đầu nhìn lại, từ góc độ này nàng không nhìn thấy Nhan Vũ, chỉ có thanh âm của hắn là xuyên thấu không khí truyền tới đây.

Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn trời, lúc này cũng sắp tối, nàng cười ngựa quá nhanh, người phía sau không biết khi nào mới tới. Con ngựa chạy vội một đường đột nhiên nghe "Hu" một tiếng, Tĩnh Nhi cẩn thận quay đầu ngựa.

Biết sẽ như vậy, nàng nên sớm đá hấn xuống ngựa, đỡ phải khiến chính mình hiện tại lương tâm bất an.

Tiếng vó ngựa từ xa tới gần, cung mảy Nhan Vũ chậm rãi giãn ra, hấn vẫn như cũ nằm trên mặt đất. Con ngựa màu nâu kia tới gần, người ngồi trên nhìn xuống nhìn hấn: "Lên!"

Hấn bất động, cau mày kêu: "Bỏn thiếu gia chỗ nào cũng đau, không thể đứng dậy được. Tiểu tử thúì người..."

"Vậy thì cứ tự nhiên!" Tình Nhi cắn răng mở miệng, Nhan Vũ vốn là tên vô lại, nàng không nên quay lại đây.

Thấy nàng thật sự quay đầu ngựa, hai mắt Nhan Vũ căng lớn, lấy khí thế bức người hét lớn: "Đi lên đi lên!" Đáng chết, nếu lúc này nàng đi rồi nhất định sẽ không quay đầu, trong lòng Nhan Vũ căm giận mắng, chỉ là người đời có câu đại trượng phu có được thì dân được (1).

(1) Đại trượng phu có được thì dân được: ý chỉ người biết tiến biết lui

Hấn chặt vật bò lên lưng ngựa, ôm tay ôm ngang người Tình Nhi.

"Oa, tiểu tử thúì, sao eo người thon thế?"

"Tiểu tử thúì, trên người người thật thơm, mùi của nữ nhân đúng không? A, có phải mùi của cô nương lúc nãy đi cạnh người không? Người không phải... Á... Khụ khụ..."

Tình Nhi dùng khuỷu tay hung hăng chọi hấn, Nhan Vũ thống khổ kêu lên: "Còn không phải đang nói tâm sự của người sao, làm gì mà dùng sức vậy? Người yên tâm, ánh mắt của bỏn thiếu gia rất cao, không thêm vị cô nương kia của người đâu!"

Tình Nhi bắt đầu hồi hận khi dẫn hấn lên đường, sớm biết như vậy, cho dù hấn bị dã thú ăn thịt nàng cũng không quay lại.

"Tiểu tử thúì..."

"Câm miệng! Nói thêm một câu nữa người có tin ta lập tức đá người xuống không?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tá túc một đêm

Loại người như Nhan Vũ này chỉ thích cứng không thích mềm, nếu người mềm giọng với hấn vài câu, hấn lại tưởng mình đang trên trời, chỉ cần giận gầm lên một tiếng, hấn liền lập tức an tĩnh ngay.

Phía trước là một ngã rẽ, Tình Nhi nhìn lại bản đồ, cả hai đều có thể đi tới Thiên Sơn. Bên trái là đường tắt, nhưng bên phải lại có thôn trang, nếu nàng đi một mình, tất nhiên sẽ chọn bên trái. Chỉ là hiện tại, nàng dù sao cũng phải tìm trước một chỗ vớt người phía sau xuống đã.

"Giá."

Quát lên một tiếng chói tai, Tình Nhi không chút chần chờ đi đường bên phải.

Đi thêm nửa canh giờ liền đến cửa thôn, Tình Nhi tìm mộ hộ gia đình, thời điểm nhảy xuống, chỉ nghe "Đông" một tiếng, đã thấy Nhan Vũ từ trên lưng ngựa ngã xuống. Bà vai đập xuống đất trước, hấn đau đớn mở to hai mắt, hét lớn: "Tiểu tử thúì, người muốn giết ta sao?"

Tình Nhi kinh ngạc nhìn người dưới đất chặt vật đứng dậy, nhú mày thờ dãi. Nàng sao có thể ngờ hấn ngồi đằng sau ngủ gật? Không để ý tới hấn, nàng lập tức tiến lên gõ cửa, lại cho ngân lượng, nói là xin tá túc một đêm.

Chủ hộ là một nam nhân trung niên, hấn vội kêu thê tử dọn dẹp một gian nhà, vô cùng nhiệt tình.

Tình Nhi khẽ cau mày, nhưng một lời cũng không nói ra. Một gian thì một gian, dù sao nàng cũng không định dừng chân quá lâu.

"Oa, cuối cùng cũng có nơi để ngủ." Nhan Vũ vọt vào bên trong bá chiếm chiếc giường, còn cười tùm tùm nhìn người theo vào, "Tiểu tử thúì, người trong giang hồ không phải rất tùy ý sao? Cho nên, người không cần ngủ trên giường đúng không?"

"A, ý của ta là, hai đại nam nhân lại ngủ cùng một giường, không phải sẽ kỳ quái sao?" Hấn tự nói rồi tự gật đầu, "Ừm, ta cũng thấy rất kỳ quái. Cho nên, người ngàn vạn lần đừng ngủ cùng ta."

Nói xong, hấn xoay người nằm xuống, lấy chăn phủ hết cả người.

Người trong giang hồ? Hấn cảm thấy nàng giống sao? Tình Nhi cau mày, người này thật đúng là biến thái, hấn cho dù muốn nàng lên giường, nàng cũng sẽ không lên. Mà sao lý do thoái thác hấn có thể cư nhiên nói đường hoàng như vậy?

A.

Chẳng qua nàng không muốn so đo với hắn, nghỉ ngơi ở đây một đêm, sáng mai nàng sẽ lập tức lên đường.

Kéo ghế qua ngồi xuống, cõng bỏ trường kiếm bên eo, thời điểm buông tay, nàng bất giác hít vào một ngụm khí lạnh. Một đường tới đây, nàng thật đã quên tay mình đang bị thương. Cần thận mở bàn tay ra nhìn, lúc này miệng vết thương đã kết vảy, xung quanh còn rất nhiều vết máu khô.

"Uy, tiểu tử thú, ngươi... Bị thương?" Không biết Nhan Vũ đã đứng sau nàng từ lúc nào, thấy tay nàng bị thương, hắn không khỏi giật mình mở to hai mắt.

Tĩnh Nhi theo bản năng rút tay về, lại bị Nhan Vũ một phen kéo lại. Hắn nhìn chăm chăm một hồi, đột nhiên nhớ tới gì đó, liếc mắt nhìn nàng, mở miệng: "Ngươi dùng cái này lừa ta?" Lúc ở trong rừng, hắn rõ ràng nhìn thấy phi tiêu kia đâm vào người nàng, còn có máu tươi chảy ra. Thì ra là nàng dùng phi tiêu cắt tay mình? Nàng dùng máu của chính mình làm hắn tin rằng nàng bị trọng thương không thể cử động sao?

Có ý bị thương...

Trong lòng Nhan Vũ kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Tiểu tử thú, ngươi có chuyện gì quan trọng đáng để mình làm như vậy thế hả?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nam nhân này rốt cuộc là người thế nào?

Tĩnh Nhi định rút tay về, Nhan Vũ đã dùng sức bắt lấy, nhúu mày kêu: "Còn cử động sao? Chờ ta một chút!" Nói rồi, hắn xoay người đẩy cửa ra ngoài.

"Này!" Tĩnh Nhi bất giác đứng lên, thân ảnh trước mặt đã biến mất trong màn đêm.

Thời gian rất nhanh, bên ngoài lại truyền tới tiếng bước chân. Tĩnh Nhi ngước mắt, thấy Nhan Vũ bụng chậ nước đi vào. Đặt chậu nước trước bàn, hắn cúi tay kéo bàn tay Tĩnh Nhi qua, Tĩnh Nhi rất nhanh đề tay hắn lại, trầm giọng hỏi: "Làm gì vậy?"

Nhan Vũ nhìn nàng, nghiêm túc mở miệng: "Phi tiêu của ta có độc."

"Ngươi nói cái gì?"

Tĩnh Nhi chấn động, bàn tay đã bị hắn kéo qua đi, nhẹ nhàng nhúng vào nước.

"Độc gì?" Nàng nhìn chăm chú hắn.

Giờ phút này biểu tình của Nhan Vũ nghiêm túc hẳn lên, cẩn thận thay nàng rửa sạch miệng vết thương, lại từ trong người lấy ra một lọ thuốc, đem bột bên trong rắc lên tay nàng. Tĩnh Nhi chịu đau đến nhúu mày, lập tức bật thốt lên hỏi: "Kim sang được?"

"Ha ha ha..." Nhan Vũ đột nhiên cười ha hả, chỉ vào Tĩnh Nhi, "Tiểu tử thú, ngươi thật dễ bị lừa!"

Nào có độc được gì, chẳng qua là Nhan Vũ nhất thời nói bậy.

Tĩnh Nhi xấu hổ, nàng thật là không để ý, cứ nhiên lại tin chuyện ma quỷ của hắn. Nàng nâng một tay lên rồi vỗ xuống, Nhan Vũ theo bản năng ngăn cản, vội vã kêu: "Ngươi gạt ta một lần, ta lừa ngươi một lần, mọi người coi như huề nhau."

"Huề nhau?"

"Không phải sao?" Hắn còn vô sỉ nói, "Ngươi xem ta còn giúp ngươi rửa miệng vết thương, thuốc trên đó, tiểu tử thú ngươi vẫn kiếm lời rồi."

Kiếm lời?

Tĩnh Nhi bất đắc dĩ nhìn người cột nhà trước mặt, hắn tựa hồ còn không rõ ràng tình huống hiện tại, nếu không phải hắn lập bẫy đối phó nàng, nàng sao có thể lại bị thương?

"Ha ha, đừng nóng giận, ngươi xem hiện tại chúng ta không quen biết người bản địa, ngươi và ta còn phải chiếu cố lẫn nhau, không phải sao? Tới đây, bốn thiếu gia đưa Phật đưa tới Tây Thiên." Nói xong, hắn từ cổ tay áo lấy ra một chiếc khăn, cẩn thận quấn lên vết thương của Tĩnh Nhi, tất tấc nói: "Đây là khăn tự tay mẫu thân ta làm, không cần khách khí, không cần khách khí."

Người này...

Người này hình như so với khi đó ở Biên Tái còn tự đại và vô si hơn.

Chẳng là không biết vì sao... Tình Nhi lại cảm thấy buồn cười? Ở trong cung, bởi vì thân thể phụ hoàng không tốt, nàng cơ hồ chưa từng cười như thế, chỉ là giờ phút này, đối mặt với tên Nhan Vũ vô lại, nàng thật sự muốn cười.

"Tiểu tử thú, sao ngươi còn cười? Không đau sao?" Nhan Vũ khẽ cười nhìn nàng, sau một lúc lâu, tựa như lại nhớ tới gì đó, "Người trong giang hồ da tay đều như vậy sao? Tiểu tử thú, ta phát hiện tay ngươi thật nhiều vết chai sần."

Tình Nhi theo bản năng dùng tay còn lại lướt qua lòng bàn tay bị thương, khoé miệng khẽ động. Nàng từ nhỏ tập võ, bàn tay tự nhiên sẽ có vết chai. Ánh mắt nàng theo đó dừng trên mặt Nhan Vũ, cười nói: "Cha ta nói đây mới là tay của nam nhân, hiểu chưa?"

Nhan Vũ ngẹn lời, đỏ mặt nhảy dựng lên: "Nói bậy!"

Tình Nhi thoải mái cười: "Sao lại là nói bậy? Một chút quyền cước cũng không biết, ngay cả chính mình còn không bảo vệ được cũng coi là nam nhân sao?" Thời điểm nàng nói, ánh mắt sắc bén nhìn người trước mặt.

Nhan Vũ xanh tái mặt, kêu lên: "Tiểu tử thú, ngươi ngươi ngươi..."

"Ta cái gì?"

"Ngươi còn nhỏ, ta không tranh luận với ngươi."

"Ta thật ra lại muốn nghe ngươi tranh luận."

Nhan Vũ làm như tức giận không nhẹ, một chân đạp lên trường ghế, cắn răng nói: "Cư thiên hạ rộng cư, lập thiên hạ chi chính vị, hành thiên hạ chi đại đạo (1), đây mới gọi là đại trượng phu. Ngươi cho rằng kẻ kêu đánh thì đánh mới là anh hùng sao? Nồng cạn!"

(1) Trích trong bài Đại trượng phu của Mạnh Tử.

Nguyên văn

Cư thiên hạ chi quảng cư

Lập thiên hạ chi chính vị

Hành thiên hạ chi đại đạo

Đắc chí dĩ dân do chi

Bất đắc chí độc hành kỳ đạo

Phú quý bất năng dâm

Bần tiện bất năng di

Uy vũ bất năng khuất

Thử chi vị đại trượng phu

Dịch nghĩa

Sống nơi thiên hạ rộng lớn

Đứng vị trí chân chính trong thiên hạ

Đi theo con đường lớn của thiên hạ

Đạt được chí mình thì cùng mọi người hành đạo

Khi không toại chí thì một mình hành đạo

Giàu có không dâm ô

Nghèo hèn không thay đổi tính cách

Uy lực không khuất phục

Như vậy mới là người trượng phu

Từ miệng Nhan Vũ nói ra những lời ra những lời này, thật sự khiến Tĩnh Nhi kinh hãi, nàng không nhịn được mà đứng lên, yên lặng nhìn hắn.

"Nhìn cái gì?" Hắn trừng mắt nhìn nàng.

Tĩnh Nhi bất giác hỏi: "Ngươi cũng đọc sách sao?"

Hắn như nghe được chuyện hài nhất trong thiên hạ, cười nói: "Cái gì mà kêu ta cũng đọc sách? Bỏn thiếu gia đọc sách còn nhiều hơn ngươi ăn cơm. Người đời có câu, đọc sách cũng có thể an thiên hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Muốn giết chết hắn

Hắn nói làm Tĩnh Nhi nhìn không được có chút buồn cười, những lời này tựa hồ không tương xứng với tính tình Nhan Vũ chút nào.

Thấy Tĩnh Nhi cũng không nói chuyện, trong phòng lại trở về an tĩnh, đáy mắt thoáng phần nộ kia của Nhan Vũ nhàn nhạt tản ra. Hắn hừ một tiếng rồi ngồi xuống, hình như nhớ tới gì đó, bất đắc dĩ cười: "Trở về sẽ không còn tự do như vậy nữa."

"Cái gì?" Tĩnh Nhi nhíu mày hỏi.

Đôi mắt hắn chống lên, lại vui cười: "Không có gì. Tiểu tử thú, ngươi hấp tấp như vậy là muốn đi đâu thế?"

Sắc mặt Tĩnh Nhi trầm xuống, âm thanh lạnh lùng: "Ngươi không ngủ sao? Ngươi không ngủ thì ta đây ngủ giường." Nói rồi nàng đứng lên đi về phía giường.

Người phía sau quả nhiên nhảy dựng lên, vội vã chạy đến trước mặt nàng, hùng hồn mở miệng: "Uy, ngươi đừng hòng chơi xấu nha, là ta nói ngủ trên giường trước mà! Ngươi... Ngươi đừng ý bản thân biết ít công phu thì muốn chiếm tiện nghi của ta!"

Tĩnh Nhi cười toe toét, liếc nhìn hắn gọi: "Nhan cô nương."

Nhan Vũ căng to đôi mắt, tức giận chỉ tay vào nàng, nói: "Cái gì? Ngươi nói cái gì? Ngươi ngươi... Tiểu tử thú ngươi chờ đó cho ta."

Tĩnh Nhi thông dong xoa người ngồi xuống, chống cằm nhìn hắn: "Gọi thì làm sao? Ngươi có năng lực làm gì ta? Nhan cô nương!" Lớn như vậy, nàng còn chưa gặp qua nam tử giống Nhan Vũ như vậy. Tần tiên sinh là văn nhân, nên cả người đều mang bộ dáng của văn nhân, trầm cơ ổn trí. Tôn tướng quân cùng Mạnh thúc thúc thì không cần phải nói, đều là cao thủ trong các cao thủ. Còn phụ hoàng...

Nàng dù chưa từng nhìn thấy, nhưng nghe Mạnh Trường Dạ kể, phụ hoàng của nàng cũng từng cầm kiếm rong ruổi sa trường, không biết đó là kiêu khí khái gì?

Có nam tử nào há lại giống Nhan Vũ?

Nghĩ đến đây, nàng muốn nhìn cười cũng nhìn không được.

Người phía sau tức giận đến nhảy cẫng lên nhưng rốt cuộc vẫn không dám xông qua. Một tay nàng đảo qua, dù không cần sức lực cũng đẩy ngã được hắn.

Có lẽ bởi vì lời Tĩnh Nhi nói, Nhan Vũ thẳng đến nửa đêm mới đi ngủ. Tĩnh Nhi thở dài, sớm biết như vậy nàng đã không rảnh rồi đi chọc hắn. Lấy trường kiếm đứng dậy, nàng lập tức ra ngoài, nàng có chính sự, cũng không thể mang theo Nhan Vũ lên đường. Tiểu tử kia mỗi lần mở miệng đều là nể người, nhưng chung quy vẫn không phải người xấu, để hắn ở lại nơi này cũng không làm thất vọng hắn.

Đuối tay tháo cương ngựa, nàng lại phát hiện gúc cột thật quá chặt. Tĩnh Nhi không tự giác nhíu mày, ngay sau đó liền bất đắc dĩ cười, cái tên Nhan Vũ này!

Loay hoay một hồi mới gỡ bỏ, nàng không chút do dự xoay người lên ngựa.

Tĩnh Nhi vừa đến cửa thôn, trong không khí yên tĩnh đột nhiên truyền tới tiếng bước chân. Nàng ngưng thần nghe, tiếng bước chân rõ ràng đang hướng về phía nàng. Phản ứng đầu tiên của nàng, người đuổi theo chính là Nhan Vũ?

Mạnh Ninh nhất định sẽ không lựa chọn con đường này, bởi vì nàng ấy không biết nàng còn phải mang theo Nhan Vũ nên mới dừng chân ở nơi này.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tinh Nhi một tay trên người, "Vèo" một tiếng mà phóng ra.

Trong màn đêm, tiếng hét thảm thiết vang lên.

Không biết vì sao, trong lòng Tinh Nhi run lên, nàng theo bản năng xoay đầu ngựa lại. Dưới ánh trăng mờ ảo, một bóng người loạng choạng đi ra, thanh âm như có như không truyền tới: "Tiểu... Tiểu tử thú, ngươi muốn giết chết ta..." Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe "Đông" một tiếng, cả người hắn ngã quỵ trên mặt đất.

Nhan Vũ!

Hắn sao lại ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Dẫn hắn lên đường

Đôi mắt Nhan Vũ chậm rãi mở ra. Trong phòng ngọn lửa đèn dầu thoảng động, hắn nhìn thấy thiếu niên một thân kính trang đang dựa vào mép giường. Hắn thử ngồi dậy, nhưng miệng vết thương ở cánh tay lại truyền đến trận đau đớn, hắn nhin không được mà "A" một tiếng.

Tinh Nhi bỗng dừng tỉnh dậy, nhìn thần sắc thống khổ của Nhan Vũ, nàng không khỏi nhíu mi: "Chẳng qua là bị đâm trúng vào cánh tay mà thôi, thật không ngờ, ngươi lại có lá gan lớn như vậy." Lời tuy nói là vậy, nhưng Tinh Nhi vẫn cảm thấy có chút may mắn vì không đâm trúng chỗ quan trọng. Chỉ là Nhan Vũ như vậy, rõ ràng là bị dọa đến phát ngốc, nghĩ tới đây, nàng nhíu mày càng sâu.

Sắc mặt Nhan Vũ vốn đang tái nhợt nay càng trở nên khó coi, hắn cắn răng kêu: "Ngươi thử để ta phóng trúng một cây phi tiêu thử xem." Hắn chỉ biết rất nhiều máu từ thân thể mình chảy ra, đó là chuyện hắn chưa bao giờ trải qua, hắn cứ cho rằng mình sẽ chết.

Tinh Nhi cười khinh thường, Nhan Vũ đứng lên đi theo nàng, đáng thương kêu: "Uy, tiểu tử thú, đừng ném ta ở chỗ này. Ta không có tiền, cái gì cũng không mang theo."

Tinh Nhi bước tới cánh cửa, thấy sắc trời bên ngoài vẫn còn tối, thời điểm nàng tiến lên gỡ bỏ gúc dây có chút chần chờ. Phía sau lại truyền đến thanh âm đặc ý của Nhan Vũ: "Ta cố ý gúc chặt dây ngựa, nếu không sao có thể tới trước cửa thôn một bước mà chờ ngươi?"

Nàng không đáp, chỉ nói: "Mang theo ngươi ta có lợi gì?"

Nhan Vũ ngẩn ra, vội mở miệng: "Cùng lắm thì từ nay về sau ta không nhắm vào ngươi nữa."

"Tên phế vật này."

"Tiểu tử thú ngươi... Được rồi, về sau ta sẽ tìm cho ngươi một đại mỹ nhân thì thế nào?" Đôi mắt hắn chớp chớp, hắn không tin nam nhân kia có thể ngăn được dụ hoặc của sắc đẹp.

Tinh Nhi buồn cười nhìn hắn: "Ta còn cho rằng ngươi sẽ đem chính mình dâng hiến cho ta."

Nhan Vũ cả kinh, hắn lui nửa bước, hoảng sợ nói: "Tiểu tử thú, ta... Ta không phải loại ham mê này!"

Nhìn bộ dáng của hắn, Tinh Nhi âm thầm cười, nàng xoay người nhảy lên lưng ngựa, cúi đầu nhìn hắn: "Một hai phải đi theo ta, ngươi biết ta muốn đi đâu sao?"

Nhan Vũ khề ngẩn ra, mới hồi phục tinh thần: "Đi đâu cũng được, dù sao nếu bốn thiếu gia trở về sẽ không còn tự tại như vậy. Sao không bằng giờ phút này sung sướng một phen?" Nói rồi, một tay hắn giữ chặt thân mình Tinh Nhi, cố sức mà bò lên.

Tinh Nhi cười cười: "Đi theo ta, cũng không phải nơi tốt đẹp gì. Giá..."

.....

"Mạnh tiểu thư, phải làm sao bây giờ, căn bản không thấy tung tích của công tử." Một nam tử đứng đối diện với thiếu nữ trên lưng ngựa mở miệng.

Dưới ánh trăng sáng, thần sắc Mạnh Ninh tái nhợt, nàng đột nhiên quay đầu ngựa phóng tầm nhìn một cái.

"Mạnh tiểu thư..."

"Ngã rẽ vừa rồi... Công tử có phải đi phía khác không?"

"Chỉ là, ngài ấy không có khả năng..."

Mạnh Ninh nhú mày, trong tình huống bình thường xác thực là không có khả năng, chỉ là nếu Thái tử đi con đường này, không có đạo lý bọn họ đuổi theo một đường lại không thấy manh mối. Có phải... Ngài ấy xảy ra chuyện rồi hay không?

Mạnh Ninh giật mình, cuống quýt quay đầu ngựa, hét lớn một tiếng "Giá".

Nàng nhất định phải lần nữa tìm được, phụ thân đem Thái tử giao cho nàng, đó chính là sự tín nhiệm dành cho nàng. Nếu nàng không thể bảo vệ tốt Thái tử, để Thái tử xảy ra chuyện, nàng có chết muôn lần cũng không thể thoái thác tội lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chưa từng quen biết

Ngày đêm lên đường, thẳng tới lúc bỏ lên giữa sườn núi Thiên Sơn, Nhan Vũ mới hiểu được câu nói "Đi theo ta, cũng không phải nơi gì tốt đẹp" của người trước mặt là có ý gì.

"A..."

Hai tay xoa xoa hai bên, lúc này chỉ mới bỏ đến một nửa mà đã lạnh như vậy.

Nhan Vũ ngược mắt lên nhìn, ngọn núi này cao không thấy đỉnh, ở bên trên lại có tuyết trắng bao phủ quanh năm, dẫm xuống chân còn phát ra tiếng "Rắc rắc"

"Tiểu tử thú, lạnh chết ta rồi! Người tới cái nơi quái quỷ này làm gì vậy hả?" Nhan Vũ nhú mày liếc nhìn người trước mắt.

Bước chân Tĩnh Nhi vẫn không hề dừng lại, nàng thậm chí còn không quay đầu, chỉ nhân nhạ nói: "Hiện tại trời còn chưa tối, người muốn lần trở về vẫn còn kịp."

"Vậy còn người?"

"Ta còn có việc cần làm." Nàng ngán dậm xa xôi mới tới được nơi này, sao có thể chưa tìm thấy tuyết liên hoa đã quay đầu trở về?

Nhan Vũ thấy nàng quả quyết không chút chần chừ, hần chỉ đành cắn răng đuổi theo: "Chuyện gì vậy? Rốt cuộc là chuyện gì mà phải tới cái nơi quỷ quái như vậy?" Lạnh quá, tuy hần không ngừng đi tới, nhưng cả người dường như sắp đông cứng rồi.

Tĩnh Nhi nắm chặt trường kiếm trong tay, trước mắt hiện lên gương mặt của phụ hoàng, nàng khẽ rùng rợn, thấp giọng nói: "Ta tới Thiên Sơn tìm tuyết liên."

"Thiên Sơn tuyết liên?" Nhan Vũ lấp bắp kinh hãi, bước chân bên dưới thoáng nhanh một chút, đi cạnh bên người Tĩnh Nhi, "Đó chỉ là đồ vật trong truyền thuyết, người cảm thấy có thật sự tồn tại sao? Cho dù tồn tại, ta cũng có nghe đồn năm năm mới kết hoa một lần, người lên đó, có thể chờ được sao?"

Ai cũng không rõ năm nay tuyết liên có nở hoa hay không, có lẽ là năm sau, năm sau nữa?

"Tiểu tử thú." Hần duỗi tay kéo ống tay áo Tĩnh Nhi lại, nghiêm túc nhìn nàng, "Nhìn người cũng không giống kẻ ngốc, bản thân sao có thể si tâm vọng tưởng đi tìm Thiên Sơn tuyết liên như vậy? Đi, theo ta xuống núi. Thời tiết lạnh như thế, ở đây ngồi chờ tuyết liên nở, lại không biết chờ tới bao giờ, chẳng lẽ người không cần mạng nữa sao?"

"Buông tay!" Tĩnh Nhi thoáng dùng lực, hung hăng đẩy ngã Nhan Vũ.

"Tiểu tử thú..."

"Người không muốn đi lên là chuyện của người, ta muốn ở lại là chuyện của ta. Ta không ép người đi theo, cũng sẽ không mặc người xuống núi. Cho nên, buông tay!" Thanh âm nàng trầm xuống, người trước mặt vốn không hiểu phụ hoàng đối với nàng quan trọng đến thế nào đâu?

Y hận mẫu hậu nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng lại phát hiện bản thân hiểu lầm mẫu hậu, loại đau đớn này có bao nhiêu sự giày vò nội tâm, nàng hiểu rõ!

Phụ hoàng khỏe mạnh, là tâm nguyện của mẫu hậu, cũng là tâm nguyện của nàng.

Do đó, mặc kệ phần thắng có nhỏ bé cỡ nào, nàng cũng sẽ không vì thế mà từ bỏ, nhất định sẽ không.

Nhan Vũ ngo ngắ cả người, dọc đường đi tuy nàng cứ đôi ba câu là la mắng hấn, chỉ là so với lúc này lại khiến hấn cảm thấy xa lạ. Phảng phất người đang đứng trước mặt hiện giờ chưa từng quen biết.

Nắm tay nàng thoảng buông lỏng, dùng sức rút tay khỏi người hấn, xoay người đi về phía trước. Nhan Vũ ngo ngắ nhìn tắ lưng kia, hấn bỗng dưng muốn cười, quả thật hấn chưa từng hiểu con người đó, mà người trước mặt đã bao giờ hiểu thấy hấn chưa?

Hấn gọi nàng là "Tiểu tử thúi", nàng lại gọi hấn là "Nhan Vũ", chỉ là nàng tên "Tiểu tử thúi" hay sao?

Nhan Vũ nhú mi, chắ chờ một lát, hấn liền nâng bước, đuối kịp Tinh Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tình thương vĩ đại của cha

Thời điểm ở dưới chân núi còn chưa để ý, lúc này lên núi mới phát hiện Thiên sơn vô cùng rộng lớn.

Tìm hết hai ngày, một chút manh mối cũng không có.

Tinh Nhi còn định ở trên này chờ trước nửa tháng, chỉ là hiện giờ, tuyết liền còn chưa tìm được, huống chi là đợi tới hoa nở?

Nàng cứ lang thang đi về phía trước không có mục tiêu, mà bước chân phía sau không sâu không cạn, cứ như vậy mà đi theo. Nàng không biết vì sao hôm đó Nhan Vũ lại không xuống núi, nàng cũng không muốn nói nhiều với hấn, tìm không thấy tuyết liền hoa, tâm tình của nàng thật sự không yên.

Thất lạc với đám người Mạnh Ninh đã mấy ngày, tính toán thời gian bọn họ cũng đã tới. Dưới chân núi có ngựa nàng để lại, như vậy bọn họ cũng nên lên núi chứ? Chỉ là Thiên sơn thật sự quá lớn, gió tuyết lại thổi không ngừng, dấu chân để lại rất nhanh sẽ bị chôn vùi. Lương khô mang theo cũng sắp hết, Tinh Nhi thờ dắ, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Ánh nắng buổi trưa vô cùng chói mắt, chỉ là lúc chiếu lên người lại không hề mang theo bất kỳ ắ áp nào. Xung quanh chỉ còn lại tiếng gió, và bông tuyết bay đầy trời.

Nhan Vũ theo sát phía sau Tinh Nhi, vết thương trên vai còn chưa khỏi, cộng thêm mấy ngày nay thời tiết rét lạnh, cả người hấn thật sự vô cùng mệt mỏi. Nhớ tới trong tay nắ của Tinh Nhi có hai tấm áo choàng, chẳng lẽ một tấm là dành cho một vị cô nương cùng nàng tới đây sao?

Nhan Vũ thất thần, bước chân bên dưới không biết dắ trúng thứ gì, thân hình lão đảo, áo choàng dày nặng lập tức rơi xuống. Hấn nhú mi, lúc đuối tay thì thấy một bàn tay trắng nõn nhắ lên đưa cho hấn. Nhan Vũ mím môi, lại hỏi: "Vị công nương kia thật sự là người trong lòng người sao?"

Tinh Nhi nhú mi, không đáp.

Hấn đi theo phía sau nhưng có tinh thần vô cùng: "Uy, tiểu tử thúi, người nói cho ta nghe xem!"

"Không có tâm tình."

"Nói sẽ không tâm tình ngay thôi, tiểu tử thúi, uy..." Hấn đuối tay nắm lấy áo choàng trên người Tinh Nhi.

Nàng quay đầu chắ chú nhìn hấn, chiếc mũi hồng hồng thò ra một làn khí trắng, dưới mi hấn dính tuyết, một nửa dung nhan tắ gọi dưới ánh mặt trời. Nàng giật ra, hấn lại nắm thật chắ, nàng chỉ đành mở miệng: "Nú kéo như thế rồi để vết thương trên vai bị xé rách, đến lúc đó đừng kêu đau trước mặt ta!"

Hấn quả thật bị dọa, lập tức buông tay: "Oa, hung hắng như vậy, vị cô nương kia sao có thể chịu được người chứ?"

"Người quắ không được." Nàng và Mạnh Ninh nào có loại quan hệ nam nữ bình thường chứ?

Nhan Vũ híp mắt cười, đi thêm một đoạn nữa liền hỏi: "Người còn chưa nói cho ta biết người muốn tuyết liền để làm gì?"

Bước chân bên dưới khựng lại, sắc mặt Tinh Nhi thay đổi, nàng không định che giấu, liền dề thấp thanh âm: "Vì cha ta."

"Cha người?" Nhan Vũ thu lại ý cười, sau một lúc lâu mới lên tiếng, "Cha người rất thương người sao?"

Đương nhiên là thương, với Tinh Nhi mà nói, y là người phụ thân tốt nhất trên thế gian. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi quay đầu nhìn người phía sau: "Cha người không đối xử tốt với người sao?"

Hắn sững sốt, sau đó lập tức cười ha ha: "Không thể nào."

Đáy mắt hắn rõ ràng đang che giấu thứ gì, Tĩnh Nhi cũng không phải loại người dò hỏi tới cùng. Nàng xoay người, thấp giọng: "Ta là đứa con duy nhất của cha, cho nên tất cả tình thương cha ta đều dành cho ta..."

Bước chân phía sau bỗng dừng dừng lại, Tĩnh Nhi nghi hoặc xoay người, đã thấy Nhan Vũ đứng yên tại chỗ. Thấy Tĩnh Nhi nhìn hắn, hắn lập tức cười rộ lên, nhẹ nhàng nói: "Huyết mạch duy nhất, tiểu tử thú, ngươi thật hạnh phúc."

Hắn nói nàng hạnh phúc, nhưng nàng lại không hề nhìn ra một tia cao hứng trên mặt của hắn, trong lúc này hình như ánh mắt đang che giấu một loại bi thương. Nhan Vũ như vậy, từ khi quen biết ở Biển Tái nàng chưa từng thấy qua.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thời gian thâm thoát trôi qua

"Ngươi không phải trốn từ nhà đây sao?"

Tĩnh Nhi đột nhiên lên tiếng khiến Nhan Vũ lập tức hoàn hồn, hắn cười trừ một tiếng, mở miệng: "Sao thế? Bỏ thiếu gia thích tới thì tới, cái gì gọi là trốn với không trốn, thật khó nghe!"

Tĩnh Nhi nhún vai một cái, cũng không nói lời nào, lập tức đi tới phía trước.

Có đôi khi cảm xúc tới rất nhanh, đi cũng rất nhanh.

Không biết trải qua bao lâu, phía sau lại lần nữa truyền tới thanh âm của Nhan Vũ: "Ngươi cứ định như vậy mà tiếp tục tìm sao? Không định xuống núi à?"

Chân đạp lên nền tuyết trắng tạo tiếng vang không dứt, Tĩnh Nhi buộc chặt bàn tay, đáp án này, nàng không biết, thật sự không biết.

Hai người, vẫn cứ chậm rãi mà đi.

Gió vẫn tiếp tục thổi tới, tuyết lại không biết đã ngừng khi nào.

Lại đi thêm một đoạn đường, đột nhiên dưới chân có động. Tĩnh Nhi theo bản năng quay đầu nhìn Nhan Vũ, vừa định nói gì đó đã nghe "Oanh" một tiếng, từ hồ có bóng ma từ đỉnh đầu nàng ập xuống.

Tĩnh Nhi chưa kịp phản ứng, một bóng đen xông tới, mạnh mẽ đẩy nàng tránh ra. Nàng kinh hô gọi một tiếng "Nhan Vũ", thanh âm hắn dồn dập: "Đi mau, cha ngươi còn đang chờ ngươi trở về..." Lời còn chưa kịp nói xong, cả người Nhan Vũ đã bị chôn vùi trong tuyết.

Tĩnh Nhi chấn động, vừa định tiến lên nhưng tuyết bên trên sập xuống càng nhiều. Dưới chân dừng lại, nàng vận khí tránh đi. Một vùng núi tựa hồ đều chấn động, thanh âm "rầm rầm" khắp nơi truyền tới, lúc này nàng đã không còn nhìn rõ nơi Nhan Vũ bị tuyết vùi lấp. Mà nàng cũng không dừng được, nếu nàng tiến lên, hoặc lùi lại, tuyết lở sẽ lập tức sập xuống.

Lại một mảnh tuyết sập xuống, Tĩnh Nhi lắc mình tránh ra, lại không ngờ dưới chân mất đà, cả người nàng lăn dọc theo triền núi.

.....

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng... Đã tới rồi."

Bên tai truyền tới tiếng của thái giám nội thị Tôn Toàn.

Trước mắt vẫn là bóng tuyết bay đầy trời, dừng trong lòng bàn tay, lạnh băng, lại không thể hòa tan ký ức sâu thẳm nơi đầy khói bụi.

Đôi mắt khép lại, ngày đó, nàng lăn từ sườn núi xuống, xung quanh chỉ là màu trắng mênh mang, còn cả động tĩnh đình tại như ốc trên núi. Nàng nhận không được mà cười nhạt, thì ra thời gian trôi nhanh như vậy, thoáng chốc đã qua hai năm, đó đã là chuyện của năm Quang Khải hai mươi. Khi đó, nàng chỉ là Thái tử điện hạ của Tây Lương.

Sau này nàng mới biết, Thiên Sơn hôm đó xảy ra tuyết lở, tất cả mọi người đều nói nàng có thể sống sót chính là kỳ tích.

Bất giác xoay người, phía sau nàng hình như vẫn là thiếu niên vô lý đó, mở miệng lại kêu nàng là "Tiểu tử thú".

Nàng từng phái người tới đó tìm kiếm, chỉ là trước sau vẫn không có tin tức gì.

Nàng thật sự không biết thời khắc Nhan Vũ đẩy nàng trong đầu đang nghĩ cái gì, hẳn nói cha nàng đang chờ nàng trở về, vậy hẳn thì sao? Chẳng lẽ hẳn không có cha?

Tôn Toàn thấy người trước mặt vẫn bất động, hẳn chần chờ một lát, cẩn thận mở miệng: "Hoàng Thượng, bên ngoài tuyết còn đang rơi, ngày vẫn mau mau vào trong đi. Thái Thượng Hoàng không phải đang chờ ngài sao?"

Tĩnh Nhi bất giác hoàn hồn, đứng vậy, phụ hoàng còn đang chờ nàng.

Khép lòng bàn tay lại, một lát, tuyết đã hóa thành nước, không còn lạnh lẽo như lúc đầu. Tĩnh Nhi nâng bước đi về phía trước, nhìn thấy Tô Hạ đang đứng bên ngoài chò. Hẳn thấy ngự giá tới, vội vàng chạy lại nghênh đón. Tĩnh Nhi phất tay ý bảo hẳn miễn lễ, một mặt thấp giọng hỏi: "Tô công công, thân mình phụ hoàng vẫn tốt chứ?"

Tô Hạ vội cười đáp: "Tốt tốt, ngài ấy còn đang nhắc tới ngài."

Nghe vậy, Tĩnh Nhi thư thái cười, duỗi tay đẩy cửa phòng ra, xoay người phân phó: "Đều ở bên ngoài chò đi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cha con đánh cò

Đông âm xuân hàn, bên ngoài vẫn còn tuyết rơi.

Lặng lẽ đẩy phòng đi vào, không khí ẩm áp bên trong liền ập thẳng vào người. Tâm tình Tĩnh Nhi thoáng tốt lên một chút, đau buồn vừa rồi cũng tiêu tan đi. Phía sau tấm rèm mờ hồ nhìn thấy bóng hình quen thuộc, bước chân nàng nhanh lên, mở miệng gọi y: "Phụ hoàng!"

Rèm châu màu hồng san hô được vén mở, thanh âm thanh thúy của hạt châu va vào. Thiếu Huyền một thân thường phục đứng trước cửa sổ, y xoay người, Tĩnh Nhi liền tiến lên thân mật giữ lấy cánh tay của y.

Chỉ những lúc bốn bề vắng lặng, nàng mới có thể ở trước mặt y thể hiện tính tình của một nữ nhi. Y nhìn nàng, đột nhiên nhíu mày: "Không phải đã nói không cần thường xuyên tới đây sao? Sao hôm nay lại tới?"

"Hôm nay con không có việc gì, nên liền tới thôi."

Nàng cười đáp, một tay kéo y lại ngồi, ánh mắt thoáng nhìn qua bàn cờ trên bàn, bên trên đã là một mâm tàn cục còn chưa đánh xong. Tươi cười trên mặt Tĩnh Nhi thoáng chần chờ, nàng bất giác hỏi: "Sao người lại một mình chơi cờ?"

Thiếu Huyền lúc này mới ý thức được nàng đang nói gì, y liếc mắt, cười nói: "Tần tiên sinh thường cùng ta đánh mấy thế cờ này, hiện tại lại không tìm thấy đối thủ."

"Mạnh thúc thúc đâu?" Tĩnh Nhi vội hỏi.

Y vẫn cười: "Trường Dạ không rảnh mấy thứ này, cùng hẳn đánh cờ cũng không thú vị."

"Vậy hôm nay để Tĩnh Nhi đánh cờ cùng phụ hoàng được không?"

"Được." Y nhẹ giọng đáp lời.

Kỳ thật nữ nhi này của y cũng không am hiểu đánh cờ, chẳng qua nó chỉ muốn y vui vẻ, y cũng hiểu, cho nên liền không đành lòng để nàng nhìn ra bị thương. Đào mắt đã trôi qua ba năm, y phảng phất như có thể nhìn thấy mỗi một nét chữ trên bức thư cuối cùng Toàn Cơ để lại. Y yêu cả đời, tưởng rằng sẽ hận nàng cả đời...

"Phụ hoàng." Thấy y ngờ ngác nhìn bàn cờ trước mặt, Tĩnh Nhi lo lắng gọi y.

Thiếu Huyền hoàn hồn, liền nhấp môi cười.

Ánh mắt từ trên người y chưa từng thu lại, Tĩnh Nhi biết bệnh của y là tâm bệnh, mà tất cả đều là vì mẫu hậu. Quang Khải năm thứ mười một, nàng đã trở về Đình Kinh một năm, y bệnh nặng suốt ba tháng, nhưng triệu chứng chưa từng buông bỏ. Một năm sau, nàng tin lời thái y, tự mình tới Thiên Sơn nhưng không thể mang tuyết liên trở về. Thái y nói, thân mình của y cần được tịnh dưỡng, không thể mệt nhọc. Năm Quang Khải thứ hai mươi mốt, nàng quỳ gối bên ngoài tấm cung của y suốt ba ngày, buộc y nhường ngôi.

Quân cờ màu trắng lặng lẽ hạ xuống, Thiếu Huyền theo đó lên tiếng: "Đang suy nghĩ gì đó?"

Tĩnh Nhi vội cười: "Dạ không có gì, nhìn thấy phụ hoàng mạnh khỏe, trong lòng con thật sự cao hứng." Nàng cười rất đẹp, rất giống mẫu hậu của nàng.

Ánh mắt Thiếu Huyền thay đổi, bỗng nói: "Nhiều năm như vậy, con có hận phụ hoàng không?"

Tĩnh Nhi kinh hãi: "Tĩnh Nhi sao có thể hận người?"

Đôi mắt y buông xuống, chân chờ thật lâu mới mở miệng: "Nghe nói các đại thần đều dâng tấu muốn con lập hậu nạp phi, là phụ hoàng ích kỉ..." Năm đó, y vì muốn cho Toàn Cơ một lời hứa nên chiêu cáo thiên hạ nói Tĩnh Nhi là hoàng tử, y thậm chí chưa từng suy xét chuyện lúc sau, cũng chưa từng nghĩ tới tương lai của Tĩnh Nhi.

Nói đến cùng, tất cả đều bởi vì y ích kỉ.

Nếu không, Toàn Cơ cũng sẽ không...

Ngực truyền tới một cơn đau buốt, quân cờ từ kẽ tay rơi ra, đập vào bàn cờ gây ra tiếng vang chói tai. Tĩnh Nhi cuống quýt đứng dậy đỡ y, gấp gáp nói: "Chuyện lập hậu nạp phi con đã có chủ trương, Tĩnh Nhi chưa từng trách người, mẫu hậu cũng thế! Phụ hoàng, mười tám năm nay, ngài hành hạ chính mình mười tám năm, đủ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nạp phi lập hậu

Mười tám năm, thật sự đã đủ sao?

Y bức tử tình cảm của mình, lại khiến nữ nhi duy nhất rơi vào quần cục.

Nhìn Tĩnh Nhi lo lắng cho mình, Thiếu Huyền vẫn ôn hòa cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng: "Phụ hoàng biết, phụ hoàng không sao." Mặc dù trong lòng khó chịu, y cũng không muốn nữ nhi của mình càng thêm bị thương.

Đây là đứa con của y và Toàn Cơ, y có bao nhiêu hy vọng nó có thể vui vẻ cả đời?

Đáng tiếc, chỉ vì quyết định cố chấp mười tám năm trước của y, cả đời này của nữ nhi sợ rằng không thể thật sự hạnh phúc được.

Tĩnh Nhi thấy y cười, lo lắng trong lòng cũng tan đi vài phần. Một ván cờ kết thúc, nàng cười: "Kỳ nghệ của phụ hoàng vẫn tốt như vậy, chỉ tiếc Tàn tiên sinh không còn nữa, nếu không Tĩnh Nhi nhất định phải cố gắng học hỏi để cùng ngài đại chiến ba trăm hiệp!"

Ánh mắt Thiếu Huyền lướt qua cửa sổ, nhánh cây bên ngoài lay động, y cảm khái mà nói: "Đúng vậy, phụ hoàng cũng hoài niệm Tàn tiên sinh."

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền tới giọng nói của Tôn Toàn: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, ngài nên hồi cung rồi, buổi tối tân khoa Trạng nguyên còn muốn vào cung yết kiến." Mỗi lần Hoàng Thượng tới thăm Thái Thượng Hoàng đều luyện tức không muốn đi. Thái giám nội thị đều phải canh giờ, miễn để bỏ lỡ chính vụ.

Thiếu Huyền quay đầu lại, cười khê: "Nếu đã có việc thì trở về đi."

Tĩnh Nhi bất đắc dĩ đáp lời rồi đứng dậy.

Bông tuyết bên ngoài vẫn phiêu dạt mà bay, thái giám thấy nàng ra ngoài, vội vàng lấy áo lông cừu phủ thêm cho nàng. Nàng quay đầu nhìn Tô Hạ, dặn dò: "Cố gắng hầu hạ, nếu có chuyện gì phải lập tức bẩm báo với trẫm."

"Vâng, nô tài ghi nhớ. Cung tiễn Hoàng Thượng!" Tô Hạ cúi người hành lễ.

Tĩnh Nhi bất giác quay đầu nhìn cánh cửa phía sau, nơi đó vẫn an tĩnh như vậy. Mỗi lần nàng đi, phụ hoàng đều không ra đưa tiễn, bởi vì y biết cả hai đều luyện tức rồi đi.

Tĩnh Nhi cúi đầu cười nhạt, hiện tại nàng đã trưởng thành, không nên khiến y nhọc lòng hơn nữa.

Xoay người lên ngự giá, nàng mở miệng: "Buổi tối trẫm tiếp kiến tân khoa Trạng nguyên ở tẩm cung."

Thái giám bên ngoài kinh hãi, vội cúi đầu: "Việc này, Hoàng Thượng, việc này sợ là không hợp quy củ."

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Có gì là không hợp quy củ? Trẫm là hoàng đế, lời trẫm nói chính là quy củ."

Thái giám kinh ngạc ngược mắt, xuyên qua màn xe, hắn có thể nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của thiên tử bên trong. Tôn Toàn thở dài, chỉ đành đồng ý.

Hiện tại trên dưới trong triều đều khuyên bảo Hoàng Thượng nạp phi lập hậu, Hoàng Thượng lại trước sau không chút động tĩnh, sau lưng lúc này đã có lời đồn Hoàng Thượng thích nam tử. Hôm nay Hoàng Thượng lại muốn triệu kiến tân khoa Trạng nguyên ở tẩm cung, việc này...

Thái dương Tôn Toàn rùng rùng mồ hôi lạnh.

Ba năm, Hoàng Thượng đã trưởng thành, ngài ấy đã không còn là Thái tử điện hạ thiên chân của ngày xưa. Năm đó, Thái Thượng Hoàng phái hắn tới cạnh Hoàng Thượng từng dặn dò, muốn hắn phải cả đời hầu hạ, không được nhảm lẩn. Cho nên lúc này, hắn chỉ có thể tuân theo phân phó, không có nửa câu nghi ngờ.

Tĩnh Nhi dựa vào ngự giá nhắm mắt dưỡng thần, bỗngưng nàng cười ra tiếng: "Nạp phi lập hậu..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tiếp kiến Trạng nguyên

Tuyết rơi cả ngày cuối cùng cũng ngừng, vọng mắt nhìn ra nơi nơi đều là một màu trắng xóa. Uốn lưng trên hành lang dài, lúc này chỉ nghe truyền tới tiếng bước chân dồn dập. Tôn Toàn ngược mắt đã thấy tân khoa Trạng nguyên đang đi tới Càn Thừa cung. Gió lạnh thổi bay vạt áo của hắn, làn da của hắn giữa tuyết càng thêm trắng nõn, trong không khí rét lạnh dần dần truyền tới tiếng thở dốc.

"Tôn công công." Hắn cung kính gọi Tôn Toàn một tiếng.

Tôn Toàn hoàn hồn, lúc này nam tử kia đã tới gần, hắn vội cúi đầu: "Hoàng Thượng đã ở bên trong đợi đại nhân, đại nhân mau vào đi."

Cung nhân bên cạnh tiến lên, cẩn thận đẩy cửa điện ra.

Trạng nguyên mỉm cười gật đầu, nâng bước vào trong.

Cánh cửa phía sau dần dần khép chặt, hắn lúc này mới phát hiện cung nhân trong tẩm cung hoàng đế đều rút khỏi. Trạng Nguyên nhú mày, hoàng đế triệu kiến hắn từ Ngự thư phòng tới tẩm cung đã là chuyện lạ, tại sao còn kêu cung nhân lui xuống?

Trạng nguyên ần ần nhớ tới lời đồn trong cung...

Hoàng đế, thích nam tử.

Hắn lập tức hung hăng nhú mày, sau đó cười giễu một tiếng, lời đồn, há có thể là thật?

Rèm châu trước mặt rũ thẳng, hắn cẩn thận vén qua một bên, xuyên qua tấm lụa mỏng phía trước, như ần như hiện nhìn thấy một thân mình hoàng. Bước chân Trạng nguyên thu lại, bất giác nhìn sâu một hơi, sau đó mới tiếp tục đi vào.

Không ngờ, thiên tử lúc này lại đang chống cằm mà ngủ trên bàn. Ánh sáng lung linh ôm lấy gương mặt hoàn mỹ của nàng, lông mi cong dài che đầy đôi mắt, cánh môi hồng nhạt như đoá hoa đào xinh đẹp, nhìn nàng phảng phất như bước vào một thế giới khác.

Trạng Nguyên ngẩn ra, đây là lần đầu tiên hắn diện thánh, nhưng thật không ngờ hoàng đế Tây Lương lại là một thiếu niên tuấn mỹ như vậy.

Trạng nguyên vẫn đứng đó, đột nhiên nhìn thấy cặp mắt kia khẽ mở, con ngươi màu hổ phách chứa đầy ý cười, ánh mắt linh động, đôi mắt đó lại khẽ chớp một lát.

Trạng nguyên bỗng nhiên kinh hãi, đột nhiên ý thức được gì, vội vàng cúi người quỳ xuống, lo sợ không yên: "Vi thần đáng chết, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội." Hắn này giờ đứng như trời trồng, vậy mà không phát hiện người trước mặt đã tỉnh.

Tĩnh Nhi vẫn chống cằm trên bàn, liếc xéo người quỳ phía dưới.

Sau một lúc lâu, nàng mới cười: "Trẫm chẳng lẽ là sai lang hổ báo sao? Không ngờ lại làm Tô ái khanh sợ hãi như thế."

Trạng nguyên vẫn không dám ngược mắt, thấp giọng: "Hoàng Thượng thứ tội!"

Thứ tội? Nàng gọi hắn tới đâu phải để nghe cái này.

Ngón tay thon dài chống nhẹ lên bàn, nàng mở miệng: "Đứng lên đi."

"Hoàng Thượng..."

"Trẫm kêu ngươi đứng lên." Lời nàng mang theo hàm ý không được cãi lệnh.

Trạng nguyên tạ ơn đứng dậy, cúi đầu đứng trước mặt nàng. Tĩnh Nhi vẫn ngồi, ánh mắt chăm chăm nhìn hắn, mới nói: "Thừa tướng cáo bệnh ba ngày, thân mình hiện tại đã tốt hơn chưa?"

Trạng nguyên vội đáp: "Tạ Hoàng Thượng hỏi thăm, mọi chuyện đều tốt."

"Ừ, vậy thì trẫm an tâm rồi." Nàng dừng lại, ánh mắt thoáng động. "Ngẩng đầu lên, trẫm chán ghét lúc nói chuyện mà không thấy đôi mắt của đối phương." Tần tiên sinh từng nói, người có thể nói dối, nhưng đôi mắt của họ sẽ không. Cho nên mỗi lần nói chuyện nàng đều có thói quen nhìn vào đôi mắt người khác.

"Vâng." Hắn ngẩng đầu, ánh mắt hơi trốn tránh.

Tĩnh Nhi cười nhẹ: "Tô Doanh, nói trẫm nghe xem, ngươi rốt cuộc có tài năng gì mà làm được Trạng nguyên vậy? Tại sao không dám nhìn trẫm?" Nàng cứ vậy mà nhìn hắn, người này tôn tử của Thừa tướng, không thể phủ nhận, hắn quả thật tài cao bát đầu. Thừa tướng nàng khi phụ hoàng tại vị đã là nguyên lão tam triều, hiện giờ tới nàng đã là đời quân vương thứ tư. Thừa tướng trong triều đức cao vọng trọng, Tĩnh Nhi cũng biết Thừa tướng làm mọi chuyện đều vì Tây Lương, nhưng ông ấy lại muốn nàng làm hậu cung phong phú...

Cho nên, nàng không thể không xuống tay với Tô Doanh này, để Thừa tướng đối với hậu cung của nàng biết khó mà lùi bước.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thầy của trẫm

Chương này ra sớm để gửi tặng bạn Chopper57. Cảm ơn bạn đã design ảnh bìa cho bộ truyện này nhiều nhé!!

Huân hương trong tấm cung lượn lờ, tiếng hít thở của hai người vẫn đều đều như vậy.

Tô Doanh không dám nhìn thẳng thiên tử trước mặt, Tĩnh Nhi càng thêm muốn cười, mở miệng: "Chức quan của Trạng nguyên trẫm đã nghĩ kỹ, cho nên hôm nay mới gọi ngươi yết kiến."

"Vi thần tạ long ân Hoàng Thượng!" Tô Doanh phát bảo quỳ xuống.

Tĩnh Nhi cười ra tiếng, nói: "Trẫm còn chưa nói là chức quan gì, Tô ái khanh đã thích như vậy sao?"

Bất an trong lòng mỗi lúc một tăng, Tô Doanh vẫn cúi đầu, nói: "Hoàng Thượng là quân, vi thần thề sống chết tận trung với Hoàng Thượng."

"Rất tốt." Tĩnh Nhi tỏ vẻ hài lòng, nàng liền đứng lên, đuỗi tay dịu hắn, "Tô ái khanh chi bằng đứng dậy trước đi."

Ngón tay thon dài chạm tới ống tay áo của nam tử, Tô Doanh kinh hãi, theo bản năng rút về, một câu "Vi thần" còn chưa nói xong, cánh tay đã bị người trước mặt dùng sức giữ lấy.

Khóe miệng Tĩnh Nhi cong lên, nàng cảm nhận được hắn đang cố tình trốn tránh, chỉ là sức lực lại không bằng nàng. Nàng lúc này tựa hồ mới nhớ ra nam tử trước mặt chẳng qua chỉ là thư sinh.

Không biết tại sao, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt của một người khác, còn cả mấy lời cuồng ngạo không biết kiểm chế kia.

Tiểu tử thúì...

A...

Tĩnh Nhi bất giác cười ra tiếng, sao đang êm đẹp lại nghĩ tới hắn chứ? Hai năm trước, hắn sớm đã không còn trên đời này, hiện tại có lẽ đã đi đầu thai chuyển thế rồi, không phải sao?

"Hoàng Thượng..." Tô Doanh sợ hãi gọi nàng, có lẽ là ảo giác của hắn, vừa rồi hắn lại phảng phất từ ánh mắt hoàng đế nhìn ra một tia tiếc hận.

Hoàng Thượng đang hoài niệm ai sao?

Tĩnh Nhi hoàn hồn, lúc này nàng mới phát hiện cánh tay của mình vẫn giữ lấy Tô Doanh. Nàng miễn cưỡng cười cười, dùng sức nâng hân đứng dậy, tiện đà nói: "À, trăm là muốn nói với ngươi, về sau ngươi cứ ở lại bên cạnh trăm..." Nàng cố ý dừng lại, sau đó mới nói tiếp, "Làm thầy (1) của trăm."

(1) Nguyên văn là lão sư, mình dịch rõ ra là thầy luôn

Quả nhiên, Tô Doanh giật mình, đôi mắt bất giác căng lớn, hân vội vàng mở miệng: "Việc này... Vì thần là thần, ngài là thiên tử, vì thần sao có thể làm thầy của ngài?"

Tĩnh Nhi lại lần nữa ngồi xuống, liếc nhìn bộ dáng sợ hãi của hân: "Sao lại không thể? Tô ái khanh trên biết thiên văn dưới hiểu địa lý, những thứ ngươi biết còn nhiều hơn trăm, ngày sau trăm phải từ từ mà lãnh giáo ngươi."

"Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng thu hồi..."

"A..." Tĩnh Nhi cắt ngang lời hân, "Trăm nhớ vừa rồi có ai còn nói thể sống chết cũng nguyện trung thành với trăm mà? Hiện giờ trăm chỉ có một tâm nguyện nhỏ nhoi, ngươi đã không thể thỏa mãn sao?" Ánh mắt nàng tĩnh lặng như nước lướt qua mặt hân, ôn nhu mang theo cương nghị, khiến Tô Doanh không thể nhìn thẳng.

Tĩnh Nhi dựa vào phía sau, lại nói: "Chuyện này cứ định vậy đi, nếu không còn việc gì khác, Tô ái khanh lui xuống trước đi, trăm cũng mệt rồi."

"Vâng, vì thần cáo lui."

Từ tấm cung ra ngoài, trái tim Tô Doanh cứ thỉnh thoảng mà đập, thái dương rờn rờn mồ hôi, xem ra lời đồn thật sự là có căn cứ, Hoàng Thượng... chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự thích nam tử hay sao? Nếu không, nào có ai có thể đưa ra yêu cầu như vậy?

Hân nhin không được quay đầu nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt. Một tiếng "Tô đại nhân" bỗngưng gọi tam hồn lục phách của hân trở về, Tôn Toàn cười nói: "Đại nhân còn việc gì cần bẩm báo sao?"

"À... Không..." Tô Doanh xoay người đi xuống bậc thang. Tay hân thoáng siết chặt, vì sao vận mệnh lại khiến hân cảm thấy Hoàng Thượng không nên là dạng người như vậy? Chẳng lẽ bởi vì... Khuôn mặt điên đảo chúng sinh đó sao?

Trong lòng Tô Doanh thất kinh, bước chân bên dưới bất giác nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Xin tha cho hân

Tôn Toàn đẩy cửa lớn tấm cung ra, thiếu niên thiên tử kia nào có thật sự nghỉ ngơi, chẳng qua là đang ngồi nhọt nhọt phẩm trà.

"Hoàng Thượng, sắc trời không còn sớm nữa, ngài nên nghỉ ngơi đi." Thái giám có ý tốt nhắc nhở.

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Trăm cũng nên nghỉ ngơi rồi. Sáng mai Thừa tướng còn vào cung gặp trăm."

Tôn Toàn kinh hãi: "Tô đại nhân nói Thừa tướng đại nhân ngày mai lâm triều sao?"

Tôn Toàn đẩy ra tấm cung đại môn, kia thiếu niên thiên tử nơi nào thật sự ở nghỉ ngơi, bất quá ở tự cổ bùng trà nhọt nhọt mà phẩm trà.

Lại không ngờ, người trước mặt lắc đầu. Tôn Toàn càng thêm khó hiểu, Thừa tướng đã cáo bệnh nhiều ngày, nếu đã như thế, sao Hoàng Thượng lại biết sáng mai ông ấy tới gặp? Nhưng thấy vẻ mặt nàng kiên định, Tôn Toàn cũng không định hỏi nhiều.

Trương Tầm, Liên Vũ hai cung nữ tiến vào hầu hạ nàng nghỉ ngơi.

Nhiều năm như vậy vẫn luôn là hai nhà đầu này hầu hạ Tĩnh Nhi, bắt đầu từ lúc nàng theo Tôn tướng quân tới biên cương. Trong cung này, ngoại trừ Thái Thượng Hoàng và Mạnh Trường Dạ ở ngoài, chỉ có hai người các nàng và Tôn Toàn biết thân phận thật của Tĩnh Nhi. Cho nên Tĩnh Nhi vô cùng tin nhiệm bọn họ.

.....

Hôm sau vừa mới hạ triều, Tĩnh Nhi còn chưa kịp trở về tấm cung đã nghe cung nhân tới báo, nói Thừa tướng sớm đã ở bên ngoài Ngự thư phòng chờ. Tôn Toàn đưa mắt nhìn nàng, thấy khoe miệng Tĩnh Nhi lộ ra mặt cười thoải mái, chỉ lười biếng nói: "Vậy nói với Thừa tướng, trăm về cung thay xiêm y trước rồi qua gặp ông ấy."

Thay bộ triều phục nặng nề ra, Tĩnh Nhi lại không có ý đứng dậy. Tôn Toàn cả gan khuyên: "Hoàng Thượng, Thừa tướng đại nhân vội vã gấp ngải nhất định là có việc quan trọng, ngài vẫn là qua đó đi."

Tĩnh Nhi liếc xéo hẳn, ý vị sâu xa mà mở miệng: "Quả thật là có chuyện quan trọng."

Ngoài miệng nói là chuyện quan trọng, nhưng cánh cửa tẩm cung cách nửa canh giờ sau mới mở ra.

Thừa tướng nóng lòng chờ ở Ngự thư phòng mới thấy ngự giá khoan thai tới muộn, ông vội tiến lên hành lễ: "Thần tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Thiếu niên một thân mình hoàng tử ngự giá chậm rãi đi xuống, tiến lên đỡ Thừa tướng đứng dậy, cười nói: "Đây không phải trên triều, Thừa tướng không cần đa lễ." Nàng lại buông lỏng tay, xoay người đi lên bậc thang, lời nói thông dong, "Hôm qua trẫm nghe Tô ái khanh nói bệnh của Thừa tướng đã không còn đáng ngại. Trẫm hôm nay nhìn thấy, cũng an lòng."

Thừa tướng nghe vậy, vội đáp: "Thần đáng chết, để Hoàng Thượng nhọc lòng."

Tĩnh Nhi lắc đầu cười: "Thừa tướng nói vậy là có ý gì? À, Thừa tướng hôm nay vội vã tìm trẫm là có ý gì?"

Giờ phút này, hai người đã đi vào Ngự thư phòng, cánh cửa phía sau được cung nhân khép lại. Thừa tướng thoáng chần chờ, tiến lên một bước, quỳ xuống phía sau Tĩnh Nhi: "Doanh Nhi tư lịch còn thấp, khó đảm đương nhiệm vụ thầy của Hoàng Thượng, thần khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh."

Khoe miệng Tĩnh Nhi giương lên, xoay người nhìn nhặt nhìn lão Thừa tướng phía dưới, cười nói: "Trẫm còn tưởng là chuyện gì, chỉ là việc này thôi sao? Nhưng trẫm lại cảm thấy chức quan này rất hợp với y, Thừa tướng là đang sợ trẫm khó xử hẳn sao?"

"Việc này..." Thừa tướng xấu hổ.

Thiếu niên trước mặt lại cười ha hả, nàng khom người xuống, mở miệng: "Thừa tướng là nguyên lão tứ triều, cần gì phải ở trước mặt trẫm ấp a ấp úng như vậy chứ? Người không phải sợ trẫm gây khó dễ hẳn, người là sợ cả triều văn võ bá quan khó xử hẳn!"

"Hoàng Thượng!" Sắc mặt Thừa tướng thay đổi.

Tĩnh Nhi lại không tức giận, vẫn tươi cười nói: "Không phải trên dưới triều đình đều nói vậy sao? Nếu trẫm giữ Tô ái khanh bên cạnh, chẳng phải là không hợp tâm ý mọi người sao?"

"Thần không dám!"

Ánh mắt Tĩnh Nhi dừng trên sống lưng Thừa tướng thật lâu, nàng mới dịu ông đứng dậy, thở dài: "Tô ái khanh là một nhân tài, trẫm cũng không định giữ hẳn bên cạnh rồi hủy hoại thanh danh một đời của hắn. Trẫm hiểu khổ tâm của Thừa tướng, nhưng lúc này trẫm chưa nghĩ tới chuyện nạp phi."

Bên ngoài sớm có người đồn đãi Hoàng Thượng thích nam tử, nếu Tô Doanh thật sự ở bên cạnh Hoàng Thượng, rốt cuộc là lời người đáng sợ! Tô Doanh là tôn tử duy nhất của ông, con ông không vào quan trường, đưa tôn tử này là kỳ vọng lớn nhất của ông, ông không thể...

Thừa tướng nghĩ nghĩ, Tĩnh Nhi lại nói: "Thừa tướng cứ nói với bên ngoài, việc nạp phi, chờ trẫm qua Nhục quán rồi nói."

Ngay cả lý do cũng thay ông nghĩ kỹ rồi, trong lòng Thừa tướng thăm than, Thái tử năm đó đã thật sự trưởng thành, lúc này đã biết cò kè mặc cả với người khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lên chùa cầu phúc

Chuyện lập hậu nạp phi cứ như vậy mà bị dè xuống.

Việc này lúc truyền tới tại Thiếu Huyền, Mạnh Trường Dạ còn nói: "Thừa tướng nói với bên ngoài Hoàng Thượng còn nhỏ, việc hậu cung trì hoãn thêm một thời gian, trong triều đương nhiên không ai dám ý kiến."

Thiếu Huyền nhìn chăm chăm gốc hồng mai bên ngoài cửa sổ, cũng không nói gì.

Thấy y thở dài, Mạnh Trường Dạ vội nói: "Hoàng Thượng có thể một mình đảm đương mọi chuyện, chủ tử vì sao lại còn thờ dài?"

Thiếu Huyền xoay người, nữ nhi này của y vô cùng thông tuệ, nàng nói việc này đã có tính toán, nhất định là có biện pháp. Chỉ là Nhược quán... Nàng còn mấy năm có thể chờ? Giang sơn to như vậy ném cho một nữ nhi đang tuổi nở hoa, đời này rốt cuộc vẫn là người làm phụ thân như y có lỗi với nàng.

"Chủ tử..."

Mạnh Trường Dạ lại gọi y một tiếng, thấy y cười cười, mở miệng: "Trường Dạ, ngươi lại đây."

Mạnh Trường Dạ tiến lên, Thiếu Huyền liền nói nhỏ vào tai hắn mấy câu. Đôi mắt Mạnh Trường Dạ bắt gặp căng lớn, hắn bỗng dừng lại nửa bước: "Chủ tử ngài..."

Thiếu Huyền chỉ vung tay, thong dong nói: "Đi đi."

Mấy ngày nay y đã suy nghĩ rất nhiều, cũng sớm đã hạ chủ ý.

.....

Đàn hương tốt nhất lượn lờ từ lư hương bay ra, lúc Mạnh Ninh đi vào, vừa lúc thấy một cung nhân từ trong Càn Thừa cung đi ra. Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn nàng, cười nói: "Ninh Nhi, ngươi tới rồi."

Mạnh Ninh tiến lên hành lễ, lại quay đầu nhìn ra, nói: "Vừa rồi là công công từ Ngự Phúc Tự trở về sao?"

Tĩnh Nhi không biết vì sao nàng hỏi như thế, gật đầu: "Tới bẩm báo với trẫm chuyện của di nương."

Mạnh Ninh đáp lời, rồi lại lên lút hỏi: "Mục thái phi... Mọi chuyện đều ổn sao?"

Chuyện của Mục thái phi Mạnh Ninh cũng là nghe từ mẫu thân Sở Linh Tê, vốn dĩ bà ấy là phi tử của Thái Thượng Hoàng, lại là tỷ muội với Tiên hoàng hậu, cũng coi Hoàng Thượng như con ruột. Sau khi Tiên hoàng hậu mất, Thái Thượng Hoàng hủy bỏ lục cung, Mục thái phi liền dọn tới Ngự Phúc Tự cầu phúc cho hoàng thất. Bà ấy cũng là người đáng thương, tâm tâm niệm niệm Thái Thượng Hoàng nhưng trong lòng ngài ấy chỉ có một mình Tiên hoàng hậu.

Tĩnh Nhi gác công văn trong tay xuống, không khỏi nhíu mày: "Sao hôm nay nói chuyện lại ấp a ấp úng như vậy?"

Mạnh Ninh cắn răng một cái, quỳ xuống: "Hoàng Thượng thứ tội. Kỳ thật Mục thái phi đã bị bệnh một thời gian, nhưng ngài ấy sợ Hoàng Thượng nhớ thương nên mới kêu người nói dối!"

"Ngươi nói cái gì?" Tĩnh Nhi đột nhiên đứng lên, lập tức lao ra cửa lớn.

"Hoàng Thượng!" Mạnh Ninh vội vàng đuổi theo, ngăn cản, "Biên giới Tây Lương ta và Đông Việt đang trong tình cảnh khẩn cấp, Mục thái phi không nói cho ngài là vì sợ phân tâm!"

Tĩnh Nhi không khỏi giật mình, di nương cả đời yêu phụ hoàng, lại đem nửa đời phụng hiến cho nàng. Hiện giờ bà ấy vì nàng, lại còn muốn che giấu bệnh tật!

Nàng đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên dừng lại. Di nương của nàng là người lương thiện nhất trên đời, bà luôn sợ phụ hoàng khó xử nên chưa bao giờ chủ động đi thăm, bà luôn sợ nàng lo lắng nên không bao giờ nói cho nàng biết chuyện của mình.

"Hoàng Thượng..."

Tĩnh Nhi hoàn hồn, nhìn thần sắc lo lắng của Mạnh Ninh, nàng miễn cưỡng nói: "Tôn Toàn, gọi người chuẩn bị ngựa, trẫm muốn tới Ngự Phúc Tự dâng hương."

Nếu di nương không muốn nàng lo lắng, vậy nàng liền ra vẻ không biết, nhưng nàng sẽ lên chùa thắp hương, cầu phúc cho di nương.

Nàng cùng Mạnh Ninh, hai người mặc thường phục lên chùa.

Mạnh Ninh đi xuống lấy hương, Tĩnh Nhi một mình quỳ gối trước Phật, cầu cho di nương bệnh mau chóng khỏi, cầu cho phụ hoàng sống lâu trăm tuổi.

Trong chốc lát, phía sau truyền tới tiếng bước chân, nàng kêu một tiếng "Ninh Nhi", lại không thấy ai trả lời. Tĩnh Nhi bất giác quay đầu, đúng lúc cùng người phía sau bốn mắt mà nhìn. Người tới cũng vô cùng kinh ngạc, vừa định hành lễ thì Tĩnh Nhi đã lên tiếng: "Thật trùng hợp, Tô đại nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Biên cương xảy ra chuyện

Ánh sáng mặt trời xuyên qua mây mù chiếu xuống, dừng trên sườn mặt Trạng nguyên.

Sắc mặt Tô Doanh khê biến, cuống quýt tiến lên hành đại lễ.

"Vi thần không biết Hoàng Thượng ở đây, kinh động thánh giá, mong Hoàng Thượng thứ tội!"

Tĩnh Nhi nhú mày: "Tô đại nhân cũng tới cầu phúc sao?"

Tô Doanh vội phủ nhận: "Vi thần rảnh rồi không có gì làm, cho nên tới đây tìm phương trượng luận kinh, không ngờ Hoàng Thượng cũng ở đây."

Tĩnh Nhi khê cười: "Luận kinh? Trạng nguyên lang tài cao bát đầu lại muốn xuất gia sao?"

Sắc mặt Tô Doanh ửng đỏ, xấu hổ lên tiếng: "Dạ không, kinh Phật có thể giúp người tĩnh tâm." Đặc biệt sau lần đó diện thánh, hần càng thêm cần mẫn tới đây. Cũng không biết vì sao, mỗi lần nhớ tới những lời hoàng đế nói, Tô Doanh liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, hần luôn cảm thấy sự tình không hẳn là như vậy. Chỉ có ở nơi thanh tịnh như thế này mới có thể khiến hần không còn nhớ tới cảnh tượng ngày ấy.

Nhưng...

Hần còn đang nghĩ, thiếu niên trước mặt đã phát áo đứng dậy. Nàng nghĩ nghĩ, đi tới trước mặt hần, đưa ra quyết định: "Trẫm hôm nay cũng có chuyện phiền lòng, vậy thì cùng Tô ái khanh đi nghe một lát. Các người cứ nói chuyện, trẫm chỉ ngồi một bên."

"Hoàng..."

Tô Doanh còn chưa nói xong, người trước mặt đã nâng bước rời khỏi. Hần thờ dài một tiếng, lúc này cũng không thể nói gì, chỉ đành đuổi theo Tĩnh Nhi.

Lúc Mạnh Ninh mang đồ trở về, thấy trong Phật đường không một bóng người, nàng kinh hãi, vội vàng đi tìm xung quanh. Mọi nơi tìm kiếm đều không thấy Tĩnh Nhi, Mạnh Ninh không khỏi sốt ruột. Mới có một lát, Hoàng Thượng rốt cuộc có thể đi đâu?

Chẳng lẽ là tới biệt viện phía sau thăm Mục thái phi sao?

Mạnh Ninh lập tức phủ nhận, Hoàng Thượng đề ý tới suy nghĩ của thái phi, nhất định sẽ không vạch trần lời nói dối thiện ý của bà ấy. Chỉ là, Hoàng Thượng rốt cuộc đã đi đâu?

Mạnh Ninh đang vô cùng ảo não, lúc này lại có một thái giám hoang mang từ bên ngoài chạy vào.

Nàng và Hoàng Thượng cải trang đi tuần, giờ phút này lại có cung nhân tìm tới đây, nhất định đã xảy ra đại sự!

.....

Trong thiện phòng, Tĩnh Nhi khoanh chân an tĩnh ngồi một bên. Tô Doanh nói rất có lý, ngồi ở đây, tâm tình của nàng cũng tốt hơn một chút.

Âm thanh ầm ĩ từ bên ngoài truyền tới, nàng mở to mắt, lúc này có tiếng một tiểu sai di truyền tới: "Phương trượng, Mạnh tiểu thư nói Hoàng Thượng mất tích, nhờ ngài hỗ trợ đi tìm."

Tĩnh Nhi mở to hai mắt, cả người đứng lên.

Cánh cửa bị đẩy ra, Mạnh Ninh nhìn thấy Tĩnh Nhi, nàng kinh hãi, không chút chần chờ tiến nhanh lại, nói nhỏ bên tai Tĩnh Nhi: "Hoàng Thượng, có cấp báo gọi ngài hồi cung!"

Nếu không xảy ra đại sự, Mạnh Ninh tuyệt đối sẽ không có thần sắc như vậy.

Bên ngoài Ngự thư phòng, Tôn tướng quân thấy Tĩnh Nhi đi qua, ông vội xoay người hành lễ. Tĩnh Nhi vung tay, nói: "Chuyện gì?"

"Hoàng Thượng..." Tôn tướng quân đi theo vào, thấp giọng: "Quân Đông Việt đã phá một thành của Tây Lương ta."

Tĩnh Nhi dừng bước, âm sắc thâm trầm: "Sai lầm của ai?"

Tôn tướng quân thoáng chần chờ, sau đó trả lời: "Thế tử của Hiện Vũ Vương."

"Con trai của Lục bá?" Tĩnh Nhi nhú mày, phát áo ngồi xuống, sau đó mới nói, "Truyền hần vào kinh."

Tôn tướng quân gật đầu, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng Thượng, ngài nghĩ có phải Hiện Vũ Vương muốn mượn thế lực của Đông Việt..." Câu kế tiếp ông không nói, vói bì ông tin vị hoàng đế trẻ tuổi này sớm đã biết rõ.

Cần Khánh năm thứ hai, Tây Lương xảy ra nội loạn, các vị Vương gia năm đó tham dự chỉ có mình Hiện Vũ Vương bảo toàn thực lực, không chút hao

tổn. Mọi người đều nói Hiện Vũ Vương là một kẻ ngốc nghếch, nhưng Tĩnh Nhi lại không cho là thế.

Sắc mặt nàng vẫn chưa thay đổi, chỉ cười cười: "Có phải hay không trăm truyền hán tới chẳng phải sẽ biết hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đông Việt liên hôn

Rèm châu đông đưa, dáng người mảnh khảnh của cung nữ đi vào.

"Hoàng Thượng, trời đang lạnh, trước làm nóng chân đã." Trương Tầm đi tới trước mặt Tĩnh Nhi, đem bồn gỗ trong tay gác xuống, nửa quỳ.

Bàn tay cung nữ chạm tới ngực ửng mình hoàng, Tĩnh Nhi mới hồi phục tinh thần. Sau khi trở về tẩm cung, nàng vẫn luôn nghĩ những lời nói với Tôn tướng quân lúc sáng, biên cương xảy ra chuyện còn liên quan tới hoàng thất, vấn đề này không thể không coi trọng.

"Hoàng Thượng, nóng sao?" Thanh âm cung nữ mềm nhẹ, nghe vào tai thật sự rất thoải mái.

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Nhà đầu Trương Tầm ngày càng hiểu tâm tư của trăm, không nóng, rất vừa."

Nghe vậy, Trương Tầm mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại thấp giọng: "Hoàng Thượng có gì phiền lòng ao? Bọn nô tỳ thấy ngài từ lúc trở về chưa từng nói chuyện, Tôn công công cũng không dám quấy rầy ngài." Múc nước đổ lên chân Tĩnh Nhi, Trương Tầm to gan ngẩng đầu, "Chuyện lập hậu nạp phi... Không phải đã hoãn rồi sao?"

Tĩnh Nhi chỉ khẽ đáp: "Không phải chuyện đó."

Cuối cùng, cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Trương Tầm thức thời không nói chuyện, cẩn thận hầu hạ nàng rửa chân. Liên Vũ sớm đã chờ hầu hạ Tĩnh Nhi lên giường nghỉ ngơi.

Hai cung nữ khom người lui ra, theo sau nghe thấy tiếng Tôn Toàn nhỏ nhẹ đi vào, cách tám duy trước chỉ mơ hồ nhìn thấy thân hình. Một mình Tĩnh Nhi nằm trên long sàng to lớn, nhưng lại không thể ngủ được.

Nặng nề xoay người vài lần, bên ngoài đột nhiên truyền tới thanh âm của Tôn Toàn: "Hoàng Thượng sao vậy?"

Nàng dứt khoát ngồi dậy, cau mày: "Trong lòng trăm phiền muộn, muốn tìm người nói chuyện."

Tôn Toàn giật mình, đáp: "Hoàng Thượng, đã muộn thế này, ngài muốn triệu ai?"

Triệu ai?

Tĩnh Nhi chưa từng nghĩ tới. Phụ hoàng chỉ có mình nàng là con, nếu không, nàng đã có thể tìm người thân trò chuyện. Không biết vì sao, đang êm đẹp, nàng bỗng nhiên nhớ tới Nhan Vũ. Hân hâm mộ nàng, bởi vì nàng là đứa con duy nhất của phụ thân. Than thở một tiếng, kỳ thật trong nhà nhiều con nhiều cái cũng chưa chắc không phải chuyện tốt. Quan hệ giữa Mạnh Ninh và đệ đệ nàng ấy tốt vô cùng, hai người cái gì cũng có thể nói, nàng thật có chút ghen tị.

Hít một hơi thật sâu, Tĩnh Nhi lại nằm xuống.

Một đêm không ngủ, hai mắt cuối cùng cũng nhắm lại. Trong lòng thầm nghĩ tới chuyện biên cương, nghĩ tới chuyện thế tử của Hiện Vũ Vương. Nàng đã sai người thả bồ câu đưa tin, tin chắc qua ba năm ngày, người sẽ tới.

Hôm sau, Mạnh Ninh tới, nói thân thể Mục thái phi đã tốt lên, Tĩnh Nhi cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lại qua hai ngày, biên cương có cấp báo truyền tới, là cấp báo tám trăm dặm. Thị vệ từ cửa cung chạy thẳng tới Ngự thư phòng, Tĩnh Nhi xem thư, đôi mắt căng lớn, cả khuôn mặt bỗng nhiên xanh mét.

Thừa tướng thấy vậy, vội thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng, xảy ra chuyện gì?"

Tĩnh Nhi cười lạnh: "Hay cho một Bạc Hề Li, vứt trăm ra khỏi ốc thỏ ba trăm dặm không nói, nay còn dám trêu chọc việc này." Bức thư hung hăng bị vổ xuống mặt bàn, ánh mắt Thừa tướng đưa qua, sắc mặt khẽ biến.

"Hoàng Thượng, việc này..."

Sau khi hoàng đế Đông Việt chiếm ba trăm dặm ranh giới Tây Lương lại muốn đưa ra ý liên hôn.

Tĩnh Nhi siết chặt hai tay, hoàng đế Đông Việt muốn gả bào muội cho nàng, nàng vừa mới giải quyết chuyện lập hậu nạp phi trong triều, nay người Đông Việt lại muốn cấm một chân tới.

Cưới? Nàng sao phải cưới, trong khi đối phương còn là người Đông Việt?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cứ thế mà biết

Hai nước liên hôn, hoàng đế Đông Việt sẽ đem ba trăm dặm ranh giới cướp từ Tây Lương làm của hồi môn cho công chúa.

Tĩnh Nhi lạnh lùng cười, hẳn thật đúng là hào phóng!

Không cần những ranh giới đó, thứ hẳn nhìn trúng kỳ thật là hậu vị của Tây Lương, nhìn trúng nửa giang sơn Tây Lương này.

Con người lòng lang dạ thú như thế thật khiến Tĩnh Nhi có chút bội phục.

"Hoàng Thượng..." Thừa tướng cau mày, lo lắng nhìn thiên tử thiếu niên trước mặt.

Trên mặt Tĩnh Nhi vẫn mang ý cười, nàng xoay người đẩy cửa sổ bên cạnh xa, đưa mắt nhìn mầm non đang đâm chồi trong viện. Nàng từ từ nói ra từng chữ: "Xem ra lần liên hôn này hẳn nhất định phải đạt được." Không đợi Thừa tướng lên tiếng, nàng lại nói, "Thừa tướng về trước đi, để trẫm suy nghĩ một lát."

Nghe nàng nói thế, Thừa tướng chỉ đành cáo lui ra ngoài.

Gió lớn từng trận thổi tới làm cành cây không ngừng lay động. Tĩnh Nhi lẳng lặng đứng trước cửa sổ hồi lâu, cười nhạt một tiếng, thuận tiện đem bức thư vò nát, sau đó xoay người ra ngoài.

.....

"Sao hôm nay Hoàng Thượng về sớm như vậy?" Liên Vũ thấy nàng trở về tắm cung, vội cùng Trương Tâm theo vào.

Rèm châu va chạm tạo nên âm thanh thanh thúy, Tĩnh Nhi ngồi xuống giường, nhìn hai cung nữ trước mặt, cười nói: "Hoàng đế Đông Việt muốn đem bào muội tới Tây Lương liên hôn với trẫm."

Hai cung nữ sùng sốt, sắc mặt Trương Tâm đã trắng bệch, vội hỏi: "Sao Hoàng Thượng còn cười?"

Liên Vũ liếc nhìn Tôn Toàn bên cạnh, thấy sắc mặt thái giám nàng liền biết đây không phải chuyện đùa. Liên Vũ cũng lo lắng tới mất đồ hoe, cắn môi lên tiếng: "Không bằng... Hối Thái Thượng Hoàng nên làm thế nào được không?"

Tiết tấu Tĩnh Nhi gõ tay chợt ngừng, một tay nàng nắm lấy cảm nhìn Liên Vũ, cười hỏi: "Sao trong lòng ngươi trầm lại vô dụng như vậy?"

Sắc mặt Liên Vũ thay đổi, cuống quýt quỳ xuống: "Nô tỳ không phải có ý này, Hoàng Thượng..."

"Cũng đúng, trẫm thật có chút phiền lòng." Tĩnh Nhi vung tay, con ngươi không hề lộ ra quá nhiều lo lắng. Thừa tướng đi rồi, nàng ở Ngự thư phòng một mình suy nghĩ, giờ phút này ngược lại cảm thấy sự tình không quá trầm trọng.

Đáy mắt Trương Tâm hiện lên một tia vui vẻ, vội hỏi: "Hoàng Thượng có cách sao?"

Tĩnh Nhi khẽ cười một tiếng, khen ngợi nhìn Trương Tâm: "Người hiểu ta cũng chỉ có Trương Tâm."

Nàng nói ra câu này làm Tôn Toàn hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, dọc đường đi hẳn không dám hỏi.

Tĩnh Nhi ngồi thẳng lại, cười nói: "Hoàng đế Đông Việt yêu thương bào muội này, nếu nàng ấy không thích trẫm, khẳng định không chịu gả thì sao?" Tươi cười trên mặt bỗng trở nên tà ác, phảng phất đã nắm chắc thắng lợi.

Liên Vũ vội hỏi: "Làm sao Hoàng Thượng biết hoàng đế Đông Việt yêu thương vị công chúa kia?"

Tĩnh Nhi nháy mắt cười: "Trẫm cứ thế mà biết."

Một năm trước Đông Việt nội loạn, thành viên hoàng thất chỉ có vị Thanh Nhã công chúa kia không chút tổn hại, nếu không để ý, hoàng đế Đông Việt sao cần gì phải bảo vệ nàng ấy? Nếu bọn họ muốn liên hôn, nếu muốn đến thì đến đi, nàng không tin vị công chúa Đông Việt kia có thể tìm thấy hạnh phúc ở nơi này.

Cung nữ còn muốn hỏi, đã thấy Tĩnh Nhi đứng lên, nhàn nhạt nói: "Việc này đừng bẩm báo Thái Thượng Hoàng, phiền ngài nghỉ ngơi." Nàng hiện giờ đã trưởng thành, có thể tự mình xử lý những việc như vậy, không cần phụ hoàng vì nàng mà vất vả.

Giơ tay xoa xoa ấn đường, nàng xoay người lại, sau này sẽ có nhiều chuyện hơn bắt nàng đổi mặt. Chuyện của Hiện Vũ Vương, chuyện Đông Việt, Tĩnh Nhi hít một hơi thật sâu, nàng cũng muốn nhân cơ hội này để phụ hoàng thấy, để y có thể yên tâm giao Tây Lương cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đánh nhốt vào thiên lao

Giữa tháng hai, nhiệt độ vẫn lúc ấm lúc lạnh.

Ánh mắt Tĩnh Nhi dừng trên tấu chương trước mặt, bên ngoài truyền tới thanh âm của Tôn Toàn: "Hoàng Thượng, thế tử của Hiện Vũ Vương đã tới, đang chờ bên ngoài."

Tấu chương nắm trong tay khẽ động, Tĩnh Nhi nhấc mắt, nói: "Truyền."

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, sau đó cánh cửa bị người cẩn thận đẩy ra, một nam tử trẻ tuổi cất bước đi vào. Không đợi Tĩnh Nhi nhìn rõ, hắn đã cúi người quỳ xuống: "Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế."

Tiếng nói của hắn vô cùng có lực, đột nhiên làm Tĩnh Nhi run lên, nàng liếc xéo nhìn người bên dưới. Ngoài mặt bọn họ tuy là đường huynh đệ, nhưng chưa từng gặp nhau. Nếu không phải lần này triệu kiến hắn là vì có chuyện, Tĩnh Nhi có lẽ sẽ vui vẻ khi gặp vị huynh trưởng có cùng huyết thống với mình.

Bạc Hề Li vẫn quỳ, đáy lòng Tĩnh Nhi lúc này thầm cười trộm. Nàng không đứng dậy, âm sắc âm trầm: "Biết trẫm vì sao gọi ngươi vào kinh không?"

Bạc Hề Li không ngẩng đầu, thong dong đáp: "Thần có tội, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt."

"Trách phạt?" Tĩnh Nhi nhíu mày, thanh âm lạnh lùng. "Nói ra thật nhẹ nhàng. Ngươi có biết, sai lầm của ngươi gây cho trẫm phiền toái bao lớn hay không? Đông Việt muốn cùng Tây Lương ta liên hôn đố." "

Người bên dưới cuối cùng cũng động dung, đáy mắt rõ ràng lộ ra khiếp sợ.

Cặp ngươi ủng mình hoàng đế đã ánh vào mi mắt, thanh âm lạnh như băng từ bên trên truyền tới tai Bạc Hề Li: "Việc này trẫm ngược lại không để ý, trẫm chỉ cảm thấy kỳ quái, ngươi hiện giờ đã như ý nguyện trở thành thế tử, vị trí thế tử này còn không đủ thỏa mãn ngươi sao?" Bạc Hề Li kỳ thật là con thứ của Hiện Vũ Vương, Quang Khải năm thứ mười chín, trưởng tử của Hiện Vũ Vương ốm chết, cho nên Bạc Hề Li này mới có tư cách ngồi vào vị trí thế tử này.

Lời Tĩnh Nhi nói làm người bên dưới chấn động, hắn không màng lễ nghĩa ngẩng đầu, sắc mặt trầm xuống: "Hoàng Thượng cho rằng ca ca thần chết có liên quan tới thần sao?"

Tĩnh Nhi không đáp, hỏi lại: "Ngươi đang ở đây chất vấn trẫm hả? Bạc Hề Li, ngươi thật to gan."

"Thần... Không dám!" Hắn cắn răng nói, trên mặt lộ rõ một tia không phục.

Tĩnh Nhi hừ lạnh: "Đã có thể chấp tay nhường ranh giới của trẫm, trẫm thấy ngươi còn gì không dám nữa chứ?"

Sắc mặt hắn khó coi tới cực điểm, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nói: "Hoàng Thượng... Muốn gán tội thì sợ gì không có lí do."

"Vậy sao?" Tĩnh Nhi liếc nhìn hắn, lời hắn nói hắn quả thật là đúng lý hợp tình. Tĩnh Nhi nâng bước về trước, duỗi tay dùng sức nâng mặt hắn lên. Khuôn mặt Bạc Hề Li anh tuấn bất phàm, nhưng không giống với Tô Doanh, ánh mắt hắn tràn đầy anh khí cương nghị.

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Nếu đã biết, thế tử vẫn nguyện ý vì Tây Lương cá cược tất cả sao?"

Bạc Hề Li không hiểu nàng đang nói gì, tuần mi nhíu lại, nghe nàng cao giọng gọi: "Người đâu, mời thế tử tới thiên lao hưởng thụ mấy ngày."

Mệnh lệnh đột ngột như vậy làm Bạc Hề Li sững sờ, hắn thậm chí còn không kịp hoàn hồn, thị vệ bên ngoài lập tức tiến vào giải hắn ra ngoài. Tôn Toàn vội thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, việc này còn chưa tra rõ, ngài đem thế tử giải tới thiên lao liệu có ổn không?"

Tĩnh Nhi lại bình thần cười, nói: "Tôn Toàn, ngươi chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của trẫm."

Tôn Toàn cả kinh, vội quỳ xuống, nói: "Nô tài đáng chết." Hẳn quả thật chưa từng nghi ngờ quyết định của hoàng đế, chỉ là sự tình lần này không nhỏ, lại có liên quan tới Hiện Vũ vương phủ, hẳn cũng vì thế mà lo lắng.

Lòng bàn tay chậm rãi lướt qua ngọc bội trên eo, đáy mắt Tĩnh Nhi lóe lên tia sáng, người của Hiện Vũ vương phủ có phải thật sự tồn tại hay không, nàng thử một lần sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bức họa mơ hồ

Mùa xuân năm nay thời tiết cứ lặp đi lặp lại như vậy, vừa ẩm được một chút thì một dòng nước lạnh liền chảy qua, trời lại bắt đầu có tuyết.

Hai cung nữ Tương Tâm và Liên Vũ vui cười chơi trong sân tuyết. Bóng tuyết bay qua mang theo bông tuyết nhỏ hỗn loạn trong không khí, nhìn vào đặc biệt đẹp mắt.

Tôn Toàn thay Tĩnh Nhi cầm ô đứng trên cầu thật lâu, hẳn nhịn không được, khuyên nhủ: "Hoàng Thượng hay là hồi cung trước đi, bên ngoài gió lớn."

Tĩnh Nhi lại cười cười, ánh mắt vẫn nhìn theo hai cung nữ đang cao hứng chơi đùa, nhẹ giọng: "Trẫm muốn ở đây nhìn một chút. Xem ra thời điểm trẫm không có mặt, hai cung nữ này lại càng vô pháp vô thiên."

Tôn Toàn nhìn tới phía trước, rồi đưa ánh mắt dừng trên sườn mặt thiên tử thiếu niên. Cặp lông mi khẽ run run, đôi mắt sáng rõ ràng là tỏ ra hâm mộ. Đáy lòng Tôn Toàn thầm nghĩ, Hoàng Thượng nơi nào để ý hai nha đầu không hiểu quy củ kia, nàng chẳng qua là hâm mộ những chuyện nàng không thể làm. Nàng không thể giống những cô nương bình thường chơi tuyết, không thể giống các nàng vui cười đùa giỡn, không thể làm những chuyện mà nữ tử ở tuổi của nàng nên làm.

Bởi vì nàng là hoàng đế của thiên hạ Tây Lương.

Hoàng đế, nên có bộ dáng của hoàng đế.

Hì nộ ái ố của nàng không thể giống những cung nữ thiên chân đó, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc. Nàng phải ngồi trên triều đình nhận đủ loại triều bái mà không phải ở trong khuê phòng học thêu thùa. Có đôi khi Tương Tâm và Liên Vũ chơi đùa vui vẻ, nàng cứ lặng lẽ đứng nhìn một bên. Tôn Toàn thấy nàng như vậy, trong lòng chưa xót không nói ra lời.

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân vội vã, đập lên tuyết trắng phát ra tiếng vang. Tĩnh Nhi quay đầu, nhìn thái giám chạy tới, thở ra khí trắng rõ ràng. Hẳn tới trước mặt nàng, quỳ xuống: "Hoàng Thượng, Đông Việt có thư truyền tới!"

"Thế sao?" Án đường Tĩnh Nhi nhăn lại, duỗi tay nhận lấy thư tín trong tay thái giám. Bức thư này gửi cách bức thư đề nghị liên hôn của hoàng đế Đông Việt cách năm ngày, thư hồi âm chỉ nói mời Thanh Nhã công chúa kia tới Tây Lương làm khách, không hề đề cập tới việc liên hôn.

Bức thư được mở ra, hoàng đế Đông Việt cũng không có phản đối gì, vui vẻ đồng ý lời mời của nàng.

Tôn Toàn thấy sắc mặt nàng khẽ biến, vội thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng làm sao vậy?"

Quyết đoán thu lại bức thư trong tay, Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn về phía trước, nơi đó đã không còn hai cung nữ chơi đùa. Nàng hoàn hồn, cười khê: "Hoàng đế Đông Việt sẽ tới."

Tôn Toàn kinh hãi, bật thốt lên: "Thế cục hai nước hiện giờ không ổn, hẳn dám tới sao?"

Tĩnh Nhi vẫn cười: "Hắn nghĩ trẫm cũng không dám làm gì được hắn. Là trẫm tự mình mời công chúa Đông Việt tới Tây Lương, hẳn chẳng qua là đưa công chúa đến đây. Chỉ là..."

Tĩnh Nhi rũ mắt, lần nữa mở phong thư trong tay ra, bên trong quả nhiên còn một tờ giấy. Nàng rút ra, lại vô ý giữ không chặt, một trận gió thổi tới liền cuốn bay tờ giấy kia.

Tĩnh Nhi nhú mày, Tôn Toàn cả kinh nói: "Hoàng Thượng, đây..."

Sai người vớt lên, tờ giấy kia không bị hư hỏng hoàn toàn, chỉ là bên trên đã thoáng mơ hồ. Tôn Toàn nhìn tới nửa ngày cũng không biết mặt trên rốt cuộc có thứ gì. Tĩnh Nhi duỗi tay nhận lấy, ánh mắt lặng lẽ nhìn tờ giấy ướt trong tay. Hoàng đế Đông Việt nhờ nàng tìm giúp một người, thuận tiện gửi cho nàng một bức họa.

A...

Bắt giác cười lên, bây giờ thì hay rồi, cái gì cũng không nhìn ra, nằng dù có lòng cũng giúp không được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Khách tới biệt viện

Cho truyền họa sư trong cung tới, bọn họ vẫn không có cách nào. Cả người Tôn Toàn đầy mồ hôi chạy vào bẩm báo, lại không ngờ Tĩnh Nhi không hề để ý, xoa xoa thái dương: "Được rồi, đến lúc đó cứ nói không tìm thấy là được rồi."

Nghe thế, Tôn Toàn chỉ đành ứng thanh.

Thị vệ tiến vào hành lễ, người bên trên liền hỏi: "Thế tử Hiện Vũ Vương bên kia vẫn mạnh khỏe chứ?"

Thị vệ cúi đầu bẩm báo: "Hồi Hoàng Thượng, tất cả đều mạnh khỏe. Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Tĩnh Nhi ngược mắt.

Thị vệ chần chờ một lát, mới đáp: "Mạnh đại nhân đi thăm thế tử."

Cánh tay cầm chén trà cứng lại, con người cũng căng thẳng theo, Tĩnh Nhi bật thốt lên hỏi: "Mạnh Trường Dạ."

Thị vệ gật đầu đáp vâng.

Nặng nề đặt chén trà xuống bàn, Tĩnh Nhi đột nhiên đứng lên, lời nói mang theo tức giận: "Chưa được trăm đồng ý, ai cho các người đem việc này nói với Thái Thượng Hoàng?"

Hoàng đế tức giận, cung nhân trong phòng lập tức quỳ xuống. Thị vệ càng thêm sợ hãi, run rẩy mà nói: "Hồi... Hồi Hoàng Thượng, bọn thuộc hạ không nói. Là... Là Mạnh đại nhân tự mình tới, ngài... Ngài cũng không nói không được thăm hỏi...."

Nàng quả thật chưa từng ra lệnh đó, nhưng Mạnh Trường Dạ tới thiên lao thật sự làm Tĩnh Nhi giật mình. Lời thị vệ nói nàng đương nhiên tin, bọn họ còn chưa có cái lá gan đó. Nàng bắt giác nhìn qua Tôn Toàn, Tôn Toàn vội cẩn thận hỏi: "Ngài có cần nô tài chuẩn bị kiệu không?"

Hắn vừa hỏi, người trước mắt đã xoay người ra ngoài, một mặt nói: "Kiệu thì không cần, chuẩn bị ngựa." Một khắc nàng cũng không muốn chờ, chỉ nghĩ phải gấp mặt hỏi phụ hoàng vì sao lại lạng lẽ đi thăm Bạc Hề Li mà không nói với nàng.

.....

Trời vừa đổ tuyết, tuyết đọng bên ngoài biệt viện còn chưa dọn dẹp. Bọn thị vệ thấy hoàng đế đột nhiên tới, ai nấy đều kinh ngạc, vừa định xoay người vào trong bẩm báo đã thấy hoàng đế xông vào.

Mạnh Trường Dạ đứng lúc từ bên trong đi ra, nhìn thấy có người vội vàng đi tới, lại gần, hắn mới nhìn rõ người tới là ai. Mạnh Trường Dạ căng lớn đôi mắt, cuống quýt hành lễ: "Tham kiến Hoàng Thượng."

Trên mặt Tĩnh Nhi không hề có một ý cười, giận dữ nhìn hắn: "Chẳng lẽ Mạnh thúc thúc biết trẫm sẽ tới sao?"

"Hoàng Thượng..."

Tĩnh Nhi cũng không muốn nhiều lời với hắn, lập tức đi tới, duỗi tay đẩy cửa, hỏi: "Phụ hoàng đang ở bên trong sao?"

Mạnh Trường Dạ vội đáp: "Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng đang tiếp khách bên trong."

Bàn tay chạm tới cửa chần chờ, Tĩnh Nhi quay đầu nhìn hắn, mở miệng hỏi: "Ài?" Phụ hoàng chuyển tới biệt viện đã hơn một năm, nàng cũng chưa từng nghe nói có ai tới thăm phụ hoàng.

Lúc này, thật sự có khách đột nhiên từ bên ngoài tới sao?

Trong lòng thầm suy nghĩ, Tĩnh Nhi mới đột nhiên nhớ tới mục đích mình tới đây, nhìn ra bên ngoài, quả thật nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang dừng. Toàn thân xe ngựa đã được tuyết trắng bao phủ, xem ra đã tới rất lâu, nàng lại vì chuyện của Bạc Hề Li mà không để ý tới.

Mạnh Trường Dạ không biết trả lời thế nào, Tĩnh Nhi định hỏi tiếp, cánh cửa phía sau đã bị mở ra, lộ tới khuôn mặt của Tô Hạ: "Bên ngoài trời lạnh, Thái Thượng Hoàng nói để Hoàng Thượng vào trong."

Kỳ thật Tĩnh Nhi vừa tới, Thiếu Huyền bên trong đã nghe thanh âm của nàng.

Tĩnh Nhi lại liếc nhìn Mạnh Trường Dạ một cái mới xoay người vào trong.

Nội thất ấm áp xua đuổi hàn khí trên người, Tĩnh Nhi bước nhanh về trước, duỗi tay đẩy rèm châu ra. Thiếu Huyền ngược mắt mỉm cười nhìn nàng, người đối diện y đã đứng dậy, chậm rãi xoay người...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hiện Vũ Vương phi

Nữ tử trước mặt xoay người lại, ánh mắt lạng lẽ dừng trên người Tĩnh Nhi. Cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới, ần ần bên trong cặp mắt đã ngậm nước, đôi môi nàng run rẩy: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng đã lớn như vậy..."

Tĩnh Nhi khó hiểu mà nhú mày, đã nghe Thiếu Huyền lên tiếng: "Tĩnh Nhi, qua đây gặp Lục bá mẫu của con."

Một câu làm Tĩnh Nhi kinh hãi.

Bà ấy... Là Hiện Vũ Vương phi!

Nội loạn Tây Lương năm đó tuy Tĩnh Nhi không tự mình trải qua, nhưng cũng nghe Tôn tướng quân đề cập. Năm đó phụ hoàng chỉ dựa vào sức mình xoay chuyển càn khôn, tất cả Vương gia đều không đứng cùng chiến tuyến với ngài. Nếu đã như vậy, quan hệ giữa phụ hoàng và Hiện Vũ Vương có lẽ không tốt như vậy. Nhưng tại sao Hiện Vũ Vương phi lại ở đây?

Nhìn thần sắc của phụ hoàng, Hiện Vũ Vương phi ở đây quả thật là khách, giữa bọn họ dường như không hề xa cách bởi một tầng quan hệ hoàng thất.

Nàng ngẩng ngẩng cả người, đã thấy Hiện Vũ Vương phi tiến lên, cung kính hành lễ. Sau đó, bà quay đầu cười nói: "Chủ tử, thời gian trôi qua thật nhanh. Năm đó thiếp thân rời kinh, Hoàng Thượng chỉ mới như vậy."

Thiếu Huyền cười cười: "Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh. Tư Văn, lại ngồi đi."

Hiện Vũ Vương phi đáp lời, sau đó quay đầu nói: "Vẫn là thành Hoàng Thượng ngồi trước."

Tĩnh Nhi qua ngồi cạnh Thiếu Huyền, nhỏ giọng hỏi: "Phụ hoàng, đây là chuyện gì?"

Thiếu Huyền nhấp môi cười: "Lục bá mẫu con vốn là tỷ nữ bên cạnh mẫu hậu con, trên danh nghĩa các nàng tuy là chủ tó, nhưng tình như tỷ muội."

Nghe vậy, Tĩnh Nhi không khỏi nhú mày, vấn đề mấu chốt chính là, đang êm đẹp lại nháy ra một tỷ nữ có quan hệ với tỷ muội với mẫu hậu sao?

Bà ấy tới đây, là vì cầu tình cho thế tử sao?

Tĩnh Nhi không nói lời nào, chỉ yên lặng ngồi nghe.

Tô Hạ tiến lên rót trà cho nàng, nàng cũng không uống. Thiếu Huyền tới: "Ta biết vì sao con tới, vì chuyện ta phái Trường Dạ tới thiên lao đúng không?"

"Phụ hoàng..." Tĩnh Nhi lập tức hoàn hồn.

Y vẫn thong dong cười nói: "Cũng không phải đại sự gì, Tư Văn nhớ nhi tử, cho nên ta lệnh cho Trường Dạ đi thăm. Không nói với con là sợ con nghĩ nhiều, nghĩ ta muốn can thiệp vào quyết định của con."

Tĩnh Nhi giật mình, vội đáp: "Nhi thần không dám." Ánh mắt nàng dừng trên mặt Hiện Vũ Vương phi, thấy bà vẫn hiền lành cười nhìn mình, đáy lòng Tĩnh Nhi lại không nghĩ như vậy, mở miệng, "Theo trẫm biết, thế tử không phải thân sinh của Lục bá mẫu, không ngờ Lục bá mẫu lại lo lắng như vậy."

Quả nhiên, trên mặt Hiện Vũ Vương phi hiện lên một tia xấu hổ.

Thiếu Huyền nhú mày quát: "Tĩnh Nhi!"

Tĩnh Nhi hít vào một hơi, vỗ bảo đứng lên: "Nhi thần còn có chuyện quan trọng, không quấy rầy phụ hoàng và Lục bá mẫu ôn chuyện nữa. Nhi thần cáo lui trước."

"Chủ tử, việc này..."

Hiện Vũ Vương phi định đứng lên, lại bị Thiếu Huyền đè tay lại, cúi đầu uống trà, thấp giọng: "Cũng không phải chuyện quan trọng gì, ta và mẫu hậu nó không thể ở cạnh sớm chiều, cho nên tính tình từ nhỏ đã đa nghi như vậy."

Thần sắc Hiện Vũ Vương phi trầm xuống, đột nhiên nhớ tới Tiên hoàng hậu. Sau một lúc lâu, bà mới nói: "Thiếp thân hiểu. Chỉ là chủ tử truyền thiếp thân vào kinh là vì muốn thiếp thân bảo mật chuyện thế tử bị nhốt vào thiên lao với Vương gia sao?" Nhưng nàng thật không hiểu, nếu vì chuyện này thì không nhất thiết phải truyền nàng vào kinh, bởi vì chuyện thế tử bị nhốt vào thiên lao căn bản không hề truyền tới đất phong. Nàng cũng tin Hoàng Thượng sẽ phong tỏa việc này thật tốt.

Thiếu Huyền khẽ cười, không nói chuyện nữa.

Tĩnh Nhi ra tới bên ngoài, Tôn Toàn liền vội chào đón. Thấy sắc mặt nàng không tốt, hần cũng thức thời không lên tiếng. Bất giác quay đầu nhìn căn phòng phía sau, Tĩnh Nhi nghi hoặc mà nhíu mày. Tuy phụ hoàng nói để Mạnh Trường Dạ tới thiên lao là vì được Hiện Vũ Vương phi gửi gắm, nhưng phụ hoàng cũng không nhất thiết phải đem ân tình của bà và mẫu hậu nói với nàng.

Không, phải nói là lý do hôm nay của phụ hoàng thiên y vô phòng. Nhưng vì sao nàng lại cảm thấy có gì không đúng, chẳng lẽ phụ hoàng có chuyện gạt nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Một cơ hội

Vội vã tới biệt viện, thời điểm trở về cũng không còn gấp gáp như vậy.

Thái giám và thị vệ đều cẩn thận theo sau, trong màn đêm yên tĩnh chỉ quanh quẩn tiếng vó ngựa đầu đường. Bỗng nhiên, hoàng đế siết chặt cương ngựa, quay đầu phóng về thiên lao, mọi người phía sau đều kinh hoàng đuổi theo.

Bên dưới đèn dầu mờ nhạt, thế tử vẫn chưa ngủ, dựa vào bàn lật thư tịch trong tay xem.

Tĩnh Nhi đứng từ xa nhìn một lát, thấp giọng hỏi: "Thư cũng là Mạnh Trường Dạ mang đến sao?"

Thị vệ vội đáp: "Hồi Hoàng Thượng, bọn thuộc hạ đều đã kiểm tra, chẳng qua là mấy thứ tiêu khiển." Hoàng đế đêm khuya tới đây, hỏi chuyện của thế tử, mọi người đương nhiên không dám chậm trễ, chỉ sợ vô ý sẽ bị roi đầu.

Tĩnh Nhi im lặng một lúc, sau đó xoay người, chậm rãi nói: "Kêu hần vào cung gặp trẫm."

Thị vệ kinh hãi, thấy người trước mặt đã nâng bước rồi đi. Thị vệ sợ mình nghe lầm, cuống quýt đuổi theo, cẩn thận hỏi: "Hoàng Thượng, hiện tại cho thế tử vào cung sao?"

Tĩnh Nhi đáp lời, cũng không quay lại.

Tôn Toàn phát tay ý bảo thị vệ lui xuống chuẩn bị, hoàng đế đã nói như thế, tất nhiên là phải đợi ngài trở về cung trước. Tuần mã đã được dắt tới, Tôn Toàn đỡ nàng lên ngựa, cười nói: "Kỳ thật Hoàng Thượng không cần gấp gáp như vậy, ngày mai triệu kiến không phải cũng giống nhau sao?"

Tĩnh Nhi nhíu mày, cũng không nói chuyện.

Lần này Hiện Vũ Vương phi tới nói gì với phụ hoàng nàng không rõ, nhưng chắc chắn không phải cầu tình. Nàng biết phụ hoàng mấy năm nay đối với mẫu hậu luôn có áy náy, nàng sợ phụ hoàng yêu ai yêu cả đường đi lối về, nhất thời mềm lòng. Nhưng nàng không phải phụ hoàng, hơn nữa nàng trước sau vẫn luôn cảm thấy vị Lục bá kia không hề vụng về như trong lời đồn. Một tỷ nữ thấp hèn của mẫu hậu còn có thể trở thành Hiện Vũ Vương phi, thế giới này có chuyện gì không thể xảy ra nữa chứ?

Roi ngựa trong tay hung hăng đánh xuống, cương son đang nằm trong tay nàng, ai cũng không thể dao động!

.....

Lúc Bạt Hề Li vào cung đã là giờ Tý.

Trên đường, bọn thị vệ không hề nhiều lời, hần chỉ biết hoàng đế đột nhiên hạ chỉ triệu hần vào cung.

Tôn Toàn ở ngoài Càn Thừa cung chờ thật lâu mới thấy thế tử tới, vội tiến lên hành lễ, rồi nhỏ giọng: "Hoàng Thượng chờ thế tử đã lâu."

Bạc Hề Li gạt đầu, Tôn Toàn liền thay hần đẩy cửa. Bước vào nội thất, hần mới phát hiện bên trong không một bóng dáng cung nhân, trong đầu còn đang cảm thấy kỳ lạ thì giọng nói của Tĩnh Nhi đã truyền tới: "Người đoán xem hôm nay trẫm đã gặp ai?"

Bạc Hề Li vừa nhấc mắt đã nhìn thấy thiên tử thiếu niên đang đứng phía sau màn che. Ánh nến đang đưa chiếu lên khuôn mặt nàng, phảng phất vô cùng nhu hòa.

Hần quỳ xuống hành lễ, thông dong đáp: "Nương tuy tới cầu tình, nhưng cũng không thể đền bù lỗi sai mà thần phạm phải.

Ngọc châu va chạm, người bên trong đã cất bước đi ra, thanh âm bình thản: "Người biết thì tốt. Công chúa Đông Việt sẽ lập tức vào kinh, người nói xem vì sao hoàng đế Đông Việt lại vội vã như vậy?"

Không khí trở nên nghiêm trọng, Bạc Hề Li khẽ đáp: "Đông Việt đề ý hậu vị Tây Lương."

Tĩnh Nhi cười cười, xem ra Bạc Hề Li quả thật hiểu thấu. Nàng không cho hần đứng lên, chỉ tự mình ngồi xuống, liếc xéo hần, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Vì để người thể hiện lòng trung thành của mình, trẫm sẽ trao cho người một cơ hội."

"Thịnh Hoàng Thượng nói rõ." Bạc Hề Li cúi đầu.

Ánh mắt Tĩnh Nhi thay đổi, nói: "Kỳ thật cũng không phải đại sự gì, trẫm không thích công chúa Đông Việt kia, trẫm hy vọng người có bản lĩnh làm nàng ta thích người."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ban cư Bắc uyển

Người bên dưới rõ ràng chấn động, hai tay chống trên mặt đất bất giác buộc chặt. Tĩnh Nhi nhìn ra hần đang tức giận, nhưng nàng vẫn lẳng lặng đứng đó. Hần ần nhẫn, rốt cuộc cũng mở miệng: "Hoàng Thượng đang muốn thần chết." Câu nói ngắn gọn nhưng hần nói rất chậm, từng chữ bên trong lộ ra tâm tư kín đáo.

Tĩnh Nhi phảng phất như vừa nghe xong chuyện cười, khinh cuồng nói: "Trẫm nói thế sao?"

Ngữ khí của Bạc Hề Li vẫn vững vàng: "Nếu thần không tiếp cận với công chúa Đông Việt, vậy là trái với hoàng mệnh, là bất trung. Nếu thần tiếp cận công chúa Đông Việt, đó chính là cầu kết với Đông Việt, cũng là bất trung." Nói tới đây, hần dừng lại, sau một lúc mới nói tiếp: "Hoàng Thượng tức giận giam giữ thần, chẳng phải là vì chuyện của Đông Việt sao?"

Nội thất, huân yên vẫn lượn lờ, đan xen với ánh đèn hư ảo.

Hai tiếng hít thở một sâu một nhẹ luân phiên đan xen nhau.

Tĩnh Nhi lên tiếng, nghe vào tựa như không hề tức giận, nhưng cũng đủ làm cho người ta hoảng sợ: "Vậy rốt cuộc thế tử có làm hay không?"

Ánh mắt Bạc Hề Li chậm chậm nhìn ngự ủng minh hoàng trước mặt, hần từng nghe nói đế vương thiếu niên này hành sự quyết đoán, tâm tư kín đáo, hôm nay hần mới thật sự được lĩnh giáo. Nàng không tin hần không có tâm nghịch phản!

Nàng là quân, hần là thần, đến tận bây giờ hần còn cái gì để nói nữa?

Phụ vương hần xưa nay nhàn vân dã hạc, luôn nói những chuyện trong triều thay đổi bất ngờ, trái tim đế vương sâu không thấy đáy. Hần lúc trước còn không tin, mà giờ phút này, cũng không phải do hần không tin là được.

Bạc Hề Li cúi đầu, lẳng lặng tự hỏi.

Mười mấy năm trước Tây Lương nội loạn, Thái Thượng Hoàng tuy không truy cứu chuyện của phụ vương và mấy vị Vương gia, nhưng điều đó không có nghĩa trong lòng không có khúc mắc. Hiện giờ đến lượt hoàng đế, nàng rốt cuộc không định tiếp tục mắt nhắm mắt mở nữa. Hoàng đế bắt đầu đề phòng đám người Vương gia, mà chuyện biến cường lần này nàng càng muốn căn chặt Hiện Vũ Vương không bỏ.

Bạc Hề Li không nói lời nào, Tĩnh Nhi cũng không truy hỏi, chỉ nhợt nhạt lên tiếng: "Không còn sớm nữa, thế tử trở về nghỉ ngơi trước đi. Trẫm đã sai người an bài chỗ ở cho người trong cung." Dừng lại, nàng nhìn hần, cười nói: "Trẫm không định để công chúa Đông Việt tới thiên lao gặp người."

Từ tấm cung hoàng đế đi ra, sắc mặt Bạc Hề Li âm trầm đến đáng sợ.

Tôn Toàn vốn định bắt chuyện với hần, nhưng thấy sắc mặt hần xanh mét chỉ đành thức thời nhỏ giọng: "Thế tử theo bọn nô tài tới chỗ nghỉ ngơi đi." Tôn

Toàn vậy tay, lập tức có cung nữ cầm theo đèn lồng tiến lên dẫn hần rời khỏi.

Bên ngoài Càn Thừa cung bỗng xuất hiện một thân ảnh tới gần, sắc trời lúc này đã muộn, Tôn Toàn tập trung nhìn tới, mới thấy Mạnh Ninh.

Mạnh Ninh không hề trốn tránh, tiến lên hỏi: "Công công, Hoàng Thượng có việc gì không?" Lệnh bài trong tay vẫn còn chưa thu lại, Tôn Toàn nhìn ra, nàng là vợ và tiến cung. Mạnh Trường Dạ lo lắng chuyện hôm nay có ảnh hưởng tới hoàng đế nên mới muốn Mạnh Ninh đêm khuya tới xem, nếu không có gì thì lập tức trở về.

Tôn Toàn tiến lên hành lễ, cười nói: "Mạnh tiểu thư yên tâm, Hoàng Thượng không sao, hiện giờ đã đi ngủ. Nô tài phải đưa thể tử tới Bắc uyển, xin cáo lui trước."

Mạnh Ninh cũng yên tâm, lúc này nàng mới chú ý tới nam tử đứng cạnh Tôn Toàn, vội vàng hành lễ.

Xung quanh rất tối, thể tử nhìn qua, hần chỉ kịp thấy sườn mặt của nàng. Tuy không nhìn rõ tướng mạo, nhưng nàng làm hần cảm thấy không giống với những tiểu thư khuê các thẹn thùng, nàng đứng trước mặt hần vô cùng tự nhiên và hào phóng.

"Nàng là ai?" Bạc Hề Li nhìn không được hỏi.

Đêm khuya có thể tự do ra vào hoàng cung, lại còn là một nữ tử, điều này không thể không làm Bạc Hề Li tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hoàng đế Đông Việt

Tôn Toàn quay đầu nhìn Mạnh Ninh, nhỏ giọng đáp: "Đó là Mạnh tiểu thư, thiên kim của Mạnh đại nhân."

Mạnh đại nhân?

Bạc Hề Li nhíu mày, đó chẳng phải là Mạnh Trường Dạ sao?

Ngày trước ở vương phủ, hần từng nghe nương nhắc qua. Quan hệ giữa Mạnh Trường Dạ và Thái Thượng Hoàng không giống chủ tớ bình thường, thoát nhìn vị Mạnh tiểu thư này và Hoàng Thượng cũng không đơn giản. Bạc Hề Li bỗng dưng nghĩ tới gì đó, bất giác quay đầu nhìn thân ảnh nhỏ nhắn bên ngoài Càn Thừa cung, trong lòng thầm cười.

Hoàng đế bỏ trống hậu cung, không lẽ, vì nàng?

Nếu thật là vậy, hần nghĩ hần biết mình nên làm thế nào rồi.

.....

Vĩnh Thành năm thứ hai, ngày hai mươi tháng hai.

Cửa thành Dĩnh Kinh mở rộng, nghiêm cấm bá tánh ra vào. Cả buổi sáng chỉ thấy cấm vệ quân xếp hàng nghiêm nghị.

Bá tánh thăm nghị luận, nói hoàng đế Đông Việt đưa công chúa tới Tây Lương, nhìn trận thế như vậy thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Gió hôm nay có chút lớn, còn kèm theo mưa phùn nhưng đội ngũ đón khách vẫn đứng trên đường cách cửa thành ba dặm mà chờ. Tô Doanh ngồi trên con ngựa đứng đầu, trên mặt đã bị che phủ bởi một tầng hơi nước. Kinh triệu doãn bên cạnh nhíu mày, oán giận trách: "Ta nói Tô đại nhân, Đông Việt hoàng đế này, Hoàng Thượng sao có thể kêu ta với ngài ra nghênh đón chứ? Không phải nói ranh giới Tây Lương ta bị Đông Việt đánh chiếm sao? Hoàng Thượng còn không chịu ra mặt, việc này... Việc này nói sao cho phải đây?"

Ngón tay giữ cương ngựa của Tô Doanh khẽ buộc chặt, thời điểm ra ngoài, Tôn công công nói long thể hoàng đế không khỏe nên mới kêu hần và Kinh triệu doãn tới đón khách. Hần không phải chưa từng tiếp xúc với hoàng đế, long thể không khỏe chẳng qua chỉ là cái cớ, hoàng đế không chịu tới mới là sự thật. Tô Doanh tuy là tân khoa Trạng nguyên, nhưng ở trong triều lại không có phẩm cấp, hoàng đế khâm điểm hần tới đây, rõ ràng là không chừa mặt mũi cho hoàng đế Đông Việt.

Chuyện ranh giới...

Tô Doanh cúi đầu thờ dài, tâm tư của hoàng đế tới nay hần vẫn không thể nhìn thấu.

"A, tới rồi!" Kinh triệu doãn cao giọng kêu, duỗi tay chỉ chỉ.

Tô Doanh hoàn hồn, ngược mắt nhìn theo phương hướng đó, quả thật nhìn thấy đội ngũ dài vô tận. Thời tiết không tốt, đoàn xe lên đường không nhanh, Tô Doanh cùng Kinh triệu doãn vội ghìim ngựa tiến lên, xuống ngựa đứng trước ngự giá hoàng đế Đông Việt hành lễ.

Màn che ngự giá trước mặt rũ thẳng, bọn họ chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh bên trong.

Sau một lúc lâu, bên trong mới truyền ra tiếng cười của nam tử: "Trẫm còn tưởng người đầu tiên gặp sẽ là hoàng đế của các ngươi, sao hắn lại không tự mình tới đón Hoàng hậu tương lai của mình vậy?"

Lời này tuy là cười hời, nhưng ai nấy đều nghe ra ý bất mãn bên trong.

Mặt Kinh triệu doãn đỏ bừng, Tô Doanh chỉ có thể lên tiếng: "Long thể Hoàng Thượng không khỏe, cho nên mới lệnh thân ở đây chờ đại giá. Buổi tối Hoàng Thượng sẽ tự mình đón gió tây trần ở Hành cung thay ngài."

Mưa càng lúc càng lớn, dừng trên ngự giá phát ra tiếng "lộc lộc", thanh âm nam tử bên trong lại lần nữa truyền tới: "Vậy sao? Vậy ngươi trở về nói với Hoàng Thượng các ngươi, cứ nói trăm một mòi cả ngày, buổi tối muốn nghỉ ngơi. Hắn đã bệnh thì không cần tới, miễn cho trời tối lạnh, lại cảm nhiễm phong hàn."

Thị vệ đi theo cũng cả kinh, vội quay đầu nhẹ giọng: "Hoàng Thượng, ngài đây là..."

Thị vệ chưa kịp nói xong, người bên trong đã cắt ngang: "Nếu đã tới Hành cung, vậy khởi giá đi."

Bên ngoài, không ai dám nhiều lời.

Ngự giá đi về phía trước, tới cửa thành, thị vệ kia khẽ nhắc một góc màn che, lộ ra dung nhan tuấn mỹ của nam tử bên trong. Hắn nhìn thị vệ bên ngoài, khẽ cười: "Nhất Thịnh, xem ra đề nghị liên hôn của trẫm đã làm hoàng đế Tây Lương tức giận không ít."

Thị vệ cúi đầu cười: "Người bình thường không ai là không tức giận cả." Huống chi đối phương còn mất một phần ranh giới, lại sắp phải vứt bỏ hậu vị.

Màn che lại lần nữa rơi xuống, nam tử bên trong thoải mái dựa vào đệm mềm, bỗng nhiên lên tiếng: "Tí nữa hỏi thăm giúp trẫm, người trẫm kêu bọn họ tìm đã có tin tức chưa?" Trong trí nhớ lại hiện lên khuôn mặt đó, khóe môi hắn cong lên, nhẹ nhàng khép hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bức họa mới

Huân hương vẫn cứ lượn lờ, trước ngự án, Tô Doanh cung kính hồi bẩm sự tình nghênh đón hoàng đế Đông Việt. Tĩnh Nhi nghe xong, nhin không được mà cười ra tiếng, chỉ tiếc lúc đó nàng không có mặt, nếu không nàng thật muốn nhìn xem thời điểm hoàng đế nói nàng cứ ở trong cung nghỉ ngơi có bộ dáng tức giận thế nào.

"Hoàng Thượng, đêm nay ngài có tới Hành cung không?" Tô Doanh nhỏ giọng hỏi nàng.

Tĩnh Nhi khẽ cười: "Hắn đã nói như thế, trẫm đi làm gì?"

"Hoàng..."

"Ô ái khanh, phiên người tới Bắc uyển một chuyến, nói thế từ buổi tối thay trẫm tới Hành cung." Nhẹ nhàng bâng quơ cắt ngang lời nói của Tô Doanh, đáy mắt Tĩnh Nhi ngưng tụ một tia đắc ý.

Nàng còn nhớ rõ đêm đó lúc nàng muốn Bạc Hề Li tiếp cận công chúa Đông Việt, bộ dáng cố nén tức giận của hắn. Ngón tay thon dài chậm rãi gõ nhẹ lên bàn, không tới, nàng thật muốn nhìn xem sau khi Bạc Hề Li để mất ranh giới sẽ tìm cách thoát thân thế nào?

Mấy ngày trước chuyện lập hậu nạp phi nàng vừa áp chế xuống, nhưng bên Nhược quán cũng không kéo dài được lâu. Miễn cho đám hoàng bá của nàng mượn có gây sóng gió, chỉ bằng nàng đem Hiện Vũ vương phủ ra giết gà dọa khỉ trước để đám người không an phận biết khó mà lui.

.....

Hành cung, phòng ngủ của hoàng đế Đông Việt.

Ánh nến mơ hồ bay nhảy, phía sau rèm che, nam tử hoa phục đột nhiên đứng lên, nhíu mày: "Ngươi nói cái gì? Không tìm thấy?" Sắc mặt vốn đang chờ mong lập tức chuyển thành xám trắng, chén trà trong tay hung hăng đặt lên bàn, phát ra tiếng "Bang".

Từ Nhất Thịnh tiến lên một bước, cắn răng đáp: "Người Tây Lương nói như thế, họ nói... Bọn họ đã tận lực."

Nam tử hoa phục chấn động, lăm bắm "Tận lực..."

Hoàng đế Tây Lương tận lực vẫn không thể tìm được người, vậy chẳng phải là...

Hắn nhắm hai mắt, trong lòng biết rõ kết quả.

"Hoàng Thượng..." Từ Nhất Thịnh định lên tiếng, lại thấy hắn nâng tay ý bảo mình im lặng. Sau đó, hắn tới cạnh án thư, nghỉ ngơi, cuối cùng lấy một tờ giấy Tuyên Thành đặt lên. Từ Nhất Thịnh liền giúp hắn mài mực, giờ phút này cũng thức thoi không hỏi hắn nên làm gì tiếp theo.

.....

Xe ngựa ngừng bên ngoài Hành cung đã lâu, Bạc Hề Li chỉ nhắm mắt định thần ngồi bên trong.

Cung nhân lên tiếng gọi mấy lần cũng không nghe hắn lên tiếng, đành phải từ bỏ, lẳng lặng đứng bên ngoài chờ.

Bạc Hề Li vẫn còn nhớ rõ vừa rồi gặp hoàng đế xin từ chức, nàng còn khinh cuồng cười. Mặc kệ hắn dùng biện pháp nào, nàng vẫn nói ở trong cung chờ tin tốt của hắn. Nghĩ tới đây, Bạc Hề Li nhìn không được cười lạnh một tiếng, với hắn mà nói, cái gì mới được xem là tin tốt đây?

Vị Thanh Nhã công chúa kia, hắn chưa từng gặp qua. Nhưng nếu xen vào mối quan hệ phức tạp của bọn họ, có lẽ, đời này hắn sẽ vĩnh viễn không thích. Vương công quý tộc hiếm khi tự mình lựa chọn hôn nhân, cứ nhìn mấy bá phụ đó của hắn thì biết. Bọn họ cưới vợ, đơn giản là vì quyền thế. Điểm này hắn thật sự ngưỡng mộ phụ vương, ông có thể cùng nữ tử mình thích ở bên nhau, thậm chí không chê Hiện Vũ Vương phi xuất thân là nô tỳ.

Xem ra đời này, hắn không thể.

Trong lòng thâm than thở, Bạc Hề Li chậm rãi mở mắt.

Hoàng Thượng tựa hồ cũng giống như hắn, nếu không vì sao không lập Mạnh tiểu thư kia làm hậu?

Là bởi vì thích nhưng không thể đến với nhau sao?

"Thế tử, ngài... Thịnh ngài xuống xe." Chúng cung nhân thật sự không chờ được nữa, lần nữa nhắc nhở hắn.

Màn xe bị nhắc lên cao, Bạc Hề Li xanh mặt đi xuống.

Vừa tới cửa, bên trong vừa lúc có một thị vệ vội vã chạy ra, xém chút đâm vào Bạc Hề Li. Thái giám vội đẩy người đó ra một bên, mắng: "To gan, gấp gáp như vậy làm gì? Không thấy thế tử đang ở đây sao?"

Thị vệ lúc này mới nhìn rõ người trước mặt, cuống quýt hành lễ, nói: "Thế tử thứ tội, thuộc hạ vội mang đồ của hoàng đế Đông Việt về cho Hoàng Thượng."

Ánh mắt Bạc Hề Li dời tới phong thư trong tay thị vệ, bất giác hỏi: "Thứ gì quan trọng vậy?"

"Hồi thế tử, hoàng đế Đông Việt nói muốn Hoàng Thượng hỗ trợ tìm người, đây là bức họa tự tay hoàng đế Đông Việt vẽ."

Bạc Hề Li nhíu mày, khẽ cười: "Hôm nay long thể Hoàng Thượng không khỏe nên mới kêu ta tới đón gió tẩy trần cho khách quý Đông Việt, bây giờ người đi, Hoàng Thượng có lẽ đã ngủ. Đồ cứ giao cho ta, lát nữa ta hồi cung sẽ hồi bẩm lại."

Thị vệ nghe cũng có lý, liền cung kính trình lên.

Bạc Hề Li nhận lấy phong thư, đem bức họa rút ra, lại gần cung nữ đang cầm đèn lồng. Ánh sáng không phải sáng ngời nhưng cũng đủ để nhìn rõ những gì trên giấy.

Thái giám bên cạnh "A" một tiếng, xem ra hắn cũng nhận ra người trên bức họa kia. Bạc Hề Li căng lớn đôi mắt, với hắn mà nói, đương nhiên là kinh ngạc. Hắn không ngờ người hoàng đế Đông Việt muốn tìm lại là nàng!

Khóe miệng Bạc Hề Li cong lên, xem ra chuyện này tới Hành cung thật đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Khinh người quá đáng

"Đây... Đây không phải Mạnh tiểu thư sao?" Thái giám nghi hoặc hỏi. Quan hệ giữa Mạnh tiểu thư và Hoàng Thượng từ nhỏ đã vô cùng tốt, nàng ấy thường xuyên ra vào hoàng cung, thái giám chắc chắn sẽ không nhận sai. Hắn chỉ cảm thấy kỳ quái, hoàng đế Đông Việt sao lại quen biết Mạnh tiểu thư?

Bạc Hề Li khẽ cười, không nói lời nào. Hắn đem bức họa đặt vào trong lòng, nâng bước đi về phía trước.

Hoàng đế mặc dù chưa tới nhưng yến hội sớm đã bố trí chu toàn.

Bạc Hề Li theo cung nhân đi qua, xa xa đã thấy đèn dầu bên kia huy hoàng, cung nhân ra vào không dứt. Mọi người thấy hắn đi qua, vội vàng hành lễ. Ánh mắt nhìn quanh bốn phía, người Đông Việt lại không thấy đâu.

Bạc Hề Li vừa muốn xoay người hỏi đã thấy cung nữ từ bên ngoài vội vàng chạy vào. Thấy hắn, cung nữ vội hành lễ, nói: "Thế tử, hoàng đế Đông Việt và công chúa nói tối nay đều mệt mỏi, cho nên muốn nghỉ ngơi."

"Không tới?" Bạc Hề Li nhíu mày.

Chính chủ Tây Lương không tới, chẳng trách khiến hoàng đế Đông Việt không vui. Bạc Hề Li hành tới đây không phải vì Thanh Nhã công chúa, nhưng vì hoàng đế Đông Việt kia hắn thật muốn gặp một lần. Hắn xoay người nói: "Nếu đã như thế, Tây Lương chúng ta cũng không thể để mất lễ nghi. Ta qua thỉnh an hoàng đế Đông Việt một tiếng rồi hỏi cung hồi bẩm với Hoàng Thượng."

Thái giám nghe cũng có lý, vội vàng phân phó cung nhân đi thông báo trước. Theo Bạc Hề Li ra ngoài, thái giám nhìn không được khen ngợi: "Thế tử thật chu đáo." Chẳng trách Hoàng Thượng muốn thế tử tới đây một chuyến.

Khóe môi Bạc Hề Li cong lên, Hoàng Thượng chăm chăm nhìn Hiện Vũ vương phủ quyết không bỏ, thắng bại quyết định trong lần này.

.....

Từ Nhất Thịnh vừa đóng cửa phòng lại, phía sau đã truyền tới tiếng bước chân, hắn theo bản năng quay đầu, thấy người tới là cung nữ vừa mời bọn họ dự tiệc tối. Cung nữ vội vàng gấp gấp, thấy hắn, bước chân bên dưới càng nhanh.

"Đại nhân, thế tử chúng ta muốn thỉnh an Hoàng Thượng."

Nghe vậy, Từ Nhất Thịnh nghe hoặc, hoàng đế Tây Lương không tự mình tới, ban đầu thì kêu một tên tân khoa Trạng Nguyên thấp hèn tới đón tiếp, bây giờ lại gọi thế tử từ giã tới thỉnh an, đây rốt cuộc là muốn làm gì?

Hắn mở miệng nói: "Hoàng Thượng chúng ta đã nghỉ ngơi, người cứ nói..."

Từ Nhất Thịnh còn chưa nói xong, thanh âm rõ ràng từ màn đêm truyền tới: "Thật không khéo, là ta tới chậm. Vốn cũng là vì chuyện người trong bức họa, nếu hoàng đế bệ hạ đã nghỉ ngơi, ta chỉ có thể ngày khác lại đến." Bạc Hề Li đứng đằng xa, cười nhìn Từ Nhất Thịnh, sau đó xoay người rời đi.

"Đợi đã!" Đúng như dự đoán, người phía sau gọi Bạc Hề Li lại. Hắn xoay người, nghe Từ Nhất Thịnh nói, "Xin thế tử dừng bước, Hoàng Thượng chúng ta là người hiếu khách, nếu thế tử đã tới, vậy chi bằng vào trong ngồi một lát đi." Nói xong, hắn đẩy cửa phòng vào, chỉ một lát, hắn đi ra mời Bạc Hề Li vào trong.

Cung nhân đều đứng hầu ngoài cửa không dám đi theo.

Chưa xuyên qua rèm châu, thanh âm của hoàng đế Đông Việt đã truyền tới: "Trẫm thật không ngờ thế tử lại tới Dĩnh Kinh." Ba trăm dặm ranh giới kia là chính tay Bạc Hề Li vứt bỏ, điểm này hoàng đế Đông Việt vô cùng rõ ràng.

Rèm châu trước mặt "Rầm" một tiếng, nam tử tuấn lãng bên trong ngược mắt nhìn Bạc Hề Li tới gần, hắn dường như đã hiểu dụng ý hoàng đế Tây Lương kêu Bạc Hề Li tới đây. Bạc Hề Li tiến lên hành lễ, lại nghe hắn nói: "Công chúa không cần nhọc lòng thế tử."

Một câu ngắn gọn này là muốn nói cho Bạc Hề Li, tất cả tâm tư nam tử trước mặt này đã nhìn thấu, đương nhiên sẽ không để kế hoạch của hoàng đế diễn ra thuận lợi. Chẳng qua đối với Thanh Nhã công chúa kia, Bạc Hề Li xác thật chưa từng có ý niệm gì, hắn thông dong cười: "Vâng, thần ghi nhớ lời của bệ hạ."

Hoàng đế Đông Việt gật đầu, tươi cười trên mặt lập tức thu lại một ít, thấp giọng: "Trẫm nghe nói thế tử biết người trẫm đang tìm."

Bạc Hề Li vẫn duy trì nụ cười: "Đúng vậy, chỉ là không biết ngài tìm nàng ấy có chuyện gì không?"

Đáy mắt nam tử hoa phụ lộ ra một tia hi vọng, khẽ cười: "Trẫm có chút chuyện riêng..."

Đương nhiên là chuyện riêng rồi.

Bạc Hề Li lại nói: "Chỉ là Hành cung này không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào, nàng ấy chẳng qua là một thứ dân, không được Hoàng Thượng cho phép thì không có tư cách yết kiến ngài. Nhưng thần có thể bẩm báo..."

"Không cần." Hắn giơ tay cắt ngang lời Bạc Hề Li. Bạc Hề Li vứt ranh giới ra còn tưởng hắn là kẻ ngốc mà âm thầm tính kế, chẳng qua hiện giờ hắn còn muốn gặp một người nên không thể trở mặt.

Lặng lẽ nhìn sắc mặt hần, đáy lòng Bạc Hề Li cười lạnh.

Nếu để hoàng đế biết nữ tử mình yêu sắp bị hoàng đế Đông Việt cướp đi, hẳn thật muốn xem nàng còn sức lực tính kế Hiện Vũ vương phủ hay không?

.....

Sáng sớm hôm sau, chim chóc đậu trên cành không ngừng ríu rít.

Mạnh Ninh nhắc lần vẩy chạy xuống cầu thang, tiến lên vén màn xe ngựa, cười nói: "Nương, con cùng nương tới biệt viện."

Sở Linh Tê nhu hòa cười: "Hôm nay không vào cung sao?"

"Không đi, bên Hoàng Thượng không có việc gì cả. Hơn nữa, con cũng rất muốn gặp Vương phi, con muốn nghe chuyện của Tiên hoàng hậu." Mạnh Ninh vui sướng nói. Chuyện của Tiên hoàng hậu, nàng chỉ nghe vụn vặt một ít, nương và Tiên hoàng hậu không thân bằng Hiện Vũ Vương phi kia, có một số việc đương nhiên không biết. Nhưng Mạnh Ninh cảm thấy thật hiếu kỳ, một nữ tử thế nào mới có thể khiến Thái Thượng Hoàng thành tâm đối đãi như vậy chứ?

Sắc mặt Sở Linh Tê trầm xuống, thấy Mạnh Ninh lên xe ngựa, chỉ đành dặn dò: "Lời này không được nói trước mặt chủ tử."

Mạnh Ninh thề lưỡi, nhỏ giọng: "Nương, con biết rồi."

Sở Linh Tê lúc này mới yên tâm gật đầu. Tư Vân đã vào kinh mấy ngày, Thái Thượng Hoàng đặc biệt kêu nàng tới nói chuyện với Tư Vân, sợ nàng buồn chán. Ánh mắt Sở Linh Tê dừng trên mặt Mạnh Ninh, thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt, bọn họ đều đã già rồi.

Hoàng Thượng tuổi trẻ tài cao, nếu Tiên hoàng hậu có thể nhìn thấy nhất định sẽ an lòng.

Đường lớn bên ngoài vô cùng náo nhiệt, Mạnh Ninh nhìn nhìn một lát, mới buông màn xe: "Nương, người nghĩ lần này Hoàng Thượng định xử trí thế tử thế nào? Tôi đó con còn thấy Hoàng Thượng đêm khuya triệu kiến hần, nếu Vương phi lần này tới cầu tình, Hoàng Thượng sẽ thuận theo sao?"

Sở Linh Tê không khỏi bật cười, duỗi tay giúp nàng sửa lại tóc, nói: "Việc này sao con có thể đi quản chứ? Hoàng Thượng tự sẽ có chủ ý của ngài."

Mạnh Ninh tỏ vẻ thất vọng, méo miệng không nói chuyện nữa. Sở Linh Tê cầm tay nữ nhi mình, bà biết vì sao nữ nhi không vui như vậy. Trên một phương diện nào đó bà hi vọng nữ nhi của mình có thể thường xuyên gần gũi với Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng vui vẻ một chút. Nhưng trên một phương diện khác, bà sợ tình cảm của nữ nhi dành cho Hoàng Thượng không hợp thường tình, sợ tới cuối cùng không thể giải quyết. Bà cũng không thể nói rõ thân phận thật sự của Hoàng Thượng, là một mẫu thân, Sở Linh Tê luôn cảm thấy mâu thuẫn.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại.

"Sao vậy?" Mạnh Ninh theo bản năng nhắc màn xe lên hỏi.

Xa phu quay đầu: "Tiểu thư, có người chặn xe."

Nhìn theo ngón tay của xa phu, Mạnh Ninh thấy một nam tử hoa phục cầm quạt chắn ngang xe ngựa của bọn họ. Hần vừa thấy Mạnh Ninh, con người lập tức căng thẳng. Tuy hai năm đã trôi qua, nhưng hần chỉ cần nhìn liền nhận ra Mạnh Ninh.

Nhìn sắc mặt hần, trong lòng Từ Nhất Thịnh hiểu rõ, vội vàng nâng bước lên trước, mở miệng: "Thiếu gia nhà ta có chút việc muốn hỏi tiểu thư."

Mạnh Ninh kinh ngạc, lắc đầu: "Ta không quen thiếu gia nhà người." Nhìn người nọ có vẻ phú quý, nhưng nàng thật sự không quen người này.

Sở Linh Tê cũng nghi hoặc nhìn ra, quyền quý trong kinh nàng đều biết, nhưng người này là ai?

Mạnh Ninh buông màn xe xuống, đỏ mặt nói: "Nương, chúng ta đi thôi." Nàng là một cô nương, bị một nam tử đem mình làm trò cười như vậy, cho dù nàng là người rộng rãi thì trong lòng cũng cảm thấy khác thường.

Từ Nhất Thịnh thấy xe ngựa định rời đi, dưới tình huống gấp gáp, hần xông tới bắt lấy một tay Mạnh Ninh. Mạnh Ninh giật mình, theo bản năng rút tay lại nhưng đã không kịp, cả người đã bị nam tử bên ngoài dùng sức kéo ra.

"Mạnh tiểu thư, người..."

Từ Nhất Thịnh còn chưa nói xong, một trận lệ phong từ phía sau truyền tới. Hần kinh hoàng tránh đi, Sở Linh Tê lạnh lùng quát: "Buông nữ nhi ta ra!"

Nam tử cảm y thờ ơ đứng một bên nhìn không được xoa xoa ấn đường, chẳng qua là muốn hỏi mấy câu mà ba người trước mặt đã vung tay đánh đập như thế.

Từ Nhất Thịnh cũng không rảnh giải thích, nam tử cảm y càng không để ý.

"Thiếu gia..."

Từ Nhất Thịnh nhìn người phía sau chờ chỉ thị, nam tử cảm y chỉ thờ dãi nói: "Bắt lấy."

Nếu đã không chịu ngoan ngoãn nghe hấn hỏi chuyện, vậy thì mang về trước rồi nói.

Từ Nhất Thịnh tuân lệnh, xuất chiêu càng nhanh. Hấn lấy một địch hai đương nhiên sẽ gặp bất lợi, cũng may đối phó với Mạnh Ninh dễ hơn, hấn nhân cơ hội một chiêu đánh nàng hôn mê, vác nàng lên người. Sở Linh Tê căng lớn đôi mắt, vội xuất chiêu đánh tới Từ Nhất Thịnh. Gió thổi đến ống tay áo, Từ Nhất Thịnh xoay người, trong lúc đó một khối kim bài đeo trên eo lộ ra.

Sở Linh Tê không tin nhìn kim bài đó, bước chân bên dưới cứng lại, động tác cũng thoáng chần chờ.

.....

"Người nói cái gì? Hoàng đế Đông Việt bắt Ninh Nhi đi?" Tĩnh Nhi từ ngự tọa đột nhiên nhảy dựng lên, chăm chăm nhìn Sở Linh Tê bên dưới.

Sắc mặt Sở Linh Tê xanh mét, thấp giọng: "Đó là kim bài của Đông Việt, người cùng ta giao đấu hẳn là thị vệ bên cạnh hoàng đế Đông Việt..." Nói tới đây, bà dừng lại, trong đầu đột nhiên nhớ tới nam tử trẻ tuổi bằng quang đứng xem

Sở Linh Tê giật mình, hấn chẳng lẽ là hoàng đế Đông Việt?

Tĩnh Nhi không màng sắc mặt của bà, vòng qua ngự án đi xuống, trầm giọng: "Hấn bắt Ninh Nhi làm gì?"

Sở Linh Tê bỗng nhiên hoàn hồn, lập tức lắc đầu: "Ta cũng không biết, ta chỉ có thể vào cung bẩm báo với ngài. Hoàng Thượng, Ninh Nhi sẽ không sao chứ?" Nàng thật sự vô cùng lo lắng, nhưng việc này liên quan tới Đông Việt, Tây Lương lại vừa mất ranh giới từ tay người ta, cho nên Sở Linh Tê càng không dám xằng bậy.

Thần sắc Tĩnh Nhi ngưng trọng, nàng có thể nào cũng không ngờ hoàng đế Đông Việt sẽ bắt Mạnh Ninh đi. Hai người bọn họ vốn chẳng có quen biết gì mà.

Vung ống tay áo, nàng cao giọng: "Tôn Toàn, chuẩn bị kiệu cho trẫm." Nàng chưa định tới Hành cung gặp hoàng đế Đông Việt, nhưng hôm nay xem ra, không thể không đi.

Tĩnh Nhi vội vàng rời khỏi Ngự thư phòng, xa xa nhìn thấy Bạc Hề Li đang lại đây. Hấn tiến lên hành lễ, mở miệng: "Thần đang có chuyện bên Hành cung muốn bẩm báo với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng muốn ra ngoài sao?"

Tĩnh Nhi không dừng bước, chỉ nói: "Nếu đã như thế, thế tử hãy cùng trẫm tới Hành quán."

Ánh mắt Bạc Hề Li dừng trên người Sở Linh Tê ở phía sau, sắc mặt chưa hề thay đổi, thông dong nói: "Hoàng Thượng đã tự mình tới đó, thần còn phải đi cùng sao?"

Tôn Toàn giúp Tĩnh Nhi nhắc màn kiệu, Tĩnh Nhi cất bước đi vào, lạnh giọng: "Trẫm đi gặp hoàng đế Đông Việt, người đi gặp công chúa, có vấn đề sao?"

Màn kiệu nhanh chóng rơi xuống, bên ngoài truyền tới thanh âm của Bạc Hề Li: "Vâng, thần tuân chỉ."

Lúc ngược mắt, ngự giá đã đi tới cửa cung, Bạc Hề Li nhớ tới sắc mặt vừa rồi của hoàng đế nhện không được mà bật cười. Mạnh Ninh ở trong lòng Hoàng Thượng quả nhiên không tầm thường, hôm nay xem ra, Hành cung sẽ vô cùng náo nhiệt.

Sở Linh Tê dừng bước ngoài Ngự thư phòng, ngơ ngẩn nhìn theo ngự giá. Vừa rồi, Hoàng Thượng kêu bà đừng lo lắng, còn nói nhất định sẽ mang Ninh Nhi bình an trở về.

Sở Linh Tê hít vào một hơi thật sâu, bà tin Hoàng Thượng. Hiện giờ, bà vẫn nên tới biệt viện trước, những chuyện phiền toái trong cung cũng không nên làm nhọc lòng Thái Thượng Hoàng.

.....

Hành cung, phòng ngủ của hoàng đế Đông Việt.

Mạnh Ninh bị trói hai tay nằm trên giường.

Nam tử ngồi trước giường nhũn mày hỏi: "Sao còn chưa tỉnh?"

Từ Nhất Thịnh ngẹn lời, sau một lúc lâu mới đáp: "Thuộc hạ không dùng quá nhiều lực, vị Mạnh tiểu thư này nhu nhược tới thế sao?" Thời điểm nói chuyện, hai tay hấn bắt giác nắm chặt, trong đầu tựa hồ nghĩ lại tình hình lúc đó.

Nam tử không nói chuyện nữa, Từ Nhất Thịnh chỉ đành lẳng lặng đứng hầu một bên.

Nữ tử trên giường nhắm hai mắt lại, nhìn vào giống như đang ngủ. Nam tử hoa phục lẳng lặng nhìn nàng, hấn lại nghĩ tới chuyện hoàng đế Tây Lương nói

không tìm thấy người giúp hắn. Kỳ thật trong lòng hắn hiểu rõ, nếu hoàng đế Tây Lương dùng toàn lực tìm kiếm vẫn không tìm thấy, vậy người đó có lẽ đang không còn ở trên đời.

Nghĩ như vậy, trong lòng hắn không khỏi khó chịu. Chẳng lẽ tuyệt lộ năm ấy, người đó rốt cuộc vẫn không tránh được sao?

Nhưng hắn không cam lòng, cho nên mới đi tìm Mạnh Ninh. Hắn muốn tự mình hỏi, người đó rốt cuộc có phải đã không còn ở trên đời hay không?

Ngoài cửa truyền tới động tĩnh, Từ Nhất Thịnh xoay người ra ngoài, lúc tiến vào lộ vẻ mặt khó xử: "Hoàng Thượng, công chúa muốn gặp ngài."

Nam tử không quay đầu, chỉ nhàn nhạt: "Nói với muội ấy, trăm lúc này không rảnh, kêu muội ấy về phòng trước đi."

Từ Nhất Thịnh đáp lời, ra ngoài khuyên Thanh Nhã công chúa. Ban đầu công chúa không chịu rời đi, Từ Nhất Thịnh phải khuyên một hồi mới làm công chúa bằng lòng trở về. Đứng ngoài hành lang nhìn thân ảnh công chúa, Từ Nhất Thịnh đang định xoay người đi vào thì nghe thanh âm của thái giám truyền tới: "Từ đại nhân xin dừng bước."

Từ Nhất Thịnh sững sờ, ánh mắt nhìn lại đã thấy thiếu niên một thân mình hoàng. Tĩnh Nhi vội vàng tiến lại, không để cung nhân thông truyền, lúc này thấy Từ Nhất Thịnh càng giận sôi máu. Thấy hắn hành lễ với mình, nàng chỉ lạnh giọng: "Nghe nói Từ đại nhân mang thiên kim của Mạnh tướng quân đi?"

Từ Nhất Thịnh giật mình, hắn xác thật không biết thân phận của Mạnh Ninh, hiện tại nghe Tĩnh Nhi nói thế, hắn cũng không kịp suy nghĩ lời Bạc Hề Li nói hôm qua. Thấy Tĩnh Nhi xông tới, hắn vội ngăn cản: "Chú thượng nhà ta đang nghỉ ngơi bên trong, thỉnh hoàng đế bệ hạ dừng bước."

Tĩnh Nhi cười lạnh: "Vậy thỉnh Từ đại nhân đi vào thông báo một tiếng, cứ nói trăm tới gặp hắn."

"Việc này..." Từ Nhất Thịnh lộ ra thần sắc khó xử.

Bên trong đột nhiên truyền tới thanh âm của hoàng đế Đông Việt, nhưng trong đó không hề mang theo tức giận: "Xem ra bệnh đã khỏi rồi."

Tĩnh Nhi ngăn ra, lúc này nàng mới nhớ chuyện hôm qua mình cáo ốm. Nàng không định giải thích, chỉ nói: "Bên đường bắt cóc một nữ tử yếu đuối không phải việc vua một nước có thể làm." Ban đầu dùng ba trăm dặm ranh giới kia làm sinh lễ, bắt ép gả bảo muội tới đây, hiện tại lại dùng thủ đoạn bắt cóc Mạnh Ninh, hoàng đế Đông Việt này vừa nhìn là biết không phải thứ tốt đẹp gì.

Người bên trong không hề tức giận, còn cười nói: "Bắt cóc hình như hơi khó nghe thì phải? Trẫm đã gả bảo muội của mình cho ngươi, Tây Lương chẳng lẽ không thể hiện thành ý của mình sao?"

Thành ý? Hắn xem Mạnh Ninh là thứ gì?

Tĩnh Nhi cắn răng: "Trẫm không đồng ý!" Mạnh Ninh là bằng hữu tốt nhất của nàng, nàng sao có thể giao Mạnh Ninh cho tên gian trá này chứ?

Lúc này, bên trong truyền ra tiếng kêu "Hoàng Thượng cứu ta", sắc mặt Tĩnh Nhi thay đổi, nhanh chóng vọt vào. Từ Nhất Thịnh theo bản năng đuổi tay cản lại, một người đã vận khí đánh vào khuỷu tay hắn. Hắn đau tới rớt tay về, lại nghe Tôn Toàn cao giọng nói: "Từ đại nhân tuy là khách nhưng cũng không có tư cách động thủ với Hoàng Thượng chúng ta."

Từ Nhất Thịnh nhất thời không chú ý, không ngờ thái giám này lại có công phu tốt như vậy. Chờ đến lúc hắn hoàn hồn, Tĩnh Nhi sớm đã vào trong. Hắn giật mình định vào theo, lại bị Tôn Toàn ngăn cản: "Các chủ tử nói chuyện với nhau, chỉ bằng Từ đại nhân cùng chúng nô tài ở bên ngoài chờ đi."

Tôn Toàn biết Tĩnh Nhi tức giận không nhẹ, lúc này bên trong càng ít người càng tốt, cho dù Tĩnh Nhi có muốn làm chuyện khác người cũng sẽ không để người khác nhìn thấy.

Tĩnh Nhi hung hăng phát mở rèm châu, màn che trước giường đã bị buông xuống. Tĩnh Nhi nâng bước tiến lên, lại nghe người bên trong rên rỉ mấy tiếng.

Tĩnh Nhi bị ép phải dừng bước, tức giận hỏi: "Ngươi muốn thế nào?"

Xuyên qua màn che, người bên ngoài chỉ có thể đại khái bóng người bên trong. Hoàng đế Đông Việt nhắm mắt, nghe Tĩnh Nhi tức giận hỏi chuyện mới đột nhiên hoàn hồn, nói: "Không muốn thế nào cả, trẫm chỉ là tò mò ngươi vì sao lại khấn trương như vậy? Thích nàng sao?"

Tĩnh Nhi xấu hổ, mà Mạnh Ninh cũng đột nhiên ngước mắt nhìn người bên cạnh.

Hoàng Thượng, sẽ thích nàng sao?

Người bên ngoài không trả lời, nam tử lại cười nói: "Trẫm lại thấy có chút thích thú, nếu ngươi đã không thích, vậy trẫm sẽ mang nàng trở về Đông Việt."

Mạnh Ninh căng tròn đôi mắt, trong lòng Tĩnh Nhi cũng chấn động. Hắn là hoàng đế Đông Việt lại coi trọng một nữ tử bình thường, nếu nàng nhất quyết không chịu thì có vẻ không màng nhân tình. Tĩnh Nhi hít vào một hơi thật sâu, cắn răng nói: "Nàng là nữ tử trẫm thích."

Cánh tay giữ Mạnh Ninh thoáng buông lỏng, Mạnh Ninh cũng ngừng giãy giụa, không tin nhìn thân ảnh bên ngoài. Trái tim nàng thỉnh thoảng mà đập, cả khuôn mặt trong chốc lát đã đỏ bừng.

Nam tử bên cạnh đứng lúc cười khê, không chút để ý lên tiếng: "Nếu đã như thế trẫm càng phải mang nàng trở về Đông Việt, giữ nàng bên cạnh chẳng

phải sẽ bảo đảm hạnh phúc của Thanh Nhã sao?"

Tĩnh Nhi áp chế không được lửa giận trong lòng, tiến lên hung hăng đá văng màn che trước giường, lạnh lùng quát: "Hoàn Nhan Vũ, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Gặp lại

Màn che màu đỏ bị đá văng ra, Mạnh Ninh thật không ngờ Tĩnh Nhi sẽ xông vào bằng cách như vậy, nhất thời cả kinh nói không ra lời.

Tĩnh Nhi không thèm nhìn người bên cạnh Mạnh Ninh, một tay bắt lấy cổ tay nàng, kéo nhanh ra ngoài. Tay kia của Mạnh Ninh bị nam tử trên giường nắm chặt, ánh mắt hần thẳng tắp dừng trên gương mặt người vừa xông tới.

Cứ yên lặng mà nhìn như vậy...

Khuôn mặt trong trí nhớ kia giống hệt dung nhan thiếu niên trước mặt, những lúc cười, những lúc nói chuyện, kể cả những lúc tức giận... Con người hần co chặt, ánh mắt không dời nửa bước.

"Hoàng Thượng, hần..." Mạnh Ninh nhú mày nhìn Tĩnh Nhi, cầu xin giúp đỡ.

Tĩnh Nhi xanh mặt, định lên tiếng mắng thì lúc quay đầu, hai cặp mắt bỗng nhiên dừng đối diện nhau. Hần cứ lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt đó yên tĩnh mềm mại như con sóng.

Bên tai tựa hồ truyền tới tiếng gọi "Tiểu tử thú!" quen thuộc, cánh tay Tĩnh Nhi nắm lấy Mạnh Ninh bắt giác run lên.

"Hoàn Nhan Vũ... Nhan Vũ..." Nàng căng lớn đôi mắt, lăm lăm nhìn nam tử trước mặt. Đúng vậy, tại sao trước giờ nàng không nghĩ tới việc này chứ, tại sao không hề cảm thấy hai cái tên giống nhau như vậy?

Hoàn Nhan Vũ cuối cùng cũng buông tay, hần bỗng đứng dậy, ngơ ngác nhìn Tĩnh Nhi thật lâu, sau đó bật cười ha hả. Hần còn tưởng nàng kém cỏi như vậy, ngay cả tuyết lở năm đó cũng tránh không khỏi. Hần còn lo lắng cho nàng nên mới tìm Mạnh Ninh hỏi chuyện. Không ngờ nàng vẫn còn sống tốt, hơn nữa còn là hoàng đế Tây Lương.

Hoàng đế, thật khiến hần khiếp sợ. Hần còn nghĩ nếu được gặp lại, hần nhất định sẽ làm nàng cả kinh, nhưng bây giờ xem ra, nàng cũng khiến hần giật mình không nhỏ.

Trong lòng Hoàn Nhan Vũ không khỏi cao hứng, nhưng cao hứng đi qua, hần lại trở về bình tĩnh, trầm giọng: "Tìm không thấy? Ngươi dám nói với ta tìm không thấy?" Người hần muốn tìm rõ ràng là Bạc Hề Tĩnh, vậy mà nàng lại nói với hần không tìm thấy người? Còn nói nàng đã tận lực?

Mạnh Ninh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng động môi mấy lần nhưng nhìn thần sắc Tĩnh Nhi kỳ quái, nàng dứt khoát im lặng.

Tĩnh Nhi cũng không ngờ hần là hoàng đế Đông Việt, lúc này còn không nóng không lạnh hỏi chuyện tìm người. Kỳ thật, chẳng qua là vì bức họa kia bị nàng không cẩn thận làm ướt, nàng sao có thể ngờ sự tình lại trùng hợp như vậy?

Người hoàng đế Đông Việt muốn tìm là nàng?

Chỉ là...

Hai năm trôi qua, hần đúng là chưa từng thay đổi. Hần vẫn giống khi đó thích tìm phiền toái tới cho nàng. Ngừ khí bá đạo như vậy, hần đang hỏi tội nàng sao?

Trước thì chiếm ranh giới của Tây Lương không nói, hần còn muốn đem bào muội của mình gả cho nàng làm Hoàng hậu!

Hồ hập có chút khó khăn, Tĩnh Nhi đẩy nhẹ Mạnh Ninh ra, thấp giọng: "Ra ngoài chờ trầm."

Mạnh Ninh kinh hãi, nhưng nhìn sắc mặt Tĩnh Nhi không tốt, nàng cũng không dám nói chuyện, chỉ đành gật đầu ra ngoài.

Cửa phòng lần nữa đóng lại, không khí trong phòng đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Tĩnh Nhi khẽ cười: "Tìm thấy hay không thì quan trọng hả? Ngươi chẳng phải đã sớm biết thân phận của ta sao?" Bằng không, tại sao hần lại gửi bức họa tới nhờ nàng giúp đỡ tìm người? Tĩnh Nhi tin chắc Hoàn Nhan Vũ đã sớm biết nàng là hoàng đế Tây Lương, bức họa kia chính là muốn thị uy với nàng. Chỉ tiếc trời xui đất khiến để nàng không nhìn thấy, cho nên Hoàn Nhan Vũ mới bắt Mạnh Ninh.

Ánh mắt Hoàn Nhan Vũ trầm xuống, hắn còn định hỏi Tĩnh Nhi rốt cuộc đang có ý gì, nhưng bây giờ thì hay rồi, hắn còn bị nàng cản ngược lại. Nếu hắn biết hoàng đế Tây Lương là tiểu tử thú vị năm đó, hắn còn rảnh đi lo sống chết của nàng sao? Hắn tức giận tiến lên một bước: "Ngươi có ý gì hả?" Hắn khi nào đã trở thành kẻ dễ dàng như vậy?

Tĩnh Nhi cười nhạo một tiếng, liếc xéo hắn: "Muốn ta tin không phải, vậy ngươi lập tức mang muối muối của mình trở về Đông Việt đi!"

Hoàn Nhan Vũ trầm giọng: "Cứ như vậy mà trở về sao? Mặt mũi của ta có thể vứt đi nhưng Đông Việt thì không thể. Đến lúc đó liên hôn không thành, hai nước tiếp tục giao chiến, việc đó cả ta và ngươi đều không được."

Nghe hắn nói như vậy, Tĩnh Nhi càng thêm tức giận, lạnh lùng quát: "Muốn dùng chuyện hai nước giao chiến uy hiếp ta sao? Ngươi thật là ân oán phân minh đấy, dám đem cả chuyện quá khứ lôi ra!" Lúc đó bọn họ đều là những thiếu niên kinh cuồng, nói giận nói dối, nhưng lúc này liên quan tới quan hệ hai nước, bọn họ không thể tiếp tục khinh suất như trước được nữa.

.....

Bên trong, tiếng khắc khẩu mỗi lúc một lớn, người đứng hầu bên ngoài đều nhắm mắt, không ai dám tiến vào khuyên. Mạnh Ninh sắc mặt trắng bệch đứng cạnh Tôn Toàn, nàng nhìn không được, nhỏ giọng hỏi: "Tôn công công, Hoàng Thượng sẽ không sao chứ?" Nàng bắt đầu hối hận rồi, đáng lẽ lúc Hoàng Thượng kêu nàng ra nàng không nên nghe lời, hiện tại đứng ngoài này, nàng không thể lại vào trong nữa.

Sắc mặt Tôn Toàn ngưng trọng, hắn hầu hạ hoàng đế nhiều năm, tính tình của nàng hẵn hiểu. Hắn chưa từng thấy nàng tức giận như thế, tục ngữ có nói không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, huống hồ đối phương lại là hoàng đế Đông Việt, Hoàng Thượng hôm nay rốt cuộc bị làm sao vậy?

Từ Nhất Thịnh trước sau vẫn nắm chặt trường kiếm trong tay, thái dương rờn rờn mồ hôi. Dù sao nơi này cũng là hoàng thành Tây Lương, nếu thật sự nháo lớn, người bất lợi đương nhiên là bọn họ.

Mọi người vẫn lặng lẽ đứng chờ, đột nhiên "Bang" một tiếng, cửa phòng hung hăng bị đá văng ra. Sau đó, Tĩnh Nhi mang theo sắc mặt u ám lao thẳng ra ngoài, Tôn Toàn lên tiếng gọi nàng cũng không đáp.

Đám người Tôn Toàn lúc này chỉ đành đuổi theo.

Mạnh Ninh bất giác quay đầu, đã thấy Từ Nhất Thịnh nâng bước đi vào bên trong. Nàng thoáng chần chờ, cuối cùng cũng đành xong người rồi đi.

Từ Nhất Thịnh vội vàng đi vào thấy Hoàn Nhan Vũ dùng sức đánh một quyền lên bàn, ngực phập phồng kịch liệt. Hắn tiến nhanh lên, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Chuyện gì?

A, Hoàn Nhan Vũ cảm thấy chính mình lúc này thật giống thằng hề, hắn vì lo lắng cho an nguy của Tĩnh Nhi mới về tranh tìm nàng, không ngờ nàng lại cho rằng hắn sớm đã dựng mưu tính kế. Thậm chí chuyện biên giới, chuyện hòa thân, nàng đều cho rằng hắn một tay dựng lên kế hoạch để trả thù nàng đã từng chơi đùa hắn năm đó.

Hắn đường đường là một hoàng đế nhưng trong mắt nàng lại dễ dàng tới thế sao?

Hai năm, hắn quả thật đã thay đổi không ít, nhưng hắn vẫn luôn cho rằng thời điểm hắn ở cạnh nàng mới là khoảng thời gian sạch sẽ nhất đời này. Nhiều đêm, hắn cảm thấy hắn đã không còn là chính mình nữa, cứ lặng lẽ ngồi nhớ lại khoảng thời gian kia. Không tình phong huyết vũ, không người lừa ta gạt, khi ấy hắn vẫn là một hoàng tử nhân từ.

Nhưng hiện tại...

Hắn tự giễu mà cười, thì ra trong mắt nàng hắn chỉ là một tên chỉ biết rước tới phiền toái.

Hắn không nói lời nào, Từ Nhất Thịnh lại cẩn thận lên tiếng: "Hoàng Thượng, có phải vì chuyện hòa thân không?" Chuyện có thể khiến hoàng đế Tây Lương tức giận như vậy, ngoài việc đó ra, Từ Nhất Thịnh thật sự không nghĩ ra mặt khác.

Người phía sau chậm rãi ngồi xuống giường: "Nếu trẫm đã tới, chuyện hòa thân đương nhiên không do hắn quyết định!"

"Hoàng Thượng..."

Từ Nhất Thịnh còn chưa nói xong đã thấy Hoàn Nhan Vũ giờ tay ý bảo im lặng. Hắn trầm giọng: "Trẫm chính là muốn xem hắn không được thoải mái."

Không thể phủ nhận, khi biết hoàng đế Tây Lương chính là người hắn muốn tìm, hắn đã từng suy nghĩ có thể cùng nhau thương lượng. Nhưng hiện tại đã khác, nếu nàng đã coi hắn là người như vậy, vậy hắn sẽ khiến nàng sống không được yên.

Hậu vị Tây Lương, hắn nắm chắc rồi!

.....

Sau khi rời khỏi Hành cung, Tĩnh Nhi sai người đưa Mạnh Ninh về Mạnh phủ trước.

Mạnh Ninh cùng Tinh Nhi đi thẳng lên ngự giá, dọc đường, Mạnh Ninh vài lần định lên tiếng nói chuyện, nhưng nhìn thần sắc của hoàng đế, nàng chỉ đành im lặng. Nhớ lại bộ dáng Hoàng Thượng vọt vào Hành cung lúc này, còn cả thời điểm nói thích nàng...

Trái tim Mạnh Ninh vẫn không ngừng loạn nhịp, nàng lặng lẽ nhìn người bên cạnh, tuy gương mặt đó vẫn đang âm trầm lạnh lẽo nhưng trong lòng nàng lại có chút vui sướng.

"Hoàng Thượng, tới Mạnh phủ rồi."

Thanh âm của thái giám từ bên ngoài truyền tới, lúc này Tinh Nhi mới hoàn hồn, nhẹ giọng: "Trẫm chỉ đưa tới đây thôi, ngự vào phủ đi, mấy ngày nữa không có việc thì đừng ra ngoài." Lúc này ở trong phòng Hoàn Nhan Vũ, hắn còn huyền não nói nhất định phải mang Mạnh Ninh về Đông Việt. Chuyện này Tinh Nhi không biết giải quyết thế nào, nhưng cũng không thể nói với Mạnh Ninh, miễn để nàng lo lắng.

Mạnh Ninh chần chờ, chỉ đành gật đầu.

Nhảy xuống xe ngựa, đi về trước mấy bước, nàng đột nhiên quay đầu, vén màn lên hỏi: "Hoàng Thượng, chuyện ngài và hoàng đế Đông Việt cãi nhau... Quan trọng lắm sao?"

Việc này nói lớn không nói, nói nhỏ cũng không nhỏ, Tinh Nhi chỉ miễn cưỡng cười: "Việc này ngự không cần quan, vào đi."

Mạnh Ninh vẫn không chịu rời đi, lấy hết dũng khí tiếp tục: "Nếu vì ta mà ngài khó xử, ta... Ta sẽ làm theo ý hắn." Cha mẹ luôn dặn nàng phải chia sẻ với Hoàng Thượng, nhưng hôm nay Hoàng Thượng lại vì nàng mà đắc tội hoàng đế Đông Việt, như vậy phải làm sao đây?

Tinh Nhi không ngờ nàng sẽ nói như thế, bất giác nhíu mày: "Lời này về sau không được nói bậy, trong lòng trẫm hiểu rõ." Mạnh gia là công thần của Tây Lương, nếu ngay cả ái nữ của Mạnh thúc thúc nàng cũng không bảo vệ được, vậy làm sao xứng đáng với lòng trung thành của Mạnh gia dành cho nàng?

Ngự giá quay đầu rời đi, Mạnh Ninh vẫn đứng yên đó. Mười ngón tay thoáng buộc chặt, tuy rằng nàng lo lắng cho Hoàng Thượng, nhưng càng vì những lời vừa rồi mà vui vẻ.

Ngự giá đã không còn trong tầm mắt nhưng Mạnh Ninh vẫn đứng bất động.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của Mạnh Uy: "Tỷ, ngự giá của Hoàng Thượng đã đi rồi, tỷ còn đứng đây nhìn cái gì nữa hả?"

Mạnh Ninh giật mình, quay đầu nhìn đệ đệ, đó mặt nói: "Nói bậy gì thế?"

Mạnh Uy không sợ, bật cười ra tiếng: "Tỷ xem tỷ xem, xấu hổ rồi kia. Đệ đã sớm nhìn ra Hoàng Thượng rất thích tỷ mà. Bằng không sao nhiều năm như vậy ngài ấy không chịu nạp phi mà chỉ có mình tỷ tỷ mới được đứng bên cạnh Hoàng Thượng?"

Mặt Mạnh Ninh càng đỏ, vừa định mở miệng quát Mạnh Uy thì bên trong lại truyền tới giọng nói: "Nói bậy gì đó! Hoàng Thượng là người hai đứa có thể nghị luận sao?"

Tỷ đệ hai người quay đầu đã thấy Mạnh Trường Dạ đi ra, lời nói ần ần tức giận. Mạnh Uy im lặng, nhanh chóng vọt vào trong phủ. Mạnh Ninh cúi đầu, khẽ gọi một tiếng "Cha" rồi cũng muốn đi vào.

Mạnh Trường Dạ lại nói: "Ninh Nhi, Hoàng Thượng đối với con chỉ là... Tình cảm huynh muội."

Mạnh Ninh không khỏi kinh ngạc, từng này tuổi đầu, đây là lần đầu tiên phụ thân nhắc tới chuyện tình cảm nam nữ với nàng. Nàng có chút kinh hãi, càng không hiểu phụ thân đang có ý tứ gì. Trong lòng Hoàng Thượng nghĩ thế nào, phụ thân biết sao?

Chẳng qua xưa nay nàng không dám ngỗ nghịch với phụ thân, giờ phút này cũng không dám nhiều lời, nhột nhạt đáp vâng.

Mạnh Trường Dạ nhìn nữ nhi đi vào, cung mày vẫn chưa giãn ra. Trước giờ hắn không chú ý, nhưng xem ra điều Linh Tê lo lắng quả thật không sai. Thân phận của Hoàng Thượng không thể tùy tiện nói ra, biện pháp duy nhất lúc này chính là mau chóng tìm mối tốt gả nữ nhi ra ngoài.

.....

Sau khi hồi cung, Tinh Nhi cho mọi người lui xuống, một mình ngồi trên long sàng.

Hôm nay huân hương đốt có hơi nồng, nhưng nàng cũng không ý kiến, trong đầu không ngừng suy nghĩ, trái tim theo đó mà loạn nhịp.

Nàng biết trên đường trở về Tôn Toàn rất muốn hỏi nàng chuyện ở Hành cung, nhưng cuối cùng một chữ cũng chưa từng hỏi. Tinh Nhi biết hấn thắc mắc cái gì, kỳ thật ngay cả nàng cũng không rõ vì sao lại lớn tiếng với Hoàn Nhan Vũ. Mặc kệ ai là hoàng đế Đông Việt hay khách quý của Tây Lương, cho dù đôi phương không chiếm ba trăm ranh giới của Tây Lương thì nàng cũng không nên bắt kính với hoàng đế của bọn họ như vậy. Nhưng không biết tại sao, nàng vừa nhìn thấy gương mặt của Hoàn Nhan Vũ thì liền giận sôi máu, phảng phất như trong tiềm thức hấn căn bản không phải hoàng đế Đông Việt, hấn chỉ là Nhan Vũ, là một con người hồ nháo.

Nghĩ tới đây, Tinh Nhi nhíu mày, duỗi tay xoa xoa thái dương. Thật kỳ lạ, sao nàng lại có suy nghĩ như vậy chứ?

Nàng còn tưởng hấn vì cứu nàng mà chết trong trận tuyết lở hai năm trước, hiện giờ gặp lại, nàng không nên vui vẻ, không nên cảm ơn hấn sao? Tại sao nàng mới vào phòng đã không thêm suy nghĩ, giận dữ phần nộ như vậy chứ?

Đặc biệt là lúc hấn luôn mồm nói muốn nàng cười vì Thanh Nhã công chúa kia, còn hấn thì mang Mạnh Ninh trở về Đông Việt, Tĩnh Nhi như nỗi trăn lòi đình, hấn không thể cho hấn một đám.

Hai năm trước một chút tiện nghi hấn cũng không chiếm được, nên hai năm sau hấn muốn đề đầu cười cổ nàng sao?

"A... Hoàn Nhan Vũ!" Tĩnh Nhi đột nhiên đứng dậy, chờ, để nàng chờ xem!

.....

"Tiểu tử thúì..."

Ni non gọi ba từ đó, Hoàn Nhan Vũ bất giác mở mắt. Trên đầu là màn lụa màu đỏ, ánh nến gian ngoài vẫn lay động không ngừng. Hấn khẽ nhếch môi, thì ra chỉ là mơ thôi, nhưng tại sao vừa rồi hấn lại rõ ràng nghe thấy tiếng ai đó nghiêng răng nghiêng lợi gọi mình vậy chứ?

Bất giác xoa xoa hai tai, tiểu tử thúì kia phải cười muội muội hấn, còn hấn sẽ mang người trong lòng của tiểu tử thúì đi.

Ha ha...

Nghĩ tới đây, Hoàn Nhan Vũ nhin không được mà bật cười.

Tiểu tử thúì kia chắc là đang tức điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tuyết liên Thiên Sơn

Hành cung náo nhiệt một lúc cũng trở về an tĩnh.

Bạc Hề Li đứng trên hành lang chăm chú nhìn về cửa Hành cung, sau một lúc lâu, trên môi hiện lên nụ cười như có như không. Hấn biết, Hoàng Thượng hôm nay tới Hành cung chắc chắn không rảnh quản chuyện của hấn, chuyện của Mạnh Ninh chẳng lẽ còn chưa đủ làm Hoàng Thượng sút đầu mẻ trán sao? Hấn bất giác nhìn về phòng của Thanh Nhã công chúa, sau đó dứt khoát quay người rời khỏi. Chuyện để mất ba trăm dặm ranh giới không phải hấn tình nguyện, mà chuyện cưới công chúa Đông Việt hấn càng không muốn.

Ra tới sân, Bạc Hề Li đột nhiên nghe có người gọi mình: "Thế tử."

Bất giác quay đầu, lại thấy cửa sổ của căn phòng sườn đông mở, trong phòng ánh nến vẫn khẽ lay động. Hoàn Nhan Vũ cầm chén rượu dựa vào cửa cười nhìn. Đêm nay hấn không ngủ được, vốn định mở cửa hít thở không khí, nào ngờ lại gặp Bạc Hề Li.

Bạc Hề Li kinh ngạc, Hoàn Nhan Vũ đã nâng chén rượu lên, nói: "Thế tử có muốn tới uống mấy chén không?"

"Cái này..." Bạc Hề Li và hoàng đế Đông Việt chưa tiếp xúc nhiều, lúc này nhất thời cũng không nghĩ ra lý do hay để từ chối, chỉ đành nói: "Sắc trời đã không còn sớm..."

"Ha ha..." Hoàn Nhan Vũ cười ra tiếng cắt ngang lời hấn, híp mắt nói: "Thế tử chắc không muốn để Hoàng Thượng các người biết hai lần thế tử tới đây đều chưa gặp được Thanh Nhã chứ?"

Một câu làm Bạc Hề Li nói không ra lời. Người ngồi ở cửa sổ nhấp một ngụm rượu, cười mỹ mãn.

Tối nay không ngủ được, không ngờ hấn lại tìm được chuyện vui để làm.

.....

Buổi triều kết thúc, bên trong Càn Thừa cung truyền ra thanh âm phần nộ của Tĩnh Nhi.

"Người nói đêm qua Bạc Hề Li và hoàng đế Đông Việt uống rượu, còn nói cười với nhau nữa sao?"

Sắc mặt hoàng đế vô cùng khó coi, trên mặt Tô Doanh cũng không có ý cười, cẩn thận đáp: "Vâng." Hoàng Thượng phất hấn giám thị người ở Hành cung, tin tức này hấn phải do dự một hồi mới dám nói.

Thế tử và hoàng đế Đông Việt ở chung một chỗ, điều này nói lên điều gì? Xem ra chuyện Bạc Hề Li lần này để mất ba trăm dặm ranh giới cũng trở nên khả nghi hơn.

Sắc mặt Tô Doanh ngưng trọng, cũng khó trách Hoàng Thượng tức giận như vậy.

Tĩnh Nhi vung tay áo, thanh âm lạnh lùng: "Tôn Toàn, truyền Bạc Hề Li."

Tôn Toàn vội đáp rồi lui ra ngoài, trong chốc lát đã quay lại. Hắn có chút bối rối, tiến lên nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, hoàng đế Đông Việt tới."

Tĩnh Nhi nhíu mày: "Hắn tới làm gì? Nói trăm rất bận, không gặp!" Đối với Hoàn Nhan Vũ, nàng thật sự không muốn gặp.

Tôn Toàn khó xử, nhưng nhìn bộ dáng kiên định của nàng hắn cũng không tiện nói nhiều, chỉ đành ra ngoài truyền lời.

Tô Doanh chần chờ một lát, rốt cuộc cũng lên tiếng: "Hoàng Thượng, đối phương tốt xấu gì cũng là hoàng đế Đông Việt, ngài làm như vậy sợ là..."

"Sợ cái gì?" Nàng liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh, "Tô ái khanh cũng muốn cùng hắn uống rượu nói chuyện sao?"

Tô Doanh sợ hãi, lập tức quỳ xuống: "Vi thần không dám!"

Tĩnh Nhi nhìn hắn, thấp giọng: "Không dám thì tốt."

Vừa nói xong, Tôn Toàn từ bên ngoài lại chạy vào. Lúc này hắn đi lên trước, nói nhỏ mấy câu bên tai Tĩnh Nhi, nàng giật mình hỏi lại: "Thật sao?"

Tôn Toàn gật đầu: "Ngài ấy còn nói, nếu không ngài ấy tự mình tới làm gì."

Nghe vậy, Tĩnh Nhi bất giác đứng lên, đáy mắt hiện lên một tia vui sướng nhưng sau đó lập tức bình tĩnh trở lại. Nàng nghĩ nghĩ, mới nói: "Mời bọn họ tới thiên điện, nói một lát trăm sẽ tới." Tôn Toàn nhận lệnh, Tĩnh Nhi lại nói: "Trăm nhớ mấy ngày trước hình như lúc Hiện Vũ Vương phi tới có mang theo mấy món đặc sản đúng không?"

Tôn Toàn ngần ra, sau đó gật đầu: "Dạ vâng, có một ít, sao Hoàng Thượng lại hỏi việc này?"

Ánh mắt Tĩnh Nhi nhìn xuống Tô Doanh bên dưới, cười nói: "Tô ái khanh hãy tới Hành cung một chuyến tặng cho Thanh Nhã công chúa đi, cứ nói là thế tử mang đặc sản tới."

Tô Doanh nhíu mày, nhưng chỉ đành đồng ý. Hắn lui ra ngoài, xa xa đã nhìn thấy bóng lưng của Hoàn Nhan Vũ và Từ Nhất Thịnh, không khỏi giật mình. Tô Doanh không khỏi quay đầu, hắn thật không rõ hoàng đế Đông Việt đã nói cái gì lại khiến Hoàng Thượng thay đổi chủ ý như vậy.

Chẳng qua giờ phút này, hắn phải tới Hành cung, không kịp suy nghĩ nhiều.

Để Tôn Toàn đưa Hoàn Nhan Vũ tới thiên điện, Tĩnh Nhi một mình ngồi trong tẩm cung một lát. Sau đó Liên Vũ và Tương Tầm vào giúp nàng thay y phục, nàng mới đứng dậy ra ngoài.

Ngự giá sớm đã chuẩn bị, Tương Tầm vén màn giúp nàng. Tĩnh Nhi nâng bước vào trong, đột nhiên quay đầu: "Các người không cần đi theo."

Hai cung nữ gật đầu, cung kính lui qua một bên.

Ngự giá dừng trước Hành đài, Tôn Toàn bên ngoài liền tiến lên đỡ nàng. Tĩnh Nhi khẽ ngược mắt đã nhìn thấy Từ Nhất Thịnh, Tôn Toàn vội giải thích: "Hoàng Thượng, hoàng đế Đông Việt muốn nói chuyện riêng với ngài."

Tĩnh Nhi "Ừ" một tiếng, cũng không nói nhiều.

Các cung nhân đều đứng ngoài chờ.

Bên trong có chút an tĩnh, ngọn gió thổi theo cửa sổ đang mở thổi vào, làm rèm châu phát ra tiếng vang rất nhỏ. Tĩnh Nhi nâng bước vào trong, sau màn lụa đã thấy Hoàn Nhan Vũ dựa lưng vào ghế, hơn nữa lại còn đang ngủ.

Tĩnh Nhi nhíu mày, lập tức tiến đến trước mặt hắn, duỗi tay quơ quơ vẫn không thấy hắn mở mắt. Tĩnh Nhi trầm giọng: "Hoàn Nhan Vũ, người đừng giả bộ với ta." Là hắn chủ động tới gặp nàng, hiện giờ tới rồi lại còn ngủ sao?

Người trước mặt đột nhiên tỉnh giấc, đột nhiên thấy rõ Tĩnh Nhi, hắn cười rộ lên, ngồi thẳng người dậy: "Giả bộ cái gì, đêm qua ta không chợp mắt, không phải người sớm biết rồi sao?" Thái giám tới theo dõi hắn còn ít sao? Bây giờ nàng còn nói hắn giả bộ?

Tĩnh Nhi ghen lời, nàng cũng không muốn nhiều lời với hắn, trực tiếp đi vào vấn đề: "Chuyện đó ta tính sổ với người sau. Vừa rồi người nói với Tôn Toàn trong tay người có tuyết liên Thiên Sơn đúng không?" Hai năm trước nàng tự mình lên Thiên Sơn nhưng đáng tiếc không tìm được tuyết liên. Mấy năm nay thân thể phụ hoàng vẫn luôn không tốt, nàng lại không có thời gian đi tìm lần nữa.

Trên mặt Hoàn Nhan Vũ lộ ra thần sắc kinh ngạc, sau một lúc lâu mới nói: "Vậy sao? Ta chỉ nói là ta muốn hỏi người đã tìm thấy tuyết liên Thiên Sơn chưa, chẳng lẽ người của người truyền lời sai sao?"

Tĩnh Nhi vừa ngồi xuống, nghe xong nhin không được liền đứng lên, phẫn nộ nhìn nam tử trước mặt: "Ngươi gạt ta!"

Tôn Toàn theo nàng nhiều năm như vậy, trước nay làm việc luôn cẩn thận, sao có thể nói bậy chứ? Rõ ràng là Hoàn Nhan Vũ giở trò, hắn biết chỉ cần là chuyện liên quan tới tuyết liên Thiên Sơn, nàng nhất định sẽ gặp hắn. Nhưng đúng lúc nàng lại ngốc như vậy, thật sự để hắn lừa mình! Nàng nên sớm nghĩ tới, trong tay Hoàn Nhan Vũ làm gì có tuyết liên Thiên Sơn?

Xoay người định ra ngoài, Hoàn Nhan Vũ lập tức chạy tới chắn trước người nàng, cười cười: "Lão bằng hữu muốn ôn chuyện cũng khó vậy sao? Sao thế, ngồi xuống uống ngụm trà cũng không được hả?"

"Ta và ngươi không có gì để nói!" Hắn làm nhiều chuyện khiến nàng tức giận như vậy, hiện giờ còn dám lấy tuyết liên Thiên Sơn ra đùa giỡn, chỉ cần bắt cứ sự tình gì liên quan tới phụ hoàng nàng đều không thể tha thứ!

Hoàn Nhan Vũ vẫn cười: "Làm hoàng đế rồi, tính tình của ngươi càng ngày càng không tốt." Xem ra mấy năm nay, ngôi vị hoàng đế này cũng không dễ làm.

Tĩnh Nhi cười lạnh: "Ta còn có việc, không tiếp."

Hoàn Nhan Vũ cũng không cản nàng, tùy ý để nàng đi tới cửa, thong dong nói chuyện: "Là vội đi gặp Bạc Hề Li sao?"

Bàn tay vừa chạm tới chốt cửa, Tĩnh Nhi lại nghe người phía sau tiếp tục: "Chẳng qua là uống mấy chén thôi, có thể gây ra chuyện gì? Nếu ngươi không chê, tối nay ta cũng có thể cùng ngươi uống rượu."

Tĩnh Nhi cảm thấy nàng và hắn thật sự là ông nói gà bà nói vịt, chẳng lẽ hắn cho rằng nàng chỉ bức bối chuyện hắn và Bạc Hề Li uống rượu thôi sao? Sao hắn không nghĩ hắn và Bạc Hề Li đang có thân phận gì hả?

Hoàng đế Đông Việt và thế tử Tây Lương há có thể tùy tiện uống rượu nói chuyện riêng với nhau sao?

Tĩnh Nhi không trả lời, lập tức mở cửa phòng ra.

Hoàn Nhan Vũ vẫn duy trì nụ cười trên mặt: "Ta biết ngươi kêu thế tử tới Hành cung làm gì, ta dùng ba trăm dặm ranh giới làm sinh lễ cho Thanh Nhã, chẳng lẽ không đủ để ngươi cho muội ấy hậu vị sao?"

Cánh cửa nửa mở ra rồi cuộc cũng dừng lại, Tĩnh Nhi nhin không được quay đầu nhìn, Hoàn Nhan Vũ liền tiếp tục: "Đặc biệt là sau khi nhìn thấy hoàng đế Tây Lương, ta càng cảm thấy Thanh Nhã gả cho ngươi sẽ được hạnh phúc."

"Một người có thể tận tâm tận lực với phụ hoàng như vậy, sao có thể không đối tốt với thế tử của mình chứ?"

"Ngươi chưa thấy Thanh Nhã đó thôi, nếu ngươi gặp muội ấy nhất định sẽ rất thích. Thanh Nhã của chúng ta không chỉ tinh thông cảm kỳ thi họa, hơn nữa tính tình còn dịu dàng như ngọc, là đệ nhất mỹ nhân có tiếng ở Đông Việt đó."

...

Hoàn Nhan Vũ càng nói càng hăng say, hoàn toàn không để ý sắc mặt Tĩnh Nhi đã xanh mét.

"Ngươi thật sự cảm thấy ta có thể cho muội muội ngươi hạnh phúc sao?"

Hoàn Nhan Vũ sừng sốt, hắn rõ ràng không ngờ nàng sẽ trả lời như vậy, đột nhiên nói qua chuyện khác: "Nhắc tới vị Mạnh tiểu thư kia, ta thật sự rất thích nàng, ta sẽ cho người tới Mạnh phủ cầu hôn."

Tĩnh Nhi giật mình: "Ngươi nói cái gì?"

"À, ta nói ta sẽ tới Mạnh phủ cầu hôn, ngươi không nghe rõ sao?" Hoàn Nhan Vũ đắc ý nhìn nàng, "Hơn nữa, Mạnh tướng quân sẽ đồng ý."

Tĩnh Nhi cũng không biết những lời này của hắn là thật hay giả, nàng chỉ tức giận mở miệng: "Ngươi cho rằng làm như thế ta sẽ cam tâm tình nguyện cưới Thanh Nhã công chúa sao?"

Hoàn Nhan Vũ đột nhiên cảm thấy yên tâm, lui lại mấy bước, thong dong ngồi xuống ghế, cười nói: "Sẽ."

"Mơ tưởng!" Hắn đã nói như vậy, Tĩnh Nhi cũng không định che giấu suy nghĩ, nàng tin Hoàn Nhan Vũ cũng biết vì sao nàng không muốn cưới công chúa Đông Việt.

Hoàn Nhan Vũ chăm chú nhìn nàng, băng quơ lên tiếng: "Nếu ta nói sẽ dùng tuyết liên Thiên Sơn trao đổi với ngươi thì sao?"

"Ngươi gạt ta!" Vừa rồi hắn còn nói căn bản không có tuyết liên Thiên Sơn, Tĩnh Nhi tin trí nhớ của hắn sẽ không kém như vậy.

Hoàn Nhan Vũ vẫn nhìn nàng, cười nhẹ: "Có đôi khi, ta sẽ nói thật. Tỳ như, lần này."

Sắc mặt Tinh Nhi lập tức thay đổi, trầm giọng: "Ta không tin!"

Hoàn Nhan Vũ đứng dậy, tiến tới cửa, nói nhỏ bên tai nàng: "Người sẽ tin, bởi vì người không cam tâm hai năm trước bản thân không tìm được tuyết liên Thiên Sơn."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hẹn gặp hần

Gió trong hoàng cung đã bắt đầu nổi lớn, mây trắng theo đó mà nhẹ nhàng tung bay.

Tôn Toàn thấy Hoàn Nhan Vũ rời khỏi thiên điện, ánh mắt theo bản năng nhìn ra sau hần, lại không thấy bóng lưng của Tinh Nhi. Từ Nhất Thịnh đuổi theo, hần bắt gặp quay đầu nhìn thiên điện phía sau, thấy Hoàn Nhan Vũ không nói gì, giờ phút này hần không tiện lên tiếng. Đợi hai người đi xa, hần mới nhịn không được mà hỏi: "Hoàng Thượng, hần nói thế nào?" Từ Nhất Thịnh cũng không biết vì sao sắc mặt Hoàng Thượng lại kỳ quái như vậy, chẳng lẽ hoàng đế Tây Lương không đồng ý điều kiện của bọn họ sao?

Hoàn Nhan Vũ cười nhạo một tiếng, nói nhỏ: "Còn có thể nói thế nào, hần sẽ đồng ý." Trong mắt của Tinh Nhi, phụ hoàng là người quan trọng nhất, nàng không giống hần, nàng cần bản là người dễ mềm lòng.

Nghĩ tới đây, bước chân của Hoàn Nhan Vũ chậm lại. Từ Nhất Thịnh nhẹ giọng: "Kỳ thật Hoàng Thượng không cần khách khí với hần." Nói cho cùng, sự tình lần này Tây Lương đang ở thế hạ phong, người Tây Lương còn gì để kiêu ngạo với bọn họ nữa chứ?

Hoàn Nhan Vũ nhú mày, lần này tới Tây Lương, hậu vị kia hần nhất định phải có được. Nếu hoàng đế Tây Lương không đồng ý, dẫn tới chiến tranh, Bạc Hề Tĩnh sẽ mất đi lòng dân, chỉ là...

A.

Hoàn Nhan Vũ nhịn không được cười ra tiếng, hần chỉ là không ngờ hoàng đế Tây Lương lại là người hần tìm kiếm bấy lâu.

Cái người từng khiến hần hăm mộ không thôi.

Nếu không, chuyện hòa thân hần sẽ không để kéo dài như vậy.

Tuyết liên Thiên Sơn hôm đó vốn dĩ phải đưa cho nàng, chỉ là thân phận hoàng đế Tây Lương này khiến hần trở tay không kịp, cho nên cuối cùng, hần mới đem lợi thế này ép nàng hòa thân.

Mà hiện tại, hần dường như đã chọc tới giới hạn cuối cùng của nàng.

Nhớ lại bộ dáng tức giận đó, Hoàn Nhan Vũ có chút đắc ý. Hai năm trước, khi bọn họ vẫn còn là những hoàng tử tự do tự tại, nàng còn khi dễ hần khắp nơi, khiến hần một chút năng lực phản kích cũng không có. Nhưng hiện tại, mọi thứ rốt cuộc cũng đã khác xưa.

Bất giác xoa xoa cánh tay của mình, khi đó hần hứng thú bưng bưng khi phát hiện nàng đã rơi vào mưu kế của mình, lại không ngờ còn bị nàng đâm cho một tiêu. Bây giờ nhớ lại, tất cả dường như đã trở nên xa xôi. Hoàn Nhan Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, cảnh sắc trước mặt dường như hiện lên hình ảnh một người.

"Hoàng Thượng đang nghĩ gì vậy?" Từ Nhất Thịnh thấy hần không nói lời nào, liền cẩn thận hỏi.

Hoàn Nhan Vũ hoàn hồn, cười nhạo: "Trẫm chỉ là nhớ lại hai năm trước từng nhận lời cho hần một dân mỹ nhân. Nhất Thịnh, người nói xem trẫm có được tính là nuốt lời không?"

Từ Nhất Thịnh đương nhiên hiểu rõ hần ám chỉ điều gì, nếu hoàng đế Tây Lương đã nói thích Mạnh tiểu thư kia, vậy Hoàng Thượng sẽ dùng trăm phương nghìn kế cướp nàng về Đông Việt. Từ Nhất Thịnh mở miệng đáp: "Công chúa là đệ nhất mỹ nhân của Đông Việt chúng ta, đủ để đổi lấy một trăm." Dừng một lát, hần lại hỏi: "Chuyện của Mạnh tiểu thư, Hoàng Thượng nghiêm túc sao?"

Ngón tay chậm rãi xoay ngọc ban chỉ, Hoàn Nhan Vũ khẽ cười, nói: "Trẫm giống đang đùa giỡn lắm sao? Việc đó, trẫm đã đồng ý với Thanh Nhã."

Từ Nhất Thịnh ngẩn ra, người trước mặt đã nhanh chóng gia tăng tốc độ, giờ phút này hần cũng không tiện nhiều lời, chỉ đành đuổi theo.

.....

Tô Doanh đứng trước cửa Hành cung thật lâu mới quyết định đi vào, cung nữ phía sau cẩn thận mang đặc sản của Hiến quốc đi theo.

Cung nhân vào thông truyền, chốc lát sau, một cung nữ mặc áo xanh đi ra, cung kính nói: "Tô đại nhân, công chúa chúng ta nói nam nữ khác biệt, nếu ngài có gì muốn nói cứ nói ở đây, nô tỳ sẽ vào truyền lời."

Nghe vậy, Tô Doanh mới thở phào nhẹ nhõm. Ban đầu hắn còn do dự không biết có nên vào khuê phòng công chúa hay không, nhưng nếu Thanh Nhã công chúa đã nói thế, vậy sự tình không còn gì tốt hơn.

Hắn vội cười nói: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là thể tử chúng ta có mang ít đặc sản từ Hiến quốc tới, lệnh ta mang cho công chúa dùng thử." Hắn quay đầu nhìn cung nữ phía sau, cung nữ hiểu ý, vội vàng giao đồ cho người Đông Việt.

Cung nữ áo xanh vội cảm tạ, thấy Tô Doanh liền xoay người rồi đi, nàng gọi hắn lại, chân chờ một lúc mới nói: "Tô đại nhân xin dừng bước, công chúa chúng ta có mấy câu muốn nhớ ngài mang về cho hoàng đế bệ hạ."

"Vậy sao?" Tô Doanh cảm thấy kỳ lạ mà nhìn cung nữ trước mặt, rõ ràng hắn vừa nói đồ của thể tử mang tới, tại sao Thanh Nhã công chúa lại có chuyện muốn nói với Hoàng Thượng?

Cung nữ áo xanh lấy một phong thư từ trong tay áo đưa cho Tô Doanh, cười nói: "Những điều công chúa muốn nói đều ở bên trong, phiền Tô đại nhân đưa cho hoàng đế bệ hạ."

Tô Doanh nhận lấy, gật đầu: "Nói với công chúa, ta nhất định sẽ chuyển thư giúp nàng."

Tô Doanh ra ngoài, ở một góc sân, Hoàn Nhan Vũ và Từ Nhất Thịnh đang yên lặng quan sát.

"Hoàng Thượng..."

Từ Nhất Thịnh vừa lên tiếng đã thấy Hoàn Nhan Vũ đi nhanh qua phòng của Thanh Nhã công chúa. Cung nữ áo xanh kinh hãi, vội vàng hành lễ.

Cửa phòng bị đẩy ra, xuyên qua tấm màn có thể mơ hồ nhìn thấy dáng người yếu điệu của nam tử, thanh âm dịu dàng của nàng cũng theo đó truyền tới: "Đồ đã đưa rồi sao?"

Giọng nói của cung nữ còn chưa truyền tới, rèm châu phía sau đã đóng đưa kịch liệt, Thanh Nhã công chúa quay đầu đã đụng phải ánh mắt thâm trầm của Hoàn Nhan Vũ. Nàng ngẩn ra, sau đó buông đồ thêu trong tay xuống, khẽ cười: "Muốn gặp hoàng huynh thật khó, Thanh Nhã qua tìm huynh không gặp, mời huynh huynh cũng không tới, hôm nay sao lại đột ngột như vậy." Nàng thông dong đứng lên, nói: "Người đâu, dâng trà."

"Không cần." Hoàn Nhan Vũ nhú mày, trực tiếp hỏi: "Đưa cho hắn thứ gì?"

Thanh Nhã công chúa mỉm cười, nói nhỏ: "Là thứ hoàng huynh chờ mong."

"Thứ gì?" Hoàn Nhan Vũ nặng nề hỏi lại.

"Hoàng huynh từng nói muốn Thanh Nhã dùng mỹ mạo của mình giành lấy trái tim của hoàng đế Tây Lương, nhưng hắn thậm chí còn chưa từng có ý muốn gặp Thanh Nhã. Thanh Nhã không còn cách nào khác, chỉ đành đánh đòn phủ đầu." Nàng tiến lên kéo ghế dựa ra, nhìn hắn cười, "Hoàng huynh không ngồi sao?"

Hoàn Nhan Vũ ngồi xuống, nữ tử trước mặt cũng ngồi xuống theo, nghe Hoàn Nhan Vũ cười lạnh: "Trẫm thật không ngờ muội lại nghe lời như vậy."

Thanh Nhã công chúa vẫn cười ôn hòa, lời nói vô cùng mềm mại: "Có nghe lời hay không muội cũng đã đồng ý với huynh tới Tây Lương." Nàng khẽ cười, bỗng nhiên nói sang chuyện khác, "Thời gian trôi qua thật nhanh, không phải sao? Nhớ khi chúng ta còn nhỏ, hoàng huynh thường bắt đom đóm cho Thanh Nhã, lên Lục hoàng tỷ tặng lồng đèn cho muội, còn tìm họa sư tốt nhất trong cung vẽ tranh cho muội..."

"Thanh Nhã, cảm miệng!" Hắn lạnh lùng cắt ngang, sắc mặt đột nhiên xanh mét.

Thanh Nhã công chúa miễn cưỡng cười, nghiêng mặt nói: "Nhưng tất cả đều đã không thể quay về được nữa, hoàng huynh, nếu lúc trước muội không..."

"Trẫm kêu muội cảm miệng, có nghe hay không!" Một quyền thật mạnh giáng xuống bàn, hắn đột nhiên đứng lên.

Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh, vội vàng đẩy cửa vọt vào, lại nghe nam tử bên trong quát lớn: "Cút hết ra ngoài cho trẫm!"

Cung nhân sợ hãi vội lui ra ngoài, Hoàn Nhan Vũ quay đầu nhìn Thanh Nhã công chúa đang ngồi ghế trên, trầm giọng: "Muội cho rằng trẫm sẽ mềm lòng nữa sao? Thanh Nhã, trẫm đã không còn là người đó trước kia."

Thanh Nhã công chúa gật đầu: "Muội biết. Muội cũng biết vì sao hoàng huynh lại chọn muội liên hôn với Tây Lương. Huynh chẳng phải chỉ muốn liên hôn với Tây Lương thôi sao?"

Hoàn Nhan Vũ chân động, bật thốt lên hỏi: "Muội có ý gì?"

Thanh Nhã công chúa kiên định nói: "Nếu hoàng đế Tây Lương đã không muốn liên hôn, vậy sao chúng ta không thể đổi người? Tỳ như, vị thể tử Hiến quốc kia."

"Muội nói cái gì?"

"Hoàng huynh cảm thấy không tốt sao? Thế tử Hiền quốc đề mắt ba trăm dặm ranh giới, hoàng đế Tây Lương chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hần, vì vậy, chúng ta giúp thế tử diệt trừ hoàng đế Tây Lương, mọi người cuối cùng không phải đều vui vẻ sao?"

Sắc mặt Hoàn Nhan Vũ thay đổi, Thanh Nhã công chúa lại nói: "Đúng lúc hôm nay thế tử mang đồ Hiền quốc tới tặng, đây là cơ hội để chúng ta vu oan giá họa, đến lúc đó mũi tên nhắm thẳng vào thế tử, hần sẽ không thể không hợp tác với chúng ta."

Hoàn Nhan Vũ bóp chặt cổ tay của nàng, nhấn mạnh từng câu từng chữ hỏi: "Muội rốt cuộc đã truyền cho hần cái gì?"

Thanh Nhã công chúa đau tới nhủu mày, nhưng vẫn duy trì nụ cười: "Đây chẳng lẽ không phải hy vọng của hoàng huynh sao? Thanh Nhã còn nhớ lúc tới, hoàng huynh nói nhất định phải có được một nửa giang sơn của Tây Lương, hoàng đế Tây ương không hòa thân, hoàng huynh chẳng lẽ sẽ để yên sao?"

Hần chắc chắn sẽ không để yên, nếu không phải để ý thân phận của hoàng đế Tây Lương, hần sẽ càng dùng nhiều chiêu ép bức Bạc Hề Tĩnh. Chỉ là hiện tại, hần không muốn ép nàng, một chút cũng không.

Hần gia tăng lực trên cánh tay, thanh âm âm trầm tới đáng sợ: "Muội tốt nhất đừng ép thăm!"

Thanh Nhã công chúa đau tới sắc mặt cũng thay đổi nhưng nàng lại không rên, chăm chăm nhìn Hoàn Nhan Vũ thật lâu, mới hỏi: "Vì sao?"

Một câu "Vì sao" đột ngột này khiến Hoàn Nhan Vũ ngẹn lời.

Nàng lại hỏi: "Vì sao hoàng huynh lại do dự? Chẳng lẽ huynh thật sự yêu vị Mạnh tiểu thư kia rồi sao? Nhưng nếu thật là vậy, huynh không nên hận hoàng đế Tây Lương sao? Nếu không có hần, Mạnh tiểu thư hoàn toàn sẽ thuộc về huynh."

Khiến Mạnh Ninh hoàn toàn trở thành người của hần, hần dường như chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Hần chỉ là...

Hai năm trước quen biết người kia, hình bóng đó thường hiện lên trong tâm trí của hần. Ở cạnh nàng, hần lúc nào cũng cảm thấy thoải mái, ấm áp. Huynh đệ tỷ muội trong cung tuy nhiều, nhưng rốt cuộc ai nấy đều sống dưới một tấm mặt nạ, không thể tin tưởng. Hần hâm mộ phụ hoàng nàng chỉ có mình nàng, càng hưởng thụ khoảnh khắc không lo không nghĩ khi ở cạnh nàng.

Những hồi ức đó là thứ đẹp nhất trong cuộc đời này, hần không muốn tự tay hủy hoại nó.

Trong phòng công chúa truyền tới tiếng hét phẫn nộ của Hoàng Thượng, sau đó lại trở nên an tĩnh. Cung nhân canh giữ bên ngoài cũng không dám nói chuyện.

Thời gian cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc sắc trời đã tối.

Không khí trong phòng vẫn khàn trướng như vậy, cánh tay của Thanh Nhã công chúa đã dần hiện lên tia xanh tím, nàng lại phảng phất như không biết đau. Nàng nhìn ra cửa sổ, mở miệng: "Đêm nay muội hẹn hoàng đế Tây Lương tới, kỳ thật là cho người phục kích hần, sau đó giả họa cho thế tử. Đến lúc đó, chứng cứ đầy đủ, thế tử chỉ có thể hợp tác với chúng ta. Tất cả đều là những thứ hoàng huynh muốn nhìn thấy, chỉ cần Tây Lương và Đông Việt liên hôn, huynh hà tất để ý hoàng đế Tây Lương là ai chứ?"

Đôi mắt Hoàn Nhan Vũ căng lớn, sau đó cười nhạt: "Hần sẽ không đi!"

Bạc Hề Tĩnh chán ghét Thanh Nhã công chúa như vậy, thậm chí còn dùng trăm phương ngàn kế để Bạc Hề Li tới lấy lòng công chúa, đêm nay sao nàng có thể theo hèn mà tới?

Nghĩ tới đây, trái tim buộc chặt dường như cũng buông xuống.

Thanh Nhã công chúa lại khẽ cười: "Nhưng muội đã nói với hần trong tay muội có thiên sơn Tuyết Liên, chỉ cần hần tới, muội sẽ cho hần." Thấy sắc mặt Hoàn Nhan Vũ thay đổi, nàng vẫn cười, "Muội không cần thận nghe hoàng huynh và Từ đại nhân nói chuyện, Thanh Nhã có lẽ sẽ không nghe nhầm chứ?"

Hoàn Nhan Vũ dường như tức giận tới cực điểm, hần cơ hồ đã nghiêng răng nghiêng lợi: "Muội hẹn hần ở đâu?"

Thanh Nhã công chúa thông dong nhìn ra sắc trời bên ngoài, tỏ vẻ tiếc nuối: "Lúc này sợ là đã không còn kịp."

"Ở đâu?" Hoàn Nhan Vũ nặng nề hỏi.

...

Đám người Từ Nhất Thịnh còn ở bên ngoài chờ, đột nhiên thấy cửa phòng bị đá văng ra, Hoàn Nhan Vũ từ bên trong vọt tới.

"Hoàng Thượng..." Từ Nhất Thịnh đuổi theo, chạy tới cửa đã thấy Hoàn Nhan Vũ nhảy lên lưng ngựa phóng đi. Từ Nhất Thịnh hét to một tiếng "Hoàng Thượng", bên ngoài đúng lúc chỉ có một con ngựa, hần chỉ đành vội vã kêu thị vệ chuẩn bị.

Hoàn Nhan Vũ quát roi, trong đầu chỉ toàn những lời Thanh Nhã vừa nói với hắn. Hắn cắn răng, đây quả thật là kết quả hắn muốn, nhưng lúc này cũng là kết quả hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Giá!

Hắn hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt Bạc Hề Tĩnh, hận không thể biết nàng có bị sao hay không.

Sắc trời đã tối, cửa thành sớm đã đóng chặt, Hoàn Nhan Vũ phóng tới đưa ra kim bài trong tay làm tướng sĩ thủ thành giật mình. Bọn họ đương nhiên nhận là đây là lệnh bài Đông Việt, tuy không biết người tới là ai nhưng bọn họ chỉ đành cho đi. Dù sao Hoàng Thượng chưa từng hạ lệnh hạn chế hành động của người Đông Việt.

Con ngựa là loại ngựa tốt nhất, rất nhanh đã chạy được mười mấy dặm đường.

Thanh Nhã nói hẹn gặp hoàng đế Tây Lương ở Thập Li Đình ở ngoại thành, Hoàn Nhan Vũ mở to hai mắt, quả nhiên ở mái đình xa xa nhìn thấy một bóng lưng. Tới gần, Hoàn Nhan Vũ nhảy xuống ngựa, nhìn rõ phục sức người trước mặt, trái tim hắn mới thoáng buông lỏng, chạy lên nói: "Tuyệt liên Thiên Sơn người muốn không phải ta đã nói cho người rồi sao? Chẳng lẽ người thật sự tin trong tay Thanh Nhã có sao?"

Hắn tiến lên, duỗi tay đè bả vai người nọ. Người trước mặt đột nhiên xoay người, Hoàn Nhan Vũ sững sốt, hắn không ngờ người ở trong đình không phải Tĩnh Nhi, mà là một kẻ bịt mặt.

Bỗng dưng, dưới bụng truyền tới cơn đau, hắn cúi đầu đã thấy chuỗi kiếm đâm vào thân thể hắn.

Lúc này, Hoàn Nhan Vũ phảng phất liên hệ tất cả những gì xảy ra, khóe miệng cong lên ý cười.

Thì ra là thế!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hắn sờ soạng nàng

Hoàn Nhan Vũ giữ chặt cánh tay người nọ, cắn răng hỏi: "Muội ấy đã cho người lợi lộc gì?"

Ánh mắt người bịt mặt trở nên sắc bén, giọng nói cũng nặng nề: "Là Hoàng Thượng không nhận lời."

Cánh tay dùng sức đâm thanh chùy thủ vào sâu hơn, đột nhiên trong màn đêm có tiếng người quát lớn: "Kẻ nào?"

Hai người trong đình theo bản năng quay đầu, khoảng cách tuy hơi xa nhưng Hoàn Nhan Vũ vừa nhìn liền nhận ra Tĩnh Nhi. Hắn không khỏi sững sốt, không tin lúc này nàng sẽ tới đây.

Thời điểm biết người trong đình không phải Tĩnh Nhi, hơn nữa cách ăn mặc lại gần giống nàng, Hoàn Nhan Vũ liền biết chính mình đã rơi vào cái bẫy của Thanh Nhã công chúa.

Người nàng muốn giết căn bản không phải hoàng đế Tây Lương, mà là hắn!

Giờ phút này thấy Tĩnh Nhi xuất hiện ở đây, Hoàn Nhan Vũ càng kinh ngạc không thôi.

Tĩnh Nhi cười ngựa xông tới, không biết tại sao, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy bất an.

Người bịt mặt cũng giật mình, hiện tại cửa thành Dinh Kinh đã đóng, nơi này lại khá xa kinh thành, tại sao lại có người xuất hiện ở đây? Hơn nữa hình như còn quen Hoàn Nhan Vũ?

Người bịt mặt căng thẳng, con ngựa trước mặt đã tới gần, người bên trên nhảy xuống, lập tức duỗi tay đánh về phía này. Người bịt mặt kinh hoàng lui về sau nửa bước, hắn không nghĩ nhiều, một chương đẩy Hoàn Nhan Vũ xuống sườn núi cạnh mái đình.

Trái tim Tĩnh Nhi trầm xuống, nhanh chóng nhảy tới, miễn cưỡng kéo lại ống tay áo của Hoàn Nhan Vũ. "Xẹt" một tiếng, Tĩnh Nhi cắn răng, một tay nàng giữ chặt rào chắn trên đình, thân thể hai người cứ treo lơ lửng như thế.

Tĩnh Nhi theo bản năng cúi đầu nhìn người bên dưới, lại nghe hắn kêu "Cẩn thận", lúc ngược mắt liền thấy một thanh đao đang dùng sức đâm xuống. Tĩnh Nhi cả kinh, bàn tay nắm rào chắn cuối cùng cũng buông ra, nàng kinh hô một tiếng, cùng Hoàn Nhan Vũ lăn xuống sườn núi.

Người bịt mặt định nhảy xuống xem xét, lại nghe phía sau truyền tới tiếng vó ngựa. Hắn kinh ngạc quay đầu, trong lòng không khỏi chần chờ, cuối cùng

xoay người, thuận tiện nhảy lên lưng ngựa rồi đi.

Tôn Toàn dẫn đầu thấy người phía trước vội vàng rời đi, hần cả kinh hô to: "Chủ thượng, chủ thượng ngài chậm một chút!"

"Mau mau!" Tôn Toàn quay đầu nói với đám thị vệ phía sau, cả người hần đã toát mồ hôi lạnh. Hoàng đế đột nhiên xuất cung, lại không nói tới đây làm gì. Hần chỉ lo đuổi theo, còn bị bỏ rơi giữa đường.

.....

Dưới sườn núi thật sự rất tối, Tĩnh Nhi cũng không biết đã lẫn xuống bao lâu, chỉ nghe người bên cạnh hừ một tiếng, hai người mới tính là ngừng lại. Tĩnh Nhi bần năng ngồi dậy, hỏi: "Đừng phải chỗ nào?" Nàng theo bần năng sợ, lại thấy có gì đó âm áp.

"Hoàn Nhan Vũ!" Tĩnh Nhi kinh ngạc kêu lên, vừa rồi nàng chỉ lo nhìn người bị mặt, không hề quan tâm tới hần, không lẽ hần bị thương nghiêm trọng như vậy sao?

Trong bóng đêm không hề có tiếng trả lời của Hoàn Nhan Vũ. Tĩnh Nhi khẩn trương, nơi này tối quá, nàng hoàn toàn không nhìn rõ sắc mặt của hần. Nàng cắn răng, duỗi tay đè miệng vết thương hần lại, lòng bàn tay liền ước một mảng khiến Tĩnh Nhi bất giác nhớ lại hai năm trước. Chẳng qua lần đó và lần này không giống, khi đó là nàng động tay, ít nhất vẫn có chùng mực.

Có lẽ động tác của Tĩnh Nhi quá mạnh, Hoàn Nhan Vũ từ từ khôi phục tri giác. Hần dùng sức mở to hai mắt, thân ảnh trước mặt mờ lung nhưng khiến hần đột nhiên an tâm. Hần nhếch miệng cười, nhẹ giọng: "Người quả thật phải người giám thị ta."

Nếu không, sao nàng lại tới đây?

Chẳng qua giờ phút này trong lòng Hoàn Nhan Vũ không hề tức giận, tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc được thấy nàng, cảm giác quả thật rất tốt.

Tĩnh Nhi không ngờ hần đột nhiên tỉnh lại, lại nói một chuyện không đâu vào đâu. Trong lòng không khỏi tức giận, bây giờ là lúc này, hần còn ở đây quan tâm chuyện này sao? Không màng hần có đau hay không, nàng dùng sức đè miệng vết thương hần lại, lạnh lùng nói: "Đã trễ thế này ngươi tới đây làm gì?"

Từ một khắc Hoàn Nhan Vũ lao ra khỏi Hành cung, mật thám đã lập tức truyền tin cho nàng. Khi đó Tĩnh Nhi cũng đã xuất cung, vì chuyện Thiên Sơn tuyết liên, nghĩ tới nghĩ lui nàng vẫn quyết định tự mình tới Hành cung một chuyến. Không ngờ vừa tới đã nhận được tin hần xuất thành, Tĩnh Nhi không nghĩ nhiều, trực tiếp đuổi theo.

May mà ngựa nàng chạy nhanh, nếu không giờ phút này, Hoàn Nhan Vũ sợ là sớm thành vong hồn dưới đao kẻ bị mặt kia.

Tĩnh Nhi tức giận hỏi chuyện, Hoàn Nhan Vũ lại không e ngại, hần chỉ lo cười chính mình, sau đó mới nói: "Ngươi theo ta nhảy xuống đây làm gì? Ngươi không phải nên hận ta nhìn chằm chằm hậu vị Tây Lương sao? Ta chết rồi, chẳng phải ngươi sẽ cao hứng sao?"

Đến lúc nào rồi hần còn nói lời nàng! Tĩnh Nhi tức giận, trầm giọng quát: "Câm miệng! Ngươi chết rồi ai đưa Thiên Sơn tuyết liên cho ta."

Trong màn đêm, hình như nam tử thở dài, lời nói của hần vô cùng mềm nhẹ, ần ần tiếc nuối: "Thì ra là vì Thiên Sơn tuyết liên..."

Không biết vì sao nghe hần nói thế, trong lòng Tĩnh Nhi không được thoải mái. Nàng cũng không biết rốt cuộc là như thế nào, có gì mà không thoải mái? Chỉ đơn giản thấy hần thất vọng, nàng cũng không vui theo.

Dùng sức đè chặt vết thương cho hần, nàng giận dữ nói: "Coi như là trả lại ơn cứu mạng của ngươi."

Năm đó ở Thiên Sơn, nếu không phải hần đẩy nàng ra, có lẽ hôm nay, nàng không thể đứng ở chỗ này.

Nghe xong, hần lại cười rộ lên: "Việc này không giống, nếu ta chết, phụ hoàng ta vẫn còn rất nhiều con trai. Nhưng nếu người chết là ngươi, Tây Lương sẽ không có người nối nghiệp."

Trong lòng Tĩnh Nhi không khỏi chần chừ, có đôi khi nàng mong hần đừng nói chuyện, mong hần cứ an tĩnh chờ đợi như vậy. Chỉ là đối với Hoàn Nhan Vũ mà nói, dường như hần không có thời điểm nào thật sự im lặng. Trừ khi...

Tĩnh Nhi đột nhiên nhíu mày, là nàng nghĩ nhiều rồi.

Nàng không nói lời nào, Hoàn Nhan Vũ liền tiếp tục: "À, có lẽ cũng không phải không có người nối nghiệp. Ngươi nói xem, có phải ngươi chưa làm hạnh cung nữ nào không?"

Cả người Tĩnh Nhi nổi da gà, nàng phần nộ kéo tay hần làm hần rên lên: "Người đã sắp chết rồi, ngươi không thể nhẹ tay hơn với ta sao?"

Hần đã có thể nói được lời này, nào giống người sắp chết chứ? Trong lòng Tĩnh Nhi tuy nghĩ thế nhưng sức lực trên tay cũng nhẹ lại.

Bây giờ leo lên trên là điều hoàn toàn không thể, Tĩnh Nhi đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả đều là rừng rậm, ánh sáng cũng không tốt, căn bản không biết phải ra ngoài thế nào. Chỉ là ở lại đây cũng không phải cách tốt, nàng chỉ đành cố gắng đi về phía trước.

Hơn nửa người Hoàn Nhan Vũ dường như đã tụt vào người Tĩnh Nhi, từ bên ngoài nhìn vào không thấy gì, nhưng lúc này, hắn cảm thấy nàng đặc biệt nhỏ gầy. Đầu hắn tựa vào đầu nàng, trên người nàng thơm quá, mùi hương thanh đậm làm hắn cảm thấy thật thoải mái.

Cảm giác này như là... Như là ôm một nữ tử!

Hoàn Nhan Vũ bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, hắn nghiêng mặt nhưng lúc này căn bản không thể nhìn rõ Tĩnh Nhi. Mà hắn bỗng nhiên cười cười, chậm chậm đưa tay lướt qua vai nàng, nhẹ nhàng bò xuống trước ngực Tĩnh Nhi.

Tiếp xúc rất nhỏ nhưng cũng khiến Tĩnh Nhi kinh hãi, cả người nàng căng cứng, lập tức hung hăng đẩy Hoàn Nhan Vũ ra, mắng: "Hoàn Nhan Vũ, ngươi làm gì vậy hả? Bị đâm một đao khiến đầu cũng hổng luôn rồi sao? Muốn sờ nữ nhân thì cút về hậu cung Đông Việt của ngươi đi!"

Ngã mạnh xuống đất, Hoàn Nhan Vũ thiếu chút nữa đã ngất đi.

Thần sắc phẫn nộ của người trước mặt hắn không thấy rõ, nhưng hắn có thể cảm nhận nàng đang rất tức giận. Hắn dường như lại chọc nàng lần nữa...

A.

Hắn cười tự giễu, thật kỳ lạ, vừa rồi hắn như trúng tà vậy, tại sao trong đầu lại sinh ra cái suy nghĩ biến thái vậy chứ? Người trước mặt là hoàng đế Tây Lương, hoàng đế sao có thể là nữ tử?

Huống hồ vừa rồi hắn đã tự mình kiểm tra.

Hô hấp của Tĩnh Nhi có chút khó khăn, trong bóng đêm, nàng cũng bắt giác hơi tay che ngực mình lại. Càng lớn, cơ thể nàng càng lúc càng không giống nam tử bình thường. Tôn công công là người tinh tế nên đã sớm lệnh Trương Tâm và Liên Vũ chuẩn bị đồ bó ngực lại, cho dù sờ vào cũng không thể biết. Tĩnh Nhi chỉ là không ngờ trên đời này thật sự có người chạm vào ngực nàng.

Nếu không phải nể tình Hoàn Nhan Vũ đang bị thương, vừa rồi nàng nhất định sẽ chinh đón hắn một trận.

Nàng cứ như vậy mà đứng, không nghĩ cúi người dịu hắn.

Trong lòng Hoàn Nhan Vũ có chút hỗn loạn, hắn dùng hết sức che miệng vết thương lại. Tĩnh Nhi nói rất đúng, hắn thật đã bị một đao vừa rồi làm đầu óc hổng luôn.

Ngước mắt nhìn người trước mặt, hắn vốn muốn xin lỗi, nhưng đối diện với nàng, những lời này hắn đột nhiên không nói ra được. Hoàn Nhan Vũ cũng không biết tại sao lại thế, chính hắn cũng muốn cười bản thân.

Nếu không phải trời tối, hắn nên sớm phát hiện cả người dường như đã nhiễm một màu đỏ tươi. Trước mắt đã dần mờ hồ, hắn chịu không nổi, cả người hoàn toàn ngã xuống.

Nghe một tiếng "Bịch", Tĩnh Nhi giật mình gọi hắn: "Hoàn Nhan Vũ? Nè, Hoàn Nhan Vũ?"

Kêu hai tiếng cũng không có người trả lời, Tĩnh Nhi vội cúi xuống, duỗi tay lay lay người hắn: "Mau đứng lên!" Nàng không định dịu hắn, ai biết lúc này có phải hắn đang giả trò hay không?

Hoàn Nhan Vũ vô lực nhắm mắt, nhưng tiếng Tĩnh Nhi gọi hắn vẫn nghe được rõ ràng. Xem ra nàng đang cho rằng hắn giả bộ, vì thế mới không muốn dịu tay đỡ hắn. Chỉ có trời mới biết hắn sẽ không sinh ra cái ý niệm dơ bẩn này, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy mình thật biến thái, việc lúc này là việc mà người bình thường có thể làm được hay sao?

Hắn là hoàng đế Đông Việt đây?

Khóe môi lộ ra nụ cười trào phúng, Hoàn Nhan Vũ dùng hết sức kêu: "Tiểu tử thúì..." Có lẽ chính hắn cũng không rõ vì sao bản thân đột nhiên gọi nàng như vậy.

Tiểu tử thúì, đã hai năm rồi hắn không gọi nàng như thế, đặc biệt là sau khi biết nàng là hoàng đế Tây Lương, cách xưng hô này càng không thích hợp.

Nhưng hiện tại, cũng không biết tại sao, hắn lại gọi nàng là "Tiểu tử thúì".

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Huyết tinh đoạt đích

Một tiếng "Tiểu tử thúì" làm Tĩnh Nhi cũng ngẩn ra.

Nàng ngơ ngác đứng đó, bỗng nhiên hoàn hồn. Nàng đột nhiên nhớ lại hai năm trước, hấn đứng trước mặt nàng khóc lóc kêu: "Tiểu tử thú, ngươi đừng vứt ta ở đây. Ta không có tiền, cái gì cũng không mang theo hết."

Khóe môi nàng bắt gặp cử động, tình cảnh hiện tại quả thật rất giống. Khi đó nàng quá vội vàng nên bỏ lại người hầu đi theo, sau đó chỉ còn lại mình hấn và nàng.

Tĩnh Nhi duỗi tay đỡ hấn, than nhẹ: "Nếu đã đắc tội với người khác, tại sao lại không phòng bị?"

Hoàn Nhan Vũ mơ màng trả lời: "Ta còn tưởng rằng ngươi muốn giết ta." Hấn rõ ràng biết không phải nhưng vẫn cố ý nói thế.

Tĩnh Nhi biết sắc, quả thật nàng chán ghét hấn, thật sự không đồng ý việc hấn cương quyết gả công chúa Đông Việt cho nàng. Nhưng nàng tàn nhẫn tới mức ra tay giết hấn hay sao? Chẳng lẽ trong mắt của hấn, nàng là người âm hiểm như vậy?

Mất máu quá nhiều, hơi thở của Hoàn Nhan Vũ dần dần yếu đi. Tĩnh Nhi không rảnh so đo, cẩn thận đỡ hấn đứng lên, khẽ gọi: "Cố gắng một chút, chúng ta về thành."

Hấn thấp giọng đáp: "Tiểu tử thú, ta không thấy rõ đường phía trước."

Tĩnh Nhi nhin không được mà cười: "Yên tâm, ta cũng không thấy đường."

Trời tối như vậy ai có thể thấy chứ?

Hấn cũng cười, gối đầu lên vai Tĩnh Nhi, nhủ thầm: "Sao hai năm rồi ngươi chẳng lớn hơn chút nào vậy?" Trong số nữ tử, Tĩnh Nhi đã được tính là cao gầy, nhưng trong mắt của Hoàn Nhan Vũ, nàng vẫn nhỏ nhỏ xinh xinh.

Nghe hấn nói thế, cả mặt Tĩnh Nhi đỏ lên, cái gì là không lớn lên chứ? Nàng không phải nam nhân.

"Câm miệng!"

Cũng không biết vì sao, lúc này đơn độc ở cùng Hoàn Nhan Vũ, Tĩnh Nhi đột nhiên cảm thấy trái tim mình thật kỳ lạ. Hai năm trước, lúc bọn họ ở cạnh nhau, nàng chưa từng có cảm giác như vậy. Tĩnh Nhi hít một hơi thật sâu để bản thân thả lỏng.

Đi thêm một đoạn, Tĩnh Nhi đột nhiên cảm thấy vòng eo mình âm ập, bước chân người bên cạnh cũng dần kiệt sức. Nàng cảm thấy không ổn, vội nói: "Kiên trì thêm một chút!" Đợi bọn họ rời khỏi chỗ này, nàng có thể nhanh chóng tìm ngựa.

Hoàn Nhan Vũ mơ hồ đáp lại, hấn không biết chính mình vì sao có thể kiên trì lâu như vậy, rõ ràng một chút sức lực cũng không có, hấn lại không hề nghỉ nằm yên bất động ở đây.

Mỗi lần nghe Tĩnh Nhi gọi mình, hấn lại không muốn để nàng thất vọng.

Dưới này rất tối, hai người dựa vào nhau, cũng không biết đi ra thế nào. Quần áo trên người đã có mấy mảnh bị rách, nhìn vào vô cùng chật vật. Tĩnh Nhi để hấn dựa vào thân cây, còn nàng vội chạy về Thập Lý Đình.

Hoàn Nhan Vũ ở sau yếu ớt kêu "Tiểu tử thú", nhìn bóng lưng của nàng, hấn vốn muốn nói "Cẩn thận". Nhưng ngay sau đó hấn lại khẽ cười, công phu của nàng tốt như vậy, nhất định sẽ không sao.

Bên trên đã sáng hơn nhiều, từ xa, Tĩnh Nhi đã thấy con ngựa cúi đầu bên đường ăn cỏ. Trong lòng không khỏi vui sướng, nàng xông lên mới phát hiện đây không phải ngựa của nàng, chỉ là giờ phút này không tiện bắt bẻ nhiều như vậy, nàng lập tức cười lên.

Tĩnh Nhi dùng sức của chín con trâu hai con hổ mới kéo được Hoàn Nhan Vũ lên ngựa, hấn ôm lấy người nàng, dựa vào lưng nàng cười cười: "Tiểu tử thú, eo của ngươi vẫn nhỏ như vậy, thật giống của mấy cô nương."

Những lời này chỉ đơn thuần trả thù nàng vì năm xưa gọi hấn là "Nhan cô nương", nhưng nghe vào tai Tĩnh Nhi là có một phong vị khác. Nàng nghiêng răng kêu: "Nói bậy nữa ta sẽ đá ngươi xuống đất!"

Quả thật hấn lập tức câm miệng.

Tĩnh Nhi không cho ngựa chạy nhanh vì sợ người phía sau không chịu nổi. Hấn lại không nói lời nào càng khiến lòng nàng lo lắng, cách một lúc đều bắt gặp gọi tên hấn.

Hoàn Nhan Vũ đã không còn kiên nhẫn nữa, miễn cưỡng đáp lời: "Muốn ta câm miệng mà kêu ta suốt làm gì? Sợ ta chết hả?"

Hấn và nàng không phải đều nên hi vọng đối phương chết sao? Nhưng vì sao nghe giọng nói mềm yếu của nàng, hấn lại nôn nóng hỏi như vậy? Vì sao hấn bị thương, nàng lại dồn hết tâm tư cứu hấn chứ?

Tĩnh Nhi bị hấn làm cho sững sốt, tức giận quát: "Sợ ngươi chết ở Tây Lương sẽ gây phiền phức cho ta."

Hắn khẽ cười một tiếng rồi dựa vào lưng nàng.

Đột nhiên trong đầu hắn có một suy nghĩ, nếu thật sự phải chết như vậy, hắn không sợ.

Nghĩ như thế, khoe môi lại cong lên một nụ cười thật đẹp.

Con ngựa chạy tới cửa thành, Tĩnh Nhi lớn tiếng kêu thị vệ mở cửa. Thị vệ thủ thành nhìn xuống dưới, cau mày: "Muốn vào thành thì đợi tới sáng mai đi!"

"To gan! Thấy trăm còn dám hỗn láo."

Thị vệ kia không hề sợ nàng, còn cười trào phúng: "Ngươi mà là Hoàng đế thì lão tử là Thái Thượng Hoàng đấy! Mau cút đi!"

"Ngươi..."

Tĩnh Nhi còn định mắng tiếp thì nghe Hoàn Nhan Vũ nhẹ giọng: "Còn không nhìn lại bộ dáng hiện tại của ngươi đi, có điểm nào là giống Hoàng đế?" Hắn vẫn nhắm mắt, không cần nhìn hắn cũng biết tình hình của nàng lúc này, từ trong rừng tối đen như mực tìm đường ra ngoài, thật không biết bọn họ hiện giờ trong mắt người ngoài ra sao.

Tĩnh Nhi xấu hổ, lệnh bài của nàng đã nằm trong tay của Tôn Toàn. Nghĩ tới đây, nàng vội quay đầu hỏi: "Lệnh bài của ngươi đâu?" Hắn có thể tự mình ra ngoài, trên người tất nhiên mang theo lệnh bài.

Nàng cũng không đợi hắn đáp, lập tức xoay người đưa tay vào lồng ngực hắn. Hắn cười cười, chọc: "Ta chỉ mới sờ ngươi một chút, nhanh như vậy ngươi đã muốn sờ lại ta sao?"

Tĩnh Nhi kinh ngạc ngược mắt: "Lệnh bài ngươi đâu?"

Một câu hỏi cũng khiến Hoàn Nhan Vũ ngẩn ra. Hắn giờ tay sờ sờ, kinh ngạc nói: "Rớt mất rồi sao?"

Nếu là rớt, chắc chắn là vào thời điểm lăn xuống vực. Tĩnh Nhi nói không ra lời, xoay đầu ngựa trở về. Chạy về hướng vừa rồi, người phía sau trong lúc nhất thời không ôm lấy nàng, trực tiếp ngã xuống ngựa.

Tĩnh Nhi kinh hãi, vội nhảy xuống ngựa xem.

Hơi thở của hắn đã rất yếu, khuôn mặt cũng đã vô cùng tái nhợt.

"Hoàn Nhan Vũ!"

Tĩnh Nhi hoảng loạn lắc người hắn, chỉ nghe hắn thều thào: "Đừng..."

"Cái gì?"

Hắn bắt lấy tay nàng, vật vã lắc đầu: "Tiểu tử thú! đừng đi." Nếu tới nay là kiếp số của hắn, hắn không muốn lẻ loi một mình rồi đi.

Tĩnh Nhi chấn động, bật thốt lên gọi hắn: "Hoàn Nhan Vũ! Hoàn Nhan Vũ... Nè..."

Đáng chết, hắn lại ngất rồi!

Ánh mắt theo bản năng nhìn xuống, giờ phút này nàng mới nhìn rõ cả nửa người hắn tựa hồ đều là máu. Nàng thậm chí còn không rõ vì cái gì mà hắn có thể chống đỡ tinh táo cả đoạn đường như vậy.

Vào thành không được, tiếp tục về rừng cũng không xong, hiện tại nàng cũng không biết đám người Tôn Toàn đang ở nơi nào.

Cuối cùng, Tĩnh Nhi chỉ đành miễn cưỡng đi tìm một nhà dân ngoài thành.

Hoàn Nhan Vũ đã hoàn toàn mất đi tri giác, mặc cho nàng lật lui thế nào, hắn cũng không chút nhú mày.

Tìm được một nhà dân, nông phụ kia vừa nhìn đã thấy cả người Hoàn Nhan Vũ toàn máu thì không khỏi sợ hãi, chỉ tiếc đàn ông trong nhà bọn họ tới nay không ở nhà, nếu không bà nhất định lập tức la lớn. Tĩnh Nhi vội tháo miếng ngọc bội trên eo đưa cho bà, thấp giọng: "Bọn ta không phải người xấu, chỉ là vừa rồi gặp thổ phỉ nên mới thành ra như vậy. Phiền bà cho bọn ta mượn một nơi để nghỉ ngơi."

Nông phụ do dự một hồi mới run run nhấc ngọc bội trong tay Tĩnh Nhi. Ngọc bội mắc tiền cho dù là người không biết hàng liếc mắt một cái cũng nhận ra giá trị của nó.

"Có thuốc không?" Tĩnh Nhi hỏi.

Đỡ Hoàn Nhan Vũ vào phòng, nông phụ đưa cho Tĩnh Nhi một cái lọ, bà vẫn không dám tới gần, chỉ nói: "Không phải thuốc gì tốt nhưng vẫn dùng được."

Tĩnh Nhi nói một tiếng "Cảm ơn", cũng không bắt bẻ gì cả. Nàng lại mượn nông phụ một bình rượu, còn phiền bà mang một chậu nước tới. Tĩnh Nhi tiến lên cởi quần áo đã bẩn trên người Hoàn Nhan Vũ. Căn thận dùng nước lau sạch miệng vết thương. Tĩnh Nhi không khỏi nhủ thầm, Hoàn Nhan Vũ rất cuộc vì sao mà không né tránh, mặc cho đối phương đâm mình một nhát cơ chứ?

Ánh mắt Tĩnh Nhi bắt gặp đưa lên trên, nhìn khuôn mặt tái nhợt vì mất máu của hắn, chẳng lẽ hắn cho rằng mình sẽ không chết hay sao?

Chuyện thoát khỏi tuyệt lộ năm đó cũng hoàn toàn là vì mạng hắn lớn!

Đáy lòng thâm nghĩ, lại có chút phần nộ. Thuốc kia đúng thật như nông phụ nói, một chút cũng không tốt gì, Tĩnh Nhi liền dứt khoát đồ hết thuốc lên.

Máu đã ngừng chảy nhưng mạch của hắn vẫn còn rất yếu.

Không có quần áo thay, nàng chỉ đành mặc lại quần áo cũ cho hắn. Lúc cúi người, nàng vô tình lướt qua vết sẹo trên vai của hắn. Tĩnh Nhi ngẩn ra, lòng bàn tay bất giác chạm vào vết sẹo kia, hai năm đã qua, nó đã nhạt đi nhiều nhưng vẫn còn vô cùng rõ ràng.

Có lẽ cảm nhận được đầu ngón tay lạnh lẽo của Tĩnh Nhi, Hoàn Nhan Vũ nhủ thầm. Tĩnh Nhi liền gọi hắn: "Hoàn Nhan Vũ..."

Hắn quả nhiên nghe nàng gọi, ngón tay khẽ động, thanh âm khàn khàn từ cổ họng truyền ra: "Ta khát."

Mất nhiều máu như vậy, đương nhiên sẽ thấy khát.

Tĩnh Nhi vội ra ngoài mang nước tới, dứt hẳn uống. Hắn lại đột nhiên cười: "Tiểu tử thú, ngươi nói xem có ai xui xẻo như ta không? Người sắp chết rồi mà không có giường êm, nệm nệm bầu bạn."

Tĩnh Nhi tức giận gác chén nước xuống, thấp giọng: "Chỉ là bị thương ngoài da, không chết được."

Hắn vẫn cười: "Ta sợ ngươi cứu ta, ngày sau sẽ hối hận." Cố gắng mở to hai mắt nhìn người trước mặt, hắn tiếp tục, "Nếu ta không chết, chuyện liên hôn với Đông Việt..."

"Ngươi..." Tĩnh Nhi kinh ngạc nhìn hắn, nàng thật không ngờ đã lúc này rồi hắn còn nhớ tới chuyện liên hôn.

Hắn thờ hờn, cười cười: "Cưới Thanh Nhã rồi, ngươi muốn đưa muội ấy vào lãnh cung cũng được, ba trăm dặm ranh giới kia... Ta vẫn sẽ trả cho ngươi."

Tĩnh Nhi khiếp sợ nhìn hắn: "Vì sao?" Không phải hắn nhìn trúng hậu vị Tây Lương sao? Tại sao hắn lại nói biếm công chúa hòa thân vào lãnh cung cũng được?"

Hắn không muốn nói thêm, cơ thể hình như đang rất mệt mỏi. Tĩnh Nhi muốn khuyên hắn nghỉ ngơi, nhưng không hiểu sao lời vừa tới bên môi đã thay đổi: "Không phải ngươi rất yêu quý Thanh Nhã công chúa sao?" Nếu không, vì sao Đông Việt nội loạn, Thanh Nhã công chúa là người duy nhất không bị tổn thương?

Hắn khẽ nâng mắt nhìn nàng: "Giữ muội ấy lại là vì vẻ đẹp của muội ấy, ta tưởng ngươi sẽ thích." Hắn lại cười tự giễu, hỏi, "Mạnh Ninh có gì tốt, bề ngoài không xinh bằng Thanh Nhã, sao ngươi lại thích nàng ấy?"

Câu hỏi phía sau Tĩnh Nhi không đi so đo, nàng lắc đầu: "Ngươi không phải người như vậy." Nàng và hắn chẳng qua là bào nước tương phùng nhưng hắn đã có thể hy sinh tính mạng mà cứu nàng. Huống chi người đó là muội muội của hắn, hắn sao có thể vì vẻ đẹp của Thanh Nhã công chúa mà giữ lại tính mạng của nàng ấy?

Hoàn Nhan Vũ giật mình, sau đó khẽ cười. Nhìn ánh mắt Tĩnh Nhi tới lại, hắn hỏi nàng: "Ngươi biết ta ngồi lên ngôi vị hoàng đế Đông Việt thế nào không?"

Tĩnh Nhi bị hắn nhìn tới cả kinh. Người trên giường đột nhiên ngồi dậy, bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay nàng, lạnh giọng: "Ta giết tất cả những người cản trở ta bước lên ngôi hoàng đế."

Cánh tay bị hắn nắm đột nhiên run lên, Tĩnh Nhi không tin mà nhìn Hoàn Nhan Vũ. Hoàn Nhan Vũ như vậy với nàng mà nói vô cùng xa lạ, hắn không phải là người hay vui đùa gọi nàng là "Tiểu tử thú". Phụ hoàng chỉ có mình nàng là con, những chuyện huyết tình đoạt嫡 cả đời này nàng không cần trả qua. Những chuyện tương tự nàng đã nghe qua sử sách nhưng không thể so với giờ khắc này Hoàn Nhan Vũ giáp mặt nói.

Tuy chưa từng trải qua, nhưng lúc này, Tĩnh Nhi có thể nghĩ được mùi máu tanh nhuộm cả bầu không khí. Chỉ cần nghĩ, nàng đã cảm thấy buồn nôn.

"Vì sao?" Nàng không trốn tránh, chỉ si ngốc hỏi.

Hoàn Nhan Vũ nhìn nàng, mí mắt khẽ rũ xuống, nhỏ giọng: "Tiểu tử thú, ngươi thật thiên chân."

Hắn nói nàng thiên chân, nhưng trong lời nói rõ ràng mang theo ghen ghét.

Bắt đầu từ khi nào, hắn cũng hi vọng mình có thể thiên chân giống nàng, không có âm mưu, không có tính kế, không có âm mưu. Nhưng giữa người với người rốt cuộc vẫn không thể giống nhau.

Một câu "Thiên chân" của hắn khiến Tinh Nhi nói không ra lời. Hắn khép hai mắt, cả người vô lực nằm xuống, nhàn nhạt nói chuyện: "Ta nợ ngươi một mạng, cho nên ta hứa với ngươi, chỉ cần ta còn sống sẽ không xâm phạm Tây Lương."

Hoàng đế Đông Việt đã nhận lời, điều đó có nghĩa hai nước sẽ không còn chiến tranh. Tinh Nhi nghe xong liền cao hứng, không biết vì sao, nàng lại bật thốt lên nói: "Ngươi không nợ ta." Nếu tính lại thì hai năm trước nàng nợ hắn một mạng, lúc này chẳng qua là nàng trả lại cho hắn mà thôi.

Hoàn Nhan Vũ nhếch môi, lặp lại: "Ta nợ ngươi một mạng."

Hắn cố chấp nói, dường như là đang nói cho chính hắn nghe. Có lẽ bởi vì ở Đông Việt hắn chưa từng cảm nhận được sự tin tưởng, nhưng ở Tây Lương này hắn lại tìm được, từ người trước mặt.

"Hoàn Nhan Vũ..."

"Mạnh Ninh... Ta để cho ngươi."

Coi như là hắn đến không Tây Lương một chuyến, đồ của nàng hắn sẽ không cướp đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Toàn Quân Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.